ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 66ΟΝ

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

Ὑπὸ κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Γ. ΚΑΤΣΑ**
Τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Εἰσαγωγή.
2.—Ἐπίδρασις φιλοσοφίας καὶ Χριστιανικῆς Θρησκείας.
3.—Πίστις λαοῦ.
4.—Πίστις ἀρχαίων Ἑλλήνων.
5.—Καλλιτεχνικὰ καὶ λογοτεχνικὰ ὠφελήματα.
6.—Ἄρνησις ἐπιταφίων τελετῶν.
7.—Μέσα μεταχειρίσεως πτωμάτων.
α) Ἔκθεσις πτωμάτων πρὸς βορὰν ὑπὸ ζώων.
β) Πτωματοφαγία ὑπὸ ἀνθρώπων.
γ) Ταφὴ ἐν τῇ γῇ.

***

1. Εἰσαγωγή.

Ἡ στάθμη τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Κοινωνίας καθορίζεται ἐκ διαφόρων δεικτῶν. Εἷς ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῶν ζώντων πρὸς τοὺς θανόντας συνανθρώπους των καὶ κυριώτατα πρὸς τὰ πτώματα αὐτῶν. Ἡ συμπεριφορὰ αὕτη ὑπῆρξε διάφορος κατὰ τοὺς διαφόρους αἰῶνας, ἐπηρεαζομένη ἑκάστοτε ὑπὸ διαφόρων παραγόντων, ὡς τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ πρωτογόνου μέχρι τοῦ συγχρόνου, τῶν ἐθίμων, τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν, οἰκονομικῶν λόγων κλπ.

Ὁποία διαφορὰ ἀντιλήψεως μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν ὑπῆρξε σχετικῶς πρὸς τὴν μεταχείρισιν τῶν πτωμάτων δεικνύει διήγησις τοῦ Ἡροδότου (111—138). Κατ' αὐτὴν ἕκαστος λαὸς θεωρεῖ τοὺς ἰδικούς του νόμους κατὰ πολὺ καλλιτέρους τῶν ἄλλων. Καὶ ἐπὶ τούτου ὁ Ἡρόδοτος διηγεῖται ὅτι ὁ μέγας Βασιλεὺς τῆς Περσίας Δαρεῖος, καλέσας εὑρισκομένους εἰς τὴν πρωτεύουσάν του Ἕλληνας, ἠρώτησεν αὐτοὺς ἀντὶ πόσων χρημάτων θὰ ἐδέχοντο νὰ φάγουν τὰ πτώματα τῶν γονέων των· ἐκεῖνοι ὅμως ἀπήντησαν ὅτι δι' οὐδεμίαν χρηματικὴν ἢ ἄλλην ἀμοιβὴν θὰ ἔπραττον τοῦτο. Ὁ Δαρεῖος μετὰ ταῦτα ἐκάλεσεν Ἰνδοὺς κατατρώγοντας τοὺς θανόντας γονεῖς των καὶ ἠρώτησεν αὐτούς, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν Ἑλλήνων ἀντὶ πόσων χρημάτων θὰ ἐδέχοντο νὰ καύσωσι τὰ πτώματα τῶν γονέων των (ὡς ἔπραττον οἱ Ἕλληνες). Καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἀνεβόησαν πρὸς τὸν Βασιλέα νὰ μὴ ἀναφέρῃ τοιαῦτα.

Ἡ διήγησις αὐτὴ εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς διαφόρου πνευματικῆς ἀντιλήψεως

ἐπὶ πράγματός τινος ἀναλόγως τῶν ἐθίμων. Κατωτέρω θέλομεν ἐκθέσει πολλὰς περιέργους ἀντιλήψεις ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς μεταχειρίσεως τῶν πτωμάτων ἀνὰ τοὺς αἰῶνας.

2. Ἐπίδρασις φιλοσοφίας καὶ χριστιανικῆς Θρησκείας.

Πλὴν τῶν ἐθίμων ὅμως, ἐπέδρασεν εἰς τὴν διάφορον παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς ἀντίληψιν ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ θρησκεία. Πολλοὶ τῶν φιλοσόφων, ἡγουμένου τοῦ Σωκράτους, ὑποστηρίζοντες τὴν περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς θεωρίαν, οὐδαμῶς ἐνδιεφέροντο διὰ τὸ σῶμά των, ἀδιαφοροῦντες ἂν τὸ πτῶμά των φαγωθῇ ὑπὸ σαρκοβόρων ζώων ἢ ἐνταφιασθῇ ἢ καῇ. Τὰ αὐτὰ ἐδόξαζον ὁ Ἀναξαγόρας, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ἄλλοι.

Δραματικὰ εἶναι τὰ ἐν τῷ Φαίδωνι τοῦ Πλάτωνος ἀναφερόμενα (64). Ὁ μαθητὴς Κρίτων ἠρώτησε τὸν Σωκράτην «θάπτομεν δέ σε τίνα τρόπον»; Καὶ ὁ Σωκράτης ἀπήντησε «ὅπως ἄν βούλησθε» μὴ ἐνδιαφερόμενος, διὰ λόγους φιλοσοφικοὺς τοὺς ὁποίους ἐκθέτει, ἂν ταφῇ τὸ πτῶμα του ἢ καῇ.

Ὑπὸ τῆς αὐτῆς φιλοσοφικῆς ἀντιλήψεως περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς διεπομένη ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία, ἀποβλέπει μόνον εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς, ἀδιαφοροῦσα περὶ τοῦ πτώματος. Αἱ νεκρώσιμοι ἀκολουθίαι, αἱ ἐπιμνημόσυνοι, καὶ ἄλλαι, ἀποβλέπουν εἰς τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ θανόντος καὶ ἐλευθέρωσιν τῆς ψυχῆς του, εὔχονται ὅμως καὶ τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. Ἡ τοιαύτη ἀντίληψις περὶ μηδαμινῆς ἀξίας τοῦ σώματος, ἔδιδε θάρρος εἰς τοὺς κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας Χριστιανούς, τοὺς ὡς μάρτυρας τιμωμένους, ὅπως περιφρονῶσι τὰς ἐπὶ ζωῆς ἐπιβαλλομένας εἰς αὐτοὺς βασάνους καὶ οὐδαμῶς ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν μετὰ θάνατον μεταχείρισιν τῶν πτωμάτων αὐτῶν, ἂν ἐρρίπτοντο πρὸς βορὰν εἰς θηρία ἢ ἐκαίοντο κλπ.

Ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν τύχην τοῦ πτώματος ἐπεδείκνυον ἄλλοι φιλόσοφοι, ὡς οἱ Στωϊκοὶ καὶ οἱ Ἐπικούρειοι ἐκ τῶν ἀρχαίων καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων, ὡς ὁ Σπινόζα. Οὗτοι μὴ δεχόμενοι ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, παρεδέχοντο ὅτι ἐπελθόντος τοῦ θανάτου τὸ πᾶν ἐκ τοῦ θανόντος ἐξηφανίζετο, ἠδιαφόρουν δὲ καὶ διὰ τὴν μεταθανάτιον μεταχείρισιν τοῦ πτώματος.

3. Πίστις λαοῦ.

Τὸ πολὺ ὅμως πλῆθος δὲν ἠδύνατο, οὐδὲ ἤθελε νὰ δεχθῇ ὅτι ἐπελθόντος τοῦ θανάτου πᾶς δεσμὸς πρὸς τὸν θανόντα ἐξέλιπε. Τουναντίον ἐθεώρει τὸ πτῶμα τοῦ θανόντος ὡς δεσμὸν πρὸς τὸν ἐκλιπόντα, καὶ βαθμηδὸν ἀνεπτύχθη τρυφερὸν συναίσθημα πρὸς τὸ πτῶμα. Τοῦτο σὺν τῷ χρόνῳ ἀπέβη θρησκευτικὴ ἀνάγκη, ἐκβιάζουσα οὕτως εἰπεῖν τοὺς ζῶντας εἰς τὴν παροχὴν περιποιήσεων πρὸς τὸ πτῶμα τοῦ θανόντος, ἵνα οὕτω παρηγορήσωσι τὴν ψυχὴν τούτου καὶ αὐτοὶ νὰ γαληνεύσωσι· ἀκόμη δὲ νὰ ἀποτρέψωσι μῆνιν τοῦ θανόντος, ἐὰν οὗτος, διὰ τὴν μὴ παροχὴν περιποιήσεων πρὸς τὸ πτῶμά του ὠργίζετο κατὰ τῶν ζώντων, ὡς βρυκόλαξ ἐπιφαινόμενος εἰς αὐτούς.

Πᾶσαι αἱ πρὸς τὸ πτῶμα περιποιήσεις προσέλαβον διάφορον μορφὴν ἀνὰ τοὺς διαφόρους αἰῶνας καὶ τοὺς διαφόρους λαούς.

Ἐν τοῖς ἑφεξῆς θέλομεν ἀσχοληθῆ περιγράφοντες τὰς κυριωτέρας μορφὰς τῆς μεταχειρίσεως τῶν πτωμάτων. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι αὗται βαθμηδὸν συνεδέθησαν πρὸς τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα καὶ ἐπεβλήθησαν ὡς νόμοι ἄγραφοι, ἀλλ' ἰσχυρότεροι τῶν γραπτῶν, καθ' ὅσον οὗτοι μέν, οἱ γραπτοί, συνετάγησαν ὑπὸ ἀνθρώπων, ἐκεῖνοι δέ, οἱ ἄγραφοι, ἐπεβλήθησαν θεόθεν, ἀπὸ χρόνου ἀπροσμετρήτου. Γνωστὴ ἡ πρὸς τὸν Κρέοντα ὡραία ἀντιλογία τῆς Ἀντιγόνης, (Σοφοκλ. 450) ἀπειλουμένης

ὑπὸ τούτου, διότι ἐνεταφίασε τὸν ἀδελφόν της Πολυνείκην, παρὰ τὰς ἀπαγορευτικὰς διαταγὰς τοῦ Κρέοντος:

«Οὐ γάρ τι μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ὠόμην τὰ σά,
κηρύγμαθ', ὥστε ἄγραπτα κασφαλῆ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητόν, ὀνθ' ὑπερδραμεῖν
οὐ γάρ τι νῦν γε καχθές, ἀλλ' ἀεὶ ποτε
ζῇ ταῦτα, κουδεὶς εἶδεν ἐξ ὅτου φάνη»

4. Πίστις ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Οἱ ἀρχαιότατοι Ἕλληνες ἐθεώρουν ἱερὰν ὑποχρέωσιν τὴν περιποίησιν τῶν θανόντων, καὶ πρωτίστως τὴν ταφὴν ἢ τὴν καῦσιν τοῦ πτώματος. Κατὰ τὰς δοξασίας των ἡ ψυχὴ τοῦ θανόντος ἔπρεπε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Ἅδην, ἵνα ἐκεῖ εὕρῃ ἀνάπαυσιν. Δὲν ἠδύναντο ὅμως νὰ φθάσουν μέχρις ἐκεῖ οἱ μὴ ἐνταφιασθέντες ἢ μὴ καέντες. Ἡ ψυχὴ τούτων «εἴδωλα καμόντων» ἐπλανᾶτο μὴ δυναμένη νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν Ἅδην, ὅπου θὰ εὕρισκεν ἀνάπαυσιν καὶ συντρόφους. Διὰ τοῦτο οἱ θανόντες καὶ μὴ καέντες ἢ ἐνταφιασθέντες παρουσιάζοντο καθ' ὕπνους εἰς τοὺς συγγενεῖς ἢ φίλους ἐξαιτούμενοι τὴν ταφὴν ἢ τὴν καῦσιν τοῦ σώματός των. Οὕτω ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Ἰλιάδα (Ψ. 71) παριστᾷ τὴν ψυχὴν τοῦ Πατρόκλου ἐμφανιζομένην εἰς τὸν Ἀχιλλέα καὶ λέγουσαν:

«θάπτε με ὅτι τάχιστα· πύλας Ἀΐδαο περήσω
τῆλε μ' εἴργουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων»

Καὶ εἰς τὴν Ὀδύσσειαν (Λ. 70) ἀναφέρεται ὅτι ὁ ναύτης τοῦ Ὀδυσσέως Ἐλπήνωρ καταπεσὼν ἀπὸ ὕψους καὶ φονευθεὶς εἰς τὰ Ἀνάκτορα τῆς Κίρκης ἐμφανίζεται εἰς τὸν Ὀδυσσέα καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ταφῆς του:

«.....ἄναξ κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·
μὴ μ' ἄκλαυτον ἄθαπτον ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν
νοσφισθείς, μή τοι τι θεῶν μήνιμα γένωμαι.....»

Βαθμηδὸν αἱ ἰδέαι τῆς ταφῆς ἢ καύσεως τῶν νεκρῶν προσέλαβον τὸν τύπον νόμου, ἀγράφου, σεβαστοῦ καὶ παντοδυνάμου. Καὶ ἂν ποτε ἡ πλήρης ταφὴ τοῦ πτώματος δὲν ἦτο δυνατή, οἱ ζῶντες ἐξεπλήρουν τὴν πρὸς τὸν ἄγραφον νόμον ὑποχρέωσίν των καὶ ὑπακοήν, ρίπτοντες ἔστω καὶ ὀλίγον χῶμα ἐπὶ τοῦ πτώματος. Εἰς τοὺς «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις» τοῦ Αἰσχύλου (1039) ἡ Ἀντιγόνη διακηρύσσει ὅτι θὰ σκεπάσῃ μὲ χῶμα τὸν νεκρὸν τοῦ Πολυνείκους:

«γυνὴ περ οὖσα τάδε μηχανήσομαι,
κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος
καὐτὴ καλύψω.....»

Θὰ ἔκρυπτε χῶμα εἰς τὸν πέπλον της διὰ νὰ καλύψῃ τὸν νεκρόν.

Ἡ συνήθεια τῆς ἐπιρρίψεως ἐπὶ τοῦ πτώματος ἔστω καὶ ὀλίγου χώματος ἐπιζῇ καὶ μέχρι τοῦ νῦν, βλέπομεν δὲ εἰς τὰ νεκροταφεῖα τοὺς συνοδεύσαντας κηδείαν νὰ ρίπτωσι κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ πτώματος, πρὸ τοῦ ἠνεωγμένου τάφου, δράκα χώματος.

5. Καλλιτεχνικὰ καὶ λογοτεχνικὰ ὠφελήματα.

Ἡ ἰδέα τοῦ καὶ μετὰ τὸν θάνατον συνδέσμου πρὸς τὸν θανόντα—συγγενῆ ἢ φίλον—καὶ ὁ ἐκ τούτου σεβασμὸς πρὸς τοὺς τάφους, ἐπέφερε, πλὴν ἠθικῶν εὐεργετημάτων καὶ ἀνάπτυξιν τῆς καλλιτεχνίας, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι κυρίως. Τὰ ἀρχαιολογικά μας Μουσεῖα βρίθουσι θαυμασίων ἐπιτυμβίων πλακῶν—ἢ καὶ ἀνδριάντων—παριστωσῶν τὸν θανόντα ἢ σκηνὰς τοῦ βίου του. Γνωστὰ εἶναι τὰ ἐπιτύμβια μνημεῖα τὰ ἀνευρεθέντα εἰς τὸν Κεραμεικὸν καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸ τῆς Ἡγησοῦς καὶ

τοῦ Δεξίλεως, φονευθέντος παρὰ τὴν Κόρινθον ἐν μάχῃ πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας κατὰ τὸ 394.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ποίησις καὶ ἡ λογοτεχνία γενικῶς εὗρον εὐκαιρίαν ἀναπτύξεώς των ἐν τῇ πρὸς τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τάφους αὐτῶν λατρείᾳ. Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ λογοτεχνία, ἀλλὰ καὶ ἡ νεωτέρα, ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν συγκινητικὰ ποιήματα σχετικὰ μὲ τοὺς ἀποθανόντας. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἀρχαίαν λογοτεχνίαν παραπέμπομεν εἰς τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Σ τ έ φ α ν ο ς» συλλογὴν ἀρχαίων ποιημάτων, κατὰ μετάφρασιν τοῦ μακαρίτου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Σίμου Μενάρδου. Σχετικῶς δὲ πρὸς τὴν νεωτέραν λογοτεχνίαν παραπέμπομεν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Νικ. Πολίτου, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐ κ λ ο γ α ὶ ἀ π ὸ τ ὰ τ ρ α γ ο ύ δ ι α τ ο ῦ Ἑ λ λ η ν ι κ ο ῦ λ α ο ῦ». Περίφημα δὲ εἶναι καὶ τὰ Μανιάτικα μοιρολόγια.

6. Ἄρνησις ἐπιταφίων τελετῶν.

Τὴν πρὸς ταφὴν ἢ καῦσιν τῶν πτωμάτων πίστιν διετύπωσαν θαυμασίως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τραγικοὶ ποιηταί.

Ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω τὴν Ἀντιγόνην τοῦ Σοφοκλέους, περιφρονοῦσαν τὰς ἀπαγορεύσεις τοῦ Κρέοντος περὶ μὴ ταφῆς τοῦ ἀδελφοῦ της Πολυνείκους. Τὸ θέμα τῆς ἀνάγκης ταφῆς ἢ καύσεως τῶν πτωμάτων θαυμασίως ἐξέθηκαν ὁ Εὐριπίδης εἰς τὰς Ἱκέτιδάς του. Εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο, παρίστανται αἱ Ἀργεῖαι μητέρες καὶ σύζυγοι τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις ἐκστρατευσάντων καὶ ἐκεῖ φονευθέντων. Ὁ Κρέων ἀπηγόρευσε τὴν ταφὴν τούτων, διὸ αἱ Ἀργεῖαι ἔρχονται εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπικαλοῦνται τὴν συνδρομὴν τοῦ Θησέως, Βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως διευκολύνῃ τὴν παραλαβὴν τῶν πτωμάτων πρὸς ταφὴν ἢ καῦσιν. Ὁ Θησεὺς ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἱκεσίας τῶν Ἀργείων καὶ δηλοῖ εἰς τὸν Θηβαῖον κήρυκα:

«θάψαι δικαιῶ, τὸν Πανελλήνιον νόμον σώζων»
καὶ δηλώνει ὅτι....«εἶμι καὶ θάψω βίᾳ».

Ἐκστρατεύσας δὲ κατὰ τῶν Θηβῶν παρέλαβε τὰ πτώματα τῶν Ἑπτὰ φονευθέντων ἀρχηγῶν καὶ ἔκαυσε ταῦτα, τὴν δὲ σποδὸν αὐτῶν ἐντὸς ληκύθων παρέδωκεν εἰς τὰς Ἀργείας πρὸς μεταφορὰν εἰς τὴν πατρίδα των.

Ἔχοντες οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι τοιοῦτον θρησκευτικὸν σέβας πρὸς τὰ πτώματα καὶ σπεύδοντες νὰ θάψουν ἢ καύσουν αὐτά, ἠρνοῦντο τὰς ἐπιταφίους ταύτας τελετὰς εἰς τοὺς ἐχθρούς των ἢ τοὺς προδότας τῆς πατρίδος ἢ τοὺς παραβάντας τὰ περὶ ταφῆς ἔθιμα ἢ πρὸς τοὺς αὐτόχειρας.

Τὸ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μῖσος ἐκφράζει θαυμασίως ὁ Ὅμηρος παριστάνων, ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκδικούμενος τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου εἶχε σκοπὸν νὰ ἀφήσῃ τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος νὰ φαγωθῇ ὑπὸ κυνῶν καὶ ὀρνέων καὶ μόνον ἐπέμβασις τῶν θεῶν μετέπεισε τὸν Ἀχιλλέα νὰ παραδώσῃ τὸ πτῶμα τοῦ Ἕκτορος εἰς τὸν πατέρα του Πρίαμον ἀντὶ λύτρων μεγάλων.

Οἱ Ἀθηναῖοι κατεδίκασαν εἰς θάνατον τοὺς τροπαιούχους ναυάρχους, κατὰ τὴν περὶ τὰς Ἀργινούσας νήσους ναυμαχίαν, διότι κατὰ τὸν κρίναντα—ἄκριτον ὅμως—ὄχλον ἠμέλησαν τὴν περισυλλογὴν τῶν πτωμάτων τῶν πνιγέντων μαχητῶν, καίτοι ἦτο φανερὸν ὅτι παρεκωλύθησαν πρὸς τοῦτο ὑπὸ μεγάλης τρικυμίας.

Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας δὲν ἐπετρέπετο νὰ ταφοῦν τὰ πτώματα τῶν αὐτοκτόνων, διότι οὗτοι ἐθεωροῦντο ὡς ἀσεβήσαντες πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τοὺς Θεούς. Ἐπὶ τούτου ἀναφέρομεν ὅτι καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, ἴσως καὶ ἀλλαχοῦ, μέχρι πρὸ 100 ἐτῶν εἰσέτι τὰ πτώματα τῶν αὐτοκτονησάντων δὲν ἐθάπτοντο εἰς τὰ ἀνεγνωρισμένα νεκροταφεῖα, ἀλλ' εἰς ἐρημικὰς θέσεις, μακρὰν τῆς συντροφίας τῶν ἄλλων νεκρῶν (Γρ. Κάτσα—Ἡ αὐτοκτονία—Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ 1954).

Ἐξεθέσαμεν ἐν τοῖς ἀνωτέρω τὴν γενικὴν ἄποψιν τοῦ ζητήματος τῆς μετα-

χειρίσεως τῶν πτωμάτων κατὰ τοὺς διαφόρους αἰῶνας καὶ τοὺς διαφόρους λαούς. Θέλομεν ἀσχοληθῆ ἤδη μὲ τὰ μέσα τῆς περιποιήσεως τῶν πτωμάτων καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν ζητημάτων σχετικῶν πρὸς τοὺς νεκροὺς καὶ τὰ πτώματά των.

7. Μέσα μεταχειρίσεως πτωμάτων.

α) Ἔκθεσις πτωμάτων πρὸς βορὰν ὑπὸ ζώων.

Φρονοῦμεν ὅτι ἡ πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ἔκθεσις τῶν πτωμάτων ἀπετέλεσε τὴν πρώτην μορφὴ τῆς μεταχειρίσεως τῶν νεκρῶν. Οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες μόνιμον κατοικίαν ἐγκατέλειπον τοὺς νεκροὺς ὅπου ἀπέθνησκον καὶ ἐγίνοντο οὕτω τὰ πτώματά των βορὰ τῶν σαρκοφάγων ζώων. Ὅταν ὅμως βραδύτερον, μετὰ αἰῶνας, οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι κατέφυγον εἰς σπήλαια καὶ ὀπὰς τῆς γῆς, πρὸς μονιμωτέραν ἐκεῖ διαβίωσιν, ἐάν τις ἐξ αὐτῶν ἀπέθνησκε, πάλιν ἀπερρίπτετο ἔξω πρὸς βορὰν ὑπὸ ζώων.

Ἡ τοιαύτη ἀγωγὴ τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων φαίνεται ὅτι ἔγινεν ἔθιμον σεβαστὸν καὶ συναντῶμεν τὴν ἔκθεσιν τῶν πτωμάτων πρὸς βορὰν ὑπὸ ζώων πολλοὺς αἰῶνας ὕστερον, ὁπόταν μέγα μέρος τῆς ἀνθρωπότητος εἶχε πλήρως ἐκπολιτισθῆ (Ἕλληνες) ἢ μετρίως (Ἀσιατικοὶ λαοί). Ὁ Στράβων εἰς τὰ Γεωγραφικά του (ΙΑ. 517.3) προκειμένου περὶ τοῦ περὶ τὴν Κασπίαν θάλασσαν λαοῦ τῶν Σογδιανῶν καὶ Βακτριανῶν λέγει τὰ ἑξῆς: «Τοὺς ἀπεφηκότας διὰ γῆρας ἢ νόσον ζῶντας παραβάλλεσθαι τρεφομένοις κυσὶν ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο, οὓς ἐνταφιαστὰς καλοῦσι τῇ πατρῴᾳ γλώσσῃ, καὶ ὁρᾶσθαι τὰ μὲν ἔξω τείχους τῆς μητροπόλεως τῶν Βάκτρων καθαρά, τῶν δὲ ἀετὸς τὸ πλέον ὀστέων πλῆρες ἀνθρωπίνων· καταλῦσαι δὲ τὸν νόμον τοῦτον Ἀλέξανδρον».

Εἰς τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς σχετικῶς νεωτέρους εἰσέτι, ἀνευρίσκομεν δύο εἴδη ἐκθέσεως τῶν πτωμάτων. Οἱ κατοικοῦντες παρὰ τοὺς μεγάλους ποταμοὺς καὶ δὴ τὸν κατ' αὐτοὺς ἱερὸν Γάγγην ρίπτουσι τὰ πτώματα τῶν θανόντων εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς βορὰν ὑπὸ ὑδροβίων ζώων. Γνωστὸν δὲ ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐγένετο ἀφορμὴ ἐπεκτάσεως τῆς χολέρας εἰς διαμερίσματα τῆς χώρας λίαν ἀπέχοντα ἀπὸ τῆς ἑστίας τῆς ἐπιδημίας, διὸ κατεβλήθησαν προσπάθειαι καταργήσεως τοῦ ἐθίμου τῆς ἀπορρίψεως τῶν πτωμάτων εἰς τοὺς ποταμούς.

Εἰς ἄλλην περιοχὴν τῶν Ἰνδιῶν, τὰ πτώματα ἐκτίθενται εἰς ἀπόμερον θέσιν καὶ κατὰ χιλιάδας ἐπιπίπτουν ἐπ' αὐτῶν ὄρνεα. Ἐντὸς ὥρας πᾶν μαλακὸν μόριον ἔχει καταφαγωθῆ καὶ ἐπιστρέφοντες οἱ συγγενεῖς περισυλλέγουν τὰ ὀστᾶ καὶ ἀπορρίπτουν αὐτὰ εἰς βαθύ τι φρέαρ.

Ἀνεφέραμεν ἀνωτέρω ὅτι καὶ πολιτισμένοι λαοί, ὡς οἱ Ἕλληνες, ἐξέθετον τὰ πτώματα τῶν ἐχθρῶν των πρὸς βορὰν ὑπὸ ζώων. Καὶ νῦν ὅμως ὑπὸ εἰδικὰς συνθήκας, ὡς ἐν πολέμῳ, ἀφήνονται τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων μαχητῶν ἄταφα καὶ δὴ ἂν τὸ εἰς ὃ ἀνῆκον στράτευμα εὑρίσκεται ἐν ὑποχωρήσει ἐσπευσμένῃ.

β) Πτωματοφαγία ὑπὸ ἀνθρώπων. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἀνθρωποφαγία παρὰ τοῖς πρωτογόνοις λαοῖς, ὡς καὶ νῦν εἰσέτι ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς Καννιβάλοις τῆς Πολυνησίας, τῆς Αὐστραλίας, τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς κλπ. (Ι. Κούμαρη. Λεξικὸν Ἡλίου—Ἀνθρωποφαγία).

Ἀνάμνησις ἀνθρωποφάγων εἶναι ὁ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ἀναφερόμενος Κύκλωψ. Ἐνταῦθα δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὴν πραγματικὴν ἀνθρωποφαγίαν, καθ' ἣν φονεύουν τινὰ ἐπίτηδες διὰ νὰ τὸν φάγουν, ἀλλὰ μὲ τὴν πραγματικὴν πτωματοφαγίαν, καθ' ἣν τρώγονται τὰ πτώματα τῶν ἀποθανόντων ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων πρὸς ἱκανοποίησιν διαφόρων συναισθημάτων. Οἱ ἀπολίτιστοι λαοὶ προβαίνουν εἰς πτωματοφαγίαν φίλου μὲν ἢ συγγενοῦς, ὅπως ἀποκτήσωσι τὰ προσόντα τοῦ θανόντος, ἐχθροῦ δὲ ἵνα ἐκδικηθῶσιν αὐτὸν ἢ καὶ νὰ ἐγκλείσωσιν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν ἑαυτοῖς, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ βλάψῃ αὐτοὺς «βρυκολακιάζον» οὕτως εἰπεῖν.

Πτωματοφαγία ἐξ ἀνάγκης παρετηρήθη καὶ παρὰ ἀνεπτυγμένοις ὁπωσδήποτε λαοῖς, ὡς ἐπὶ μακροχρονίων πολιορκιῶν, ἐπὶ ναυαγίων καὶ ἄλλων καταθλιπτικῶν διὰ τοὺς ζῶντας περιστάσεων καὶ δὴ ἐλλείψεως τροφῆς καὶ ὕδατος, ὁπότε ἡ πτωματοφαγία συνδυάζεται πρὸς αἱμοποσίαν. Πολλὰ τοιούτου σκοποῦ περιστατικὰ ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Τὰ ἀνὰ τὰ διάφορα ἀπολίτιστα Ἔθνη χρησιμοποιούμενα μέσα πρὸς ἀπαλλαγὴν καὶ συγχρόνως ὠφελιμιστικὴν χρῆσιν εἶναι ποικίλλα. Ἀρκούμεθα ἀναφέροντες ἐκ τοῦ Ἡροδότου (1—26) τὰ ἑξῆς προκειμένου περὶ τῶν Μασσαγετῶν: «ἐπεὰν δέ τις γέρων γένηται κάρτα, οἱ προσήκοντες οἱ πάντες συνελθόντες θύουσι μέν, καὶ ἄλλα πρόβατα ἅμα αὐτῷ, ἑψήσαντες δὲ τὰ κρέα κατευωχεύονται. Τὸν δὲ νούσῳ τελευτήσαντα οὐ κατασιτέονται ἀλλὰ γῇ κρύπτουσι». Ἡ ἀνάμιξις κρεάτων ἀνθρωπίνων πρὸς προβάτων ἴσως εἶχε σκοπὸν νὰ ἀγνοῆται ὁ φαγὼν τὰ ἀνθρώπινα.

γ) Ταφὴ τοῦ πτώματος ἐν τῇ γῇ. Ἀπὸ αἰώνων ἀποτελεῖ τὸ κύριον μέσον μεταχειρίσεως τοῦ πτώματος τοῦ θανόντος ἀνθρώπου. Κατὰ πολλοὺς ὠθήθη ὁ ἄνθρωπος πρὸς ταφὴν τῶν θανόντων συνανθρώπων του, ὅταν πλέον ἐγκατεστάθη μονιμώτερόν που καὶ ἡ πνευματική του ἀνάπτυξις, μετ' ἀναπτύξεως θρησκευτικοῦ συναισθήματος δὲν ἐπέτρεπον εἰς αὐτὸν νὰ βλέπῃ τὸν θανόντα κατατρωγόμενον ὑπὸ ζῴων ἢ ἀπαισίως μεταμορφούμενον, λόγῳ τῆς μετὰ θάνατον ἐπερχομένης σήψεως.

Κατά τινας, πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς ταφῆς ὤθησαν τὸν ἄνθρωπον σκέψεις ὑγειονολογικαὶ οὕτως εἰπεῖν, διότι ὁ τότε ἄνθρωπος κατεῖδεν ἐκ πείρας τὸν ἐκ τῆς σήψεως τῶν πτωμάτων κίνδυνον.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῆς αἰτίας, ἡ ὁποία ὤθησε πρὸς τὴν ταφήν, αὕτη συνδεθεῖσα πρὸς μεταψυχικά, θρησκευτικὰ καὶ ἄλλα συναισθήματα, ἀπετέλεσε τὸν κυριώτερον τρόπον μεταχειρίσεως τῶν πτωμάτων. Ἐναπετίθεντο δὲ τὰ πτώματα εἰς ὑπτίαν θέσιν, ὡς καὶ νῦν, σπανίως δὲ ὀκλαδόν. Εἰς τὸν τάφον προσετίθεντο διάφορα ἀντικείμενα τοῦ συνήθους βίου, κτέρεα καὶ κτερίσματα, χρυσᾶ συνήθως, εἰς δὲ τὸ στόμα ὀβολὸς πρὸς πληρωμὴν τοῦ Χάρωνος, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς λέμβου του, θὰ μετεκόμιζε τὰς ψυχὰς τῶν θανόντων διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης εἰς τὸν Ἅδην. Ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ εἶναι γνωστὸς ὁ χαριέστατος διάλογος μεταξὺ Χάρωνος καὶ τοῦ ἀποθανόντος κυνικοῦ φιλοσόφου Μενίππου, ταφέντος ἄνευ ὀβολοῦ, διότι οὐδένα εἶχε νὰ φροντίσῃ νὰ ἐφοδιάσῃ τὸ πτῶμά του διὰ τοῦ ἀπαραιτήτου νομίσματος. «Ἀπόδος μοι, ὦ ἐπικατάρατε τὰ πορθμεῖα», ἀνακράζει πλήρης ἀγανακτήσεως ὁ πορθμεὺς Χάρων. «Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος» ἀντεῖπεν ἀτάραχος ὁ Μένιππος. Καὶ ὁ Χάρων ἠναγκάσθη νὰ διαπορθμεύσῃ τὸν Μένιππον ἄναυλα.

Ἡ συνήθεια τοῦ ἐφοδιασμοῦ τῶν πτωμάτων διὰ μικροῦ νομίσματος διατηρεῖται ἔτι καὶ νῦν παρ' ἡμῖν εἴς τινας ἐπαρχίας. Εἰς τὸ Νεκροτομεῖον συνηντήσαμεν πτώματα, Μικρασιατῶν κυρίως προσφύγων, φερόντων ἐν τῷ στόματι μικρόν καὶ εὐτελὲς νόμισμα· εἴς τινα ἀνεύρομεν μικρὸν σταυρὸν ἐκ κηροῦ.

Ὡς ἀνεφέραμεν ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, ἐπὶ τοῦ τάφου ἀπετίθεντο πλάκες ἐπιτύμβιοι ἢ προτομαὶ ἢ ἀνδριάντες, ὡς γίνεται καὶ νῦν. Ἐνίοτε ὁ τάφος κατεκαλύπτετο ὑπὸ ἀφθόνου χώματος σχηματίζοντος μικρὸν λόφον· τούτους ἐκάλουν τύμβους. Τοιοῦτοι τύμβοι ἀπαντῶνται καὶ νῦν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας. Ἐν Αἰγύπτῳ οἱ νεκροὶ Φαραὼ ἐτίθεντο ἐντὸς μεγάλων οἰκοδομημάτων, τῶν Πυραμίδων.

Ὁ ἐφοδιασμὸς τῶν τάφων διὰ πολυτίμων ἀντικειμένων ἐγένετο ἀφορμὴ εὐρείας ἀναπτύξεως προσοδοφόρου διὰ πολλοὺς ἐπαγγέλματος τοῦ τῆς τυμβωρυχείας καὶ λῃστεύσεως τῶν κοσμημάτων τοῦ νεκροῦ.

Περίεργα ἔθιμα συνώδευον τὴν ταφὴν παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς. Ἀρκούμεθα ἐπὶ τούτου ἀναφέροντες τὸν Ἡρόδοτον, λέγοντα ὅτι παρὰ Πέρσαις «οὐ πρότερον θάπτεται ὁ νέκυς, πρὶν ἂν ὑπὸ ὄρνιθος ἢ κυνὸς ἑλκυσθῆναι» (1—140).

Προκειμένου περὶ ἐπισήμων νεκρῶν ἢ τῶν ἐν πολέμῳ ὑπὲρ Πατρίδος πεσόντων

ἀπηγγέλλοντο λόγοι ἐπιτάφιοι, περίφημος δὲ τοιοῦτος εἶναι ὁ ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἀπαγγελθεὶς πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων Ἀθηναίων κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (Θουκιδίδου 1, 34—47).

Τὴν ταφήν, καὶ γενικῶς τὴν καλὴν πρὸς τὸν νεκρὸν συμπεριφορὰν τῶν ζώντων ἐξεδήλουν οἱ ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι διὰ διαφόρων πράξεων καὶ λόγων, ἐξ ἐθίμων πλέον ἐπιβεβλημένων. Πλεῖστα δὲ τῶν ἐθίμων τούτων διατηροῦνται εἰσέτι παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ (Π. Ν. Δημοπούλου, Γυμνασιάρχου: Ὁ Δημόσιος καὶ Ἰδιωτικὸς βίος τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων)

(Συνεχίζεται)

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Στοχασμοὶ τῆς αὐγῆς

Τρέμουν τῆς πόλης τὰ φῶτα κι' ἀρχίζει
στὸν ὁρίζοντα πέρα ἡ αὐγὴ νὰ ροδίζῃ.
Σβύνουν τὰ φῶτα ἀργὰ ξεψυχᾶνε,
χρυσώνουν τὰ νέφη καὶ φεύγουν, ποῦ πᾶνε;

★

Κράζει τ' ὀρνίθι κι' ὁ σκύλλος γαυγίζει,
ξεκούραστο τ' ἄλογο κι' αὐτὸ χρεμετίζει,
τὰ πουλιὰ κελαϊδοῦνε καὶ στὰ κλώνια πηδᾶνε
τάχα μπαίνουν σὲ σκέψη; τί γυρεύουν; ποῦ πᾶνε;

★

Σβύνουν τὰ φῶτα, μακρυὰ ἕνα τραῖνο σφυρίζει,
μιᾶς καμπάνας ὁ ἦχος τὸν ἀέρα ξεσχίζει,
οἱ ἄνθρωποι φεύγουν, πέρα δῶθε τραβᾶνε
βιαστικά, μὰ τὶ θέλουν, τί γυρεύουν, ποῦ πᾶνε;

★

Μὲ σπουδὴ ὅλα φεύγουν καὶ ἡ σφαῖρα γυρίζει
καὶ ὁ χρόνος ποὺ φεύγει στοὺς ἀνθρώπους ὁρίζει
γιὰ τοὺς ἄλλους ποὺ θἄρθουν, κάτι τι νὰ φυλᾶνε
βιαστικὰ νὰ μὴ φεύγουν...λογικὰ νὰ περνᾶνε.

Σ. Ἀντύπας, ἀστυφύλαξ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΗ ΥΠΟΒΟΛΗ

Γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ἑκουσίως νὰ ὑποβάλωμεν τηλεπαθητικῶς. Ἡ τηλεπάθεια τοῦ ἀρχιάτρου Παπαθανασίου.—Πῶς ἀναγκάζομεν κάποιον νὰ στραφῇ νὰ μᾶς δῇ.

Τοῦ κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**
Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν

Εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος τῶν «Χρονικῶν» ἀνεφέραμεν τὴν περίπτωσιν μιᾶς τ η λ ε π α θ ι κ ῆ ς ὑ π ο β ο λ ῆ ς, ἡ ὁποία ἐσημειώθη εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἰατροῦ Ι. Παπακωνσταντινίδη καὶ καθ' ἣν αὕτη ἐν ὀνείρῳ εἶδε νὰ ἀποτυγχάνῃ μία ἀπόπειρα δολοφονικὴ κατὰ τοῦ συζύγου της ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἐδώσαμεν ἐν συνεχείᾳ τὰς τρεῖς περιπτώσεις ἐξηγήσεως τοῦ φαινομένου καὶ ἀνεφέραμεν διὰ τὴν τρίτην ἐξήγησιν, ὅτι εἶναι δυσκολωτάτη πρὸς κατανόησιν, διότι ἀκόμη δὲν ἐδόθη εὐκαιρία νὰ ἐκτεθοῦν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῶν «Χρονικῶν» τὰ περὶ Τηλεπαθικῆς ὑποβολῆς.

Τοιαῦτα φαινόμενα ὅμως εἶναι σπανιώτατα, ὅπως εἴπομεν, προπάντων δὲ ὅταν γίνεται προσπάθεια νὰ γίνουν ἑ κ ο υ σ ί ω ς καὶ π ε ι ρ α μ α τ ι κ ῶ ς!

Πολλάκις, διὰ νὰ ἀποδείξω εἰς τὰ μέντιουμ τῆς «Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» τὸ ἀδύνατον ὁμοίων προσπαθειῶν, ὑπνώτισσα τρία-τέσσερα ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν καὶ τοὺς εἶπα νὰ σκέπτωνται ζωηρῶς τὸν ἑξῆς ὑπὸ τύπον ὑποβολῆς :

Νὰ ὑποβάλουν ἐὰν ἠμποροῦσαν εἰς μίαν ἄλλην συνάδελφόν των ἐπιδεκτικὴν ὑποβολῆς, νὰ ἔλθῃ π.χ. νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν τσέπην τὸ μανδῆλι μου.

Παρηκολούθησα τὴν προφανῆ ἔντασιν τῆς διανοητικῆς προσπαθείας, ἡ ὁποία ἀπεικονίζετο εἰς τὰς φυσιογνωμίας των, ἐπὶ πέντε ἢ δέκα λεπτά. Ἀ λ λ ὰ μ α τ α ί ω ς. Ο ὐ δ έ π ο τ ε κ α τ ω ρ θ ώ θ η ν ὰ ἐ κ τ ε λ ε σ θ ῇ ἡ ὑ π ο β ο λ ή.

Τὰ πειράματα αὐτὰ ἔγιναν ἐπανειλημμένως, διὰ ν' ἀποδείξουν εἰς τὰ μέντιουμ, ὅτι ὅμοιαι ὑποβολαὶ—καὶ μάλιστα ἐπὶ ἀπόντων—ε ἶ ν α ι ἀ δ ύ ν α τ ο ν ὅ τ α ν π ρ ο σ π α θ ή σ ῃ κ α ν ε ὶ ς ν ὰ τ ὰ ς ἐ κ τ ε λ έ σ ῃ ἑ κ ο υ σ ί ω ς.

Τοῦτο δὲ διότι πλεῖστοι ἀπατεῶνες ἐξαπατοῦν ἁπλοϊκὲς γυναικοῦλες, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιδράσουν δῆθεν δι' ὑποβολῆς ἐπὶ αἰσθημάτων τρίτων ἀπόντων καὶ τὰς λῃστεύουν.

Φαντασθῆτε δὲ ὅταν κατὰ σύμπτωσιν ἡ τύχη φέρῃ τὴν πραγματοποίησιν ὁμοίας ἰδέας!... Τότε ἡ φήμη μεγαλοποιεῖ τὸ γεγονὸς καὶ κάθε ἀνόητος πιστεύει τυφλῶς καὶ ἀνοίγει διάπλατα τὴν τσέπην εἰς τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ τὴν ἀπάτην.

Ὅμοιον γεγονὸς περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τῆς «Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν», ὅτι κάποια δῆθεν μαγγανεύτρια ὑπεσχέθη εἰς μίαν ἐρωτευμένην ἐγκαταλειφθεῖσαν, ὅτι θὰ ἠνάγκαζε τὸν ἄπιστον νὰ περάσῃ κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι της καὶ νὰ τραγουδήσῃ ἕνα ἀγαπητόν του τραγούδι, τὴν «Ρεζεντᾶ».

Ἡ σύμπτωση ἔφερε ὄντως νὰ γίνῃ τὸ πρᾶγμα καὶ ἡ φήμη τῆς μαγίσσης—φυσικὰ καὶ τὰ κέρδη τῆς ἐκμεταλλεύσεως —ὑψώθηκαν μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

Ἡ «Ἑταιρεία Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» θὰ εἶναι εὐγνώμων εἰς κάθε ἀναγνώστην τῶν «Χρονικῶν», ὅστις τὴν εἰδοποιήσῃ δι' ὁμοίας κακοηθείας, τιμωρουμένας αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ νόμου, διὰ νὰ λαμβάνῃ τὰ κατάλληλα μέτρα.

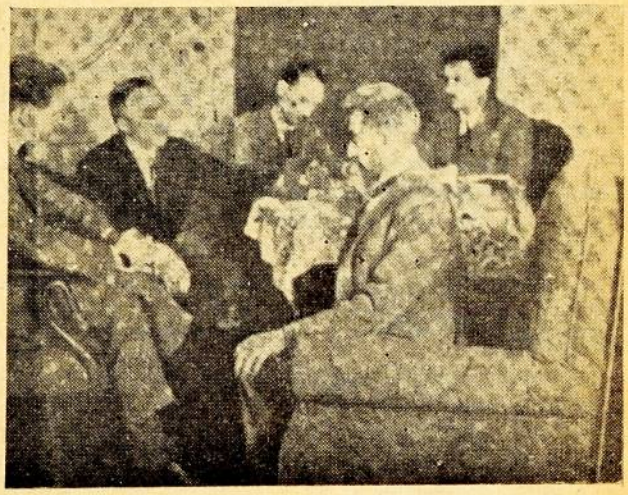
* * *

Ὁ ἀρχίατρος Κ. Παπαθανασίου, ἐν συνεχείᾳ τῶν ἀνακοινώσεων ποὺ ἀνεφέ-

ραμεν εἰς προηγούμενον τεῦχος τῶν «Χρονικῶν», κατέθεσε καὶ τὰ ἑξῆς δύο ὁμοιόμορφα περιστατικά :

«Κατὰ Ἰούνιον 1916 ὑπηρέτουν εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ Ε' Σώματος Στρατοῦ, ἐν Πύργῳ τῆς Ἠλείας. Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, στενώτατος συγγενής μου ἀνεχώρησε πρὸς ἀνάρρωσιν διὰ τὸ χωρίον Βουλγαρέλι τῆς Ἄρτας, ὅταν δ' ἔφθασεν ἐκεῖ, μοῦ ἔστειλε τηλεγράφημα ἀγγέλων τὴν αἰσίαν ἄφιξίν του. Ἄλλην ἐπιστολὴν του δὲν ἔλαβον κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν Πύργῳ διαμονῆς μου, οὔτε ἐγνώριζα διόλου τὸ χωρίον Βουλγαρέλι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτο πολὺ ὑγιεινόν.

Μίαν νύκτα, ἐν τούτοις, εἶδα τὸ χωρίον αὐτὸ περιέργως στὸ ὄνειρόν μου. Εἶδα ὡραίαν τοποθεσίαν μέσα εἰς δάσος ἐλάτων, κεντρικὴν πλατεῖαν, παρακειμένην Ἐκκλησίαν μὲ κωδωνοστάσιον καὶ τὸ σπίτι ὅπου ἐκάθητο ὁ συγγενής μου.

Τὸ μεγαλύτερον μέντιουμ ψυχομετρίας. Ὁ Πολωνὸς μηχανικὸς Ὀσσοβιέτσκυ, κατὰ τὴν ὥραν πειραμάτων εἰς τὴν Πολωνικὴν «Ἑταιρείαν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν». Ὁ δεύτερος κάτωθεν τοῦ καθρέπτου εἶναι ὁ Ὀσσοβιέτσκυ. Ὁ καθήμενος εἰς τὴν πολυθρόναν εἶναι ὁ Πρόεδρος τῆς Πολωνικῆς Ἑταιρείας κ. Σμοῦρλο, ἀντιπροσωπεύσας τὴν Πολωνίαν εἰς τὸ 4ον διεθνὲς συνέδριον Ἀθηνῶν (1930).

Τὸ σπίτι αὐτὸ ὅπως τὸ εἶδα συνέκειτο ἀπὸ τρία δωμάτια μὲ ἐξώστην καὶ ὑπερκειμένην κληματαριάν, εἶδα δὲ ἀκόμη καὶ τὴν θέσιν ὅπου εἶχε τὸ κρεβάτι του, τὸ κάτωθεν τοῦ σπιτιοῦ παντοπωλεῖον καὶ τέλος τὸν ἴδιον συγγενῆ μου.

Μετὰ ἕνα μῆνα, στερούμενος παντελῶς εἰδήσεων, ἐπῆρα ἄδειαν καὶ μετέβην εἰς Βουλγαρέλι. Λοιπόν, ὅ,τι εἶχα ἰδῆ εἰς τὸ ὄνειρόν μου ἦτο πραγματικότης. Ἡ τοποθεσία, τὰ τρία δωμάτια, ἡ θέσις τοῦ κρεβατιοῦ, ὁ ἐξώστης μὲ τὴν κληματαριάν, τὸ μπακάλικο κτλ. .....

Ἐπίσης κατὰ τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1920 εὑρισκόμην ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ εἶδα ἐν ὀνείρῳ τὴν Ἀνδριανούπολιν, ὡς ἐν πανοράματι, ἕνα ὁλόκληρον μῆνα πρὸ τῆς καταλήψεώς της ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Εἶδα τὰ δυὸ παλαιὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ τζαμιά της, τὰς συνοικίας της ὡς καὶ τοὺς δύο συνοικισμούς, τοὺς χωριζομένους ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Ἔβρου, διερχομένου μέσῳ τῆς πόλεως: Σημειωτέον δέ, ὅτι ὄχι μόνον οὐδέποτε εἶχα ἰδῆ τὴν Ἀνδριανούπολιν, ἀλλ' οὔτε ἐφ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι σχετικὴν εἰκόνα εἰς ἐφημερίδα ἢ περιοδικόν.

Μετὰ ἓν καὶ ἥμισυ, λοιπόν, ἔτος, ὅτε κατὰ Αὔγουστον τοῦ 1921 ἐπεσκέφθην τὴν Ἀνδριανούπολιν δὲν εὑρέθην πλέον πρὸ ἀγνώστου πόλεως, διότι ἦτο ἀκριβῶς ὅπως τὴν εἶχα δῆ εἰς τὸ ὄνειρόν μου».

Εἰς τὸ πρῶτον ἐπεισόδιον ὁ Παπαθανασίου, κατέχων ἐντόνους διαισθητικὰς ἰδιότητας, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν Ραβδοσκοπικῶν ἐπιτυχιῶν του καὶ συντονισμένος ζωηρῶς μὲ τὸν συγγενῆ του ἕνεκα μακρᾶς συμβιώσεως, ἔγινε ἀσυναίσθητος δέκτης τῶν ἐντυπώσεών του.

Εὑρισκόμενος εἰς μείωσιν ἐνσυνειδήτου (ὕπνος), εἶδε ἀκριβῶς ὅλα τὰ τοπεῖα ὅσα ἔβλεπε ὁ συγγενής του, ὅστις πιθανότατα νὰ τὸν ἐσυλλογίζετο τὴν στιγμὴν αὐτήν.

Εἰς τὸ δεύτερον ἐπεισόδιον δὲν ὑπάρχει βέβαια γνωστὸς πομπός, διότι βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ γνωρίζῃ ὁ Παπαθανασίου κανένα εἰς τὴν τουρκοκρατουμένην Ἀδριανούπολιν. Ἀλλὰ πάντως μυριάδες ἀνθρώπων εἶχαν ἰδῆ τὴν πόλιν καὶ ἔζων ἐντὸς αὐτῆς, βλέποντες καθημερινῶς τὰ τοπεῖα τοῦ ὀνείρου.

Ὁ Παπαθανασίου ἐχρησίμευσε, λοιπόν, πάλιν καθ' ὕπνους ἀσυναίσθητος δέκτης τῶν ἐντυπώσεων κάποιου ἀγνώστου, ὅστις ἔτυχε συντονισμένος μαζί του, ὅστις εἶχε δηλαδή, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀσυρμάτου, τὸ ἴδιον μῆκος ψυχικοῦ κύματος.

Δίδομεν ἐννοεῖται τὴν ἐξήγησιν μὴ θέλοντες ν' ἀμφιβάλωμεν ὅτι ὁ Παπαθανασίου δὲν εἶχεν ἰδῆ ποτὲ εἰκόνας τῆς Ἀνδριανουπόλεως καὶ ὅτι τὸ ὄνειρον δὲν ἦτο ἀναζωπύρησις παλαιῶν ἀναμνήσεων, ἀποθηκευμένη εἰς τὰς μνημονικὰς νευρῶνας τοῦ ἐγκεφάλου, ὅτε ἡ λύσις εἶναι ἁπλουστέρα.

Ἡ Τηλεπαθικὴ ἐξήγησις ἀφορᾷ τὰς ἁπλουστέρας μορφὰς τοῦ φαινομένου τούτου, ὅπερ ἐπονομάζεται ἀντίληψις τοῦ ἤδη γνωστοῦ (Déjà vu) καὶ ἤδη τὰς ἀφορώσας τοπεῖα μόνον καὶ ἀντικείμενα ἀναλλοίωτα.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ δέκτης ὀνειρεύεται σκηνὰς ὁλοκλήρους μὲ πολλὰ ἄτομα καὶ αἴτινες πραγματοποιοῦνται μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

Ἡ ἐξήγησις ὁμοίων περιπτώσεων φαίνεται πολὺ δυσκολωτέρα, πρόκειται ἐν τούτοις περὶ Τηλεπαθικῆς ὑποβολῆς ἐντελῶς ἀσυναισθήτου καὶ ἥτις διενεργεῖται ἀπὸ τὸν ἰδόντα τὸ ὄνειρον ἐπὶ τῶν ἀτόμων, ἅτινα ἀποτελοῦν τὰς διαδραματισθείσας κατ' αὐτὸ σκηνάς. Ἡ ὑποβολὴ αὐτή, τὰ ἀναγκάζει νὰ ἐκτελέσουν καὶ νὰ εἰποῦν ἀσυναισθήτως τὰς πράξεις—λέξεις—φράσεις—στάσεις τοῦ ὀνείρου.

***

Πρόχειρον ἀπόδειξιν τῆς Τηλεπαθικῆς ὑποβολῆς, περὶ τῆς ὁποίας θὰ ὁμιλήσωμεν ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει, εἶναι ὅτι πολλάκις εὑρισκόμενοι εἰς δημοσίας συναθροίσεις ἀναγκάζομεν ἄτομα στρέφοντα πρὸς ἡμᾶς τὴν ράχιν νὰ γυρίσουν νὰ μᾶς δοῦν ὅταν τὰ ἀτενίσωμεν ἐπιμόνως.

Ἄλλοτε δὲ ἀκόμη ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἔχομεν τὴν ἐνοχλητικὴν συναίσθησιν, ὅτι κάποιος μᾶς παρατηρεῖ ἐπιμόνως καὶ στρεφόμενοι συναντῶμεν πράγματι τὸ βλέμμα κάποιου στηριγμένον ἐπάνω μας.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΟΡΙΑ ΙΣΧΥΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ

—ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ—

(ΑΡΘΡΑ 1—4 Π.Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Β'

ΠΡΟΣΩΡΙΝΗΣ ΙΣΧΥΟΣ ΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΒΟΛΗ ΜΕΤΡΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (Ἄρθρα 3 καὶ 4 Π.Κ.).

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Ποῖοι οἱ προσωρινῆς ἰσχύος νόμοι περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Π. Κ.
1. Αἱ ἐπὶ μέρους κατηγορίαι προσωρινῆς ἰσχύος ποινικῶν νόμων.
2. Εἰδικώτερον περὶ τῶν ἀγορανομικῶν διατάξεων.
3. Ἐφαρμογὴ τοῦ ἐπιεικεστέρου προσωρινῆς ἰσχύος νόμου.
4. Συνέπειαι μεταβολῆς τῶν περὶ δικαίου ἀντιλήψεων καὶ τοῦ ἀπαγορευτικοῦ ἢ ἐπιτακτικοῦ κανόνος τοῦ διαλαμβανομένου εἰς ποινικόν τινα νόμον.
II. Ἐπιβολὴ μέτρων ἀσφαλείας.

***

I. Ποῖοι οἱ προσωρινῆς ἰσχύος νόμοι περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Π. Κ.

1. Αἱ ἐπὶ μέρους κατηγορίαι προσωρινῆς ἰσχύος ποινικῶν νόμων.

Προσωρινῆς ἰσχύος νόμοι (1) περὶ ὧν καὶ ἀνωτέρω (σελ. 3161 τοῦ παρόντος) ἐγένετο λόγος, εἶναι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι καθορίζουν ἐκ τῶν προτέρων τὴν διάρκειάν των ἡμερολογιακῶς (2), ὡς ἐπίσης καὶ οἱ καθ' οἱονδήποτε τρόπον συνδέοντες τὴν διάρκειαν τῆς ἰσχύος αὐτῶν μὲ ὡρισμένας προσωρινὰς καὶ ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, ὡς π.χ. πόλεμον, ἐπιζωοτίαν κ.λ.π.

Οὗτοι ὅμως δὲν πρέπει νὰ συγχέωνται μὲ τοὺς ποινικοὺς ἐκείνους νόμους, οἱ ὁποῖοι ἐν τῇ συγκροτήσει τῆς ἀντικειμενικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον προσδιορίζουν, περιλαμβάνουν ὡς συστατικὸν ὅρον καὶ ὡρισμένας προσωρινὰς καταστάσεις. Τοιοῦτοι λ.χ. εἶναι οἱ προβλεπόμενοι ὑπὸ τῶν ἄρθρων 143 καὶ 288 § 2 Π.Κ. Κατὰ τὸ πρῶτον ἐξ αὐτῶν «τιμωρεῖται διὰ θανάτου ἢ ἰσοβίου καθείρξεως, ὁ Ἕλλην ὑπήκοος, ὅστις, ἐν καιρῷ πολέμου, ὑπηρετεῖ παρὰ τῷ στρατῷ τοῦ ἐχθροῦ ἢ φέρει ὅπλα ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἢ τῶν συμμάχων αὐτῆς».

Κατὰ δὲ τὸ ἕτερον τοιοῦτον «τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως ὁ παραλείπων νὰ παράσχῃ τὴν βοήθειάν του τὴν παρ' αὐτοῦ ζητηθεῖσαν καὶ τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ ἀκινδύνως, ἐν περιπτώσει δυστυχήματός τινος ἢ κοινοῦ κινδύνου ἢ κοινῆς ἀνάγκης».

Πᾶς τις δύναται ν' ἀντιληφθῇ, ὅτι τὸ ἐξεταζόμενον ἄρθρον 3 τοῦ Κώδικος δὲν ὁμιλεῖ περὶ τῶν νόμων τούτων, οἵτινες περιλαμβάνουν μέν, ὡς συστατικὸν ὅρον τῆς ἐννοίας τοῦ, ὅπερ προσδιορίζουν, ἐγκλήματος, προσωρινὴν τινὰ κατάστασιν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἔχουν ὡρισμένην ἰσχὺν ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένην ἢ συνδυαζομένην μὲ ὡρισμένην τινὰ κατάστασιν.

---

1. Ἴδε Χωραφᾶ, «Ἑλλην. Ποιν. Δίκαιον» 1952 σελ. 49.
2. Ἴδε λ.χ., τὴν ὑπ' ἀριθ. 89)55 ἀγορανομικὴν διάταξιν καθ' ἣν «ἀπαγορεύεται ἡ σφαγὴ καὶ πώλησις τῶν ἀμνῶν καὶ ἐριφίων γάλακτος ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου μέχρι 21 Δεκεμβρίου ἑκάστου ἔτους».

Οὕτω, οἱ νόμοι οὗτοι, γενικοὶ ὄντες, ἐφαρμόζονται πάντοτε καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν οἱασδήποτε παρομοίας καταστάσεως (ἐν προκειμένῳ πολέμου, δυστυχήματος ἢ κοινοῦ κινδύνου ἢ κοινῆς ἀνάγκης) καὶ ἂν τελεσθῶσιν. Ὡς τοιοῦτον νόμον θὰ ἐχαρακτηρίζομεν λ.χ. τὸν ὁρίζοντα ὅτι «ἡ διανομὴ τῶν ἀλεύρων ἐν περιπτώσει ἐπιστρατεύσεως θέλει γίνεσθαι οὕτως», ὡς ἐπίσης καὶ τὸν ὁρίζοντα ὅτι τὸ κυνήγιον τοῦ λαγωοῦ ἐπιτρέπεται ἀπὸ 1ης Αὐγούστου μέχρι 1ης Μαρτίου κ.λ.π.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐπιστρατεύσεως παύει ἡ ἰσχύς του. Ὅμως, ἂν οὗτος δὲν καταργηθῇ ρητῶς ἢ σιωπηρῶς διὰ νέου νόμου καὶ γίνῃ πάλιν ἐπιστράτευσις ὁ νόμος ἔχει πλήρη ἰσχύν, ὅπως τοιαύτην ἔχῃ καὶ ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 143, κατὰ τὴν διάρκειαν οἱουδήποτε πολέμου καὶ ἂν τελεσθῇ ἡ πρᾶξις τὴν ὁποίαν αὕτη προβλέπει.

Ἀντιθέτως, οἱ προσωρινοὶ νόμοι ποινικοῦ περιεχομένου, περὶ ὧν ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 3 Π.Κ. καὶ ἐὰν ἐκ τῶν προτέρων δὲν καθορίζουν ἡμερολογιακῶς τὸν χρόνον τῆς ἰσχύος των, πάντως ἐκδίδονται ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ κοινωνικοῦ τινὸς θέματος ἢ ἀντικειμένου, ἀνακύπτοντος κατά τινα χρονικὴν περίοδον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον περιωρισμένην (λ.χ. ἐπιζωοτία), ἐν ταῖς περιπτώσεσι δὲ ταύταις τὸ ὑπ' αὐτῶν ρυθμιζόμενον θέμα ἐξαντλεῖται ἐξ ὁλοκλήρου καὶ δὲν δύναται ἐκ νέου νὰ ἐμφανισθῇ ἢ καὶ ἐὰν ἐμφανισθῇ, τότε ἀναφαίνεται κατὰ νέον τρόπον, ὑπὸ νέαν ἴσως μορφὴν καὶ ὑπὸ διαφορετικὰς συνθήκας.

Ὡς νόμος προβλεπόμενος ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 Π.Κ. ἀναμφισβητήτως θὰ ἦτο λ.χ. ὁ καθορίζων «τὰ τοῦ τρόπου ἀποξηράνσεως τῆς σταφίδος κατὰ τὴν π ρ ο σ ε χ ῆ παραγωγικὴν περίοδον», ὡς καὶ ὁ ἀπαγορεύων «τὴν εἰσαγωγὴν κρεάτων ἐκ Τουρκίας, ἐ φ' ὅ σ ο ν δ ι α ρ κ ε ῖ ἡ αὐτόθι ἐπιζωοτία».

Τέλος καὶ αἱ ἀγορανομικαὶ διατάξεις, περὶ ὧν εἰδικῶς κατωτέρω, ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 Π.Κ. προβλεπομένων νόμων. Πάντες λοιπὸν οἱ νόμοι οὗτοι «ἐφαρμόζονται καὶ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ἐπὶ πράξεων τελεσθεισῶν καθ' ὃν χρόνον οὗτοι ἴσχυον».

Ὁ καταργηθεὶς Π.Ν. δὲν περιεῖχεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου σχετικὴν διάταξιν. Παρὰ ταῦτα ὅμως ὑπό τε τῆς νομολογίας καὶ τῆς ἐπιστήμης ἐγένετο ὁμοφώνως δεκτόν, ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων τούτων, ἔδει νὰ πραγματοποιῆται καὶ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ἰσχύος των, διὰ τὰς πράξεις τὰς τελεσθείσας κατὰ τὸ διάστημα αὐτῆς. Τὴν ἄποψιν ταύτην, ἀκολουθῶν ἐν προκειμένῳ πλείστας ξένας νομοθεσίας, υἱοθετεῖ καὶ ὁ νέος Κῶδιξ καὶ ὀρθῶς, διότι ἐπὶ πράξεων τελουμένων κατὰ τὸ διάστημα μιᾶς ὡρισμένης καταστάσεως ἐπιβεβλημένη ἡ τιμωρία τῶν δραστῶν, καθ' ὅσον ἡ ἰσότης τῶν πολιτῶν ἔναντι τῶν νόμων ἀναμφισβητήτως τοῦτο ὑπαγορεύει.

Ἐξ ἄλλου, ὡρισμένοι δράσται τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἐμπεριείχοντο εἰς τοὺς προσωρινῶς ἰσχύοντας ποινικοὺς νόμους, θὰ παρέμενον ἀτιμώρητοι, ἀφ' οὗ, ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ κατεβάλλετο προσπάθεια παρελκύσεως, ἀπὸ μέρους των τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ἀφ' ἑτέρου δέ, οἱ εἰρημένοι θὰ ἐφυγοδίκουν, εἰς τρόπον ὥστε, ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεώς των, νὰ συμπέσῃ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἰσχύος τῶν ἐν λόγῳ νόμων.

Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν ἀνωτέρω ἐπιχειρημάτων, δέον νὰ μὴ παραγνωρίζηται καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διασφαλίζεται περισσότερον ἡ ἔννομος τάξις, διότι γνωρίζων ἐκ τῶν προτέρων ὁ πολίτης, ὅτι ὁπωσδήποτε θὰ τιμωρηθῇ θὰ προτιμήσῃ νὰ μὴ παραβῇ νόμον, ἔστω καὶ προσωρινῆς ἰσχύος.

2. Ε ἰ δ ι κ ώ τ ε ρ ο ν π ε ρ ὶ τ ῶ ν ἀ γ ο ρ α ν ο μ ι κ ῶ ν δ ι α τ ά ξ ε ω ν.

Οὐδεμία δύναται νὰ χωρήσῃ ἀμφιβολία ὅτι αἱ ἀγορανομικαὶ διατάξεις εἶναι νόμοι προσωρινῆς ἰσχύος, καθημερινῶς ἀπαντώμενοι. Ἀκριβῶς δέ, διὰ τοῦτο ὁ δικαστὴς ὑποχρεοῦται νὰ ἐρευνᾷ, ὄχι μόνον κατὰ πόσον τὸ περιεχόμενον αὐτῶν προσάδει πρὸς τὸ Σύνταγμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ πόσον ὑφίσταται νόμος παρέχων ἐξουσιοδότησιν πρὸς τὴν οἰκείαν ἀρχὴν πρὸς ἔκδοσιν αὐτῶν, καθὼς καὶ τὰ ὅρια τῆς ἐξου-

σιοδοτήσεως ταύτης. Οὕτω ἂν διὰ τῆς α' ἀγορανομικῆς διατάξεως ἀπαγορεύεται ἡ ἐκ κατεψυγμένου κρέατος κατασκευὴ ἀλλάντων, διὰ δὲ τῆς β' τοιαύτης ἀρθῇ ἡ ἀπαγόρευσις οἱ παραβάται τῆς διατάξεως οἱ ὑποπεσόντες εἰς τὸ προβλεπόμενον ὑπὸ τῆς α' ἀδίκημα (οἱ χρησιμοποιήσαντες δηλ. κατεψυγμένον κρέας πρὸς κατασκευὴν ἀλλάντων) δύνανται νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς δίκην καὶ νὰ τιμωρηθῶσι καὶ μετὰ τὴν παῦσιν ταύτης, καθ' ἣν ἡ τοιαύτη πρᾶξις οὐδόλως πλέον ἀποτελεῖ ἔγκλημα. Τοῦτο, διότι ἄλλως ἤθελε ματαιωθῇ ὁ σκοπός, ὃν διὰ τῆς ἐκδόσεως τούτων ἐπεδίωκεν ὁ νομοθέτης, ὅστις καὶ κατοχυροῦται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 3 Π.Κ. (3).

3. Ἐφαρμογὴ τοῦ ἐπιεικεστέρου προσωρινῆς ἰσχύος ποινικοῦ νόμου.

Ὁ Κῶδιξ διὰ τῆς 2ας § τοῦ ἰδίου ἄρθρου του ὁρίζει ὅτι ἂν ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως μέχρι τῆς ἀμετακλήτου ἐκδικάσεως αὐτῆς, ἴσχυσαν πλείονες προσωτινῆς ἰσχύος νόμοι, τότε ἐφαρμογὴν ἔχει ἡ 1η § τοῦ ἄρθρου 2. Ἐφαρμόζεται δηλ. ὁ περιέχων τὰς εὐμενεστέρας διὰ τὸν κατηγορούμενον διατάξεις. Τοῦτο πράττει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλας νομοθεσίας, αἵτινες δὲν ὁμιλοῦν σχετικῶς, διὸ καὶ ὑφίσταται διάστασις γνωμῶν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἴρεται πᾶσα ἐπὶ τοῦ θέματος ἀμφιβολία. Ὅσον ἀφορᾷ τέλος, περὶ τοῦ ποῖος ὁ ἐπιεικέστερος κ.λ.π. προσωρινὸς νόμος, οὐδὲν δύναται νὰ προστεθῇ πέραν τῶν ὅσων ἀνωτέρω ἐκτίθενται.

4. Συνέπειαι μεταβολῆς τῶν περὶ δικαίου ἀντιλήψεων καὶ τοῦ ἀπαγορευτικοῦ ἢ ἐπιτακτικοῦ κανόνος τοῦ διαλαμβανομένου εἰς ποινικόν τινα νόμον.

Ἤδη ἐρωτᾶται· ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθε μεταβολὴ τῶν σχετικῶν περὶ δικαίου ἀντιλήψεων, τότε δέον νὰ ἐφαρμόζωνται οἱ προσωρινῆς ἰσχύος νόμοι; Οὕτω λ.χ. ἂν κατὰ τὸ διάστημα ἑνὸς προστατευτικοῦ τοῦ πολιτεύματος νόμου τελεσθῇ κατ' αὐτοῦ ἐγκληματικὴ πρᾶξις, δέον νὰ τιμωρηθῇ καὶ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς ἰσχύος τοῦ προστατευτικοῦ νόμου, ἐφ' ὅσον ἤδη τὸ πολίτευμα δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς τοιαύτης ποινικῆς προστασίας; Φρονοῦμεν, ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γράμματος τοῦ νόμου προσήκει ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις, παρ' ὅτι, τοὐλάχιστον ἐν τῇ συγκεκριμένῃ περιπτώσει τοιοῦτον τι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ, δὲν εἶναι δηλ. δυνατὸν νὰ τιμωρηθοῦν τοιοῦτοι δρᾶσται, ἀφ' οὗ τὸ πολίτευμα δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς τοιαύτης εἰδικῆς ποινικῆς προστασίας (4). Κατὰ συνέπειαν, ὁ δικαστὴς ὅστις ἐπιδιώκει νὰ εἶναι συνεπὴς ἀπέναντι τῆς ἀποστολῆς του, πρέπει νὰ τιμωρῇ τοιούτου εἴδους πράξεις, ἐνῷ ἡ πολιτεία ἡ διεπομένη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Κράτους Δικαίου, πρέπει νὰ θεσπίζῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος μεταβατικὰς διατάξεις.

Ἀντιθέτως προκειμένου περὶ μεταβολῆς οὐχὶ τοῦ νόμου, ἀλλὰ τοῦ ἀπαγορευτικοῦ ἢ ἐπιτακτικοῦ κανόνος τοῦ ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένου, διαφορετικὴ προσήκει λύσις (5). Διότι τὸ θέμα τοῦτο τό σχετιζόμενον μὲ τὴν τοιούτου εἴδους μεταβολὴν εἶναι ἄσχετον πρὸς τὸ τῶν προσωρινῶν νόμων. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην ὁ δράστης δέον νὰ τιμωρῆται πάντοτε. Οὕτω ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι δικάζεταί τις εἰς χρόνον καθ' ὃν ὁ νόμιμος τόκος εἶναι 12 %, ἐπειδὴ εἰσέπραξε τοιοῦτον 12 % πρὸ 6 μηνῶν, ὁπότε ὡρίζετο ὡς νόμιμον ποσοστὸν τό-

3. Ἐν ἔτει 1955 ἐξεδόθησαν ἐπὶ παραδείγματι καὶ αἱ κάτωθι ἀγορανομικαὶ διατάξεις, αἵτινες ὅμως ἐτροποποιήθησαν ἢ καταργήθηκαν δι' ἑτέρων τοιούτων κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐκδοθεισῶν. 1) Ὑπ' ἀριθ. 3 «Περὶ τῆς ἐμπορίας τῶν ἰχθύων προελεύσεως ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ», ἣν κατήργησεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 19 τοιαύτη 2) Ὑπ' ἀριθ. 4 «Περὶ ποιοτικοῦ καθορισμοῦ ἐμπορευσίμων λιγνιτῶν» ἣν ἐτροποποίησεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 106 τοιαύτη. 3) Ὑπ' ἀριθ. 12 «Περὶ καθορισμοῦ τιμῶν πωλήσεως κρεάτων ἐσωτερικοῦ—ἐξωτερικοῦ» ἣν κατήργησεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 64 τοιαύτη 4) Ὑπ' ἀριθ. 21 «Περὶ πωλήσεως ζύθου καθ' ἅπασαν τὴν χώραν» ἣν κατήργησεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 56 τοιαύτη κ.λ.π.

4. Ἴδε καὶ Γάφου Ποιν. Δίκαιον (1947) σελ. 58.

5. Ἴδε καὶ Χωραφᾶ op cit. σελ. 53.

κου μέχρι τοῦ 10 %, ὁ εἰρημένος πρέπει νὰ τιμωρηθῇ διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀπαγορευτικοῦ κανόνος δὲν ἐπάγεται καὶ κατάλυσιν τοῦ ἀξιοποίνου καὶ μάλιστα ἀναδρομικῶς. Κατὰ τὴν ἑτέραν ὅμως γνώμην οὗτος δέον νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐκδικάζεται ἡ πρᾶξις, δὲν ἀντιφάσκει αὕτη πρὸς ἀπαγορευτικὸν ἢ ἐπιτακτικὸν κανόνα τοῦ δικαίου, δηλ. δὲν ἀπαγορεύεται. Ἡ ἄποψις ὅμως αὕτη δὲν εἶναι ὀρθή. Διότι αἱ ἔννοιαι τῶν ὅρων «ποινικὸς νόμος» καὶ «νομικὸς κανὼν» εἶναι μὲν παρεμφερεῖς, δὲν ταυτίζονται ὅμως. Εἰς τὸ παράδειγμά μας ὁ ποινικὸς νόμος εἶναι τὸ «Δὲν ἐπιτρέπεται τὸ τοκίζειν πέραν ἑνὸς θεμιτοῦ ὁρίου». Καὶ ἡ διάταξις αὕτη οὐδόλως κατηργήθη. Ἀληθῶς δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 404 § 2 ἐδ. α' Π.Κ. ὅπερ ἴσχυε καὶ πάντοτε ἰσχύει «ἀπαγορεύεται ἡ εἴσπραξις τόκου ὑπερβαίνοντος τὸ κατὰ νόμον θεμιτὸν ποσοστόν». Ἡ ἐν λόγῳ διάταξις οὐδόλως μετεβλήθη ἐπὶ τὸ ἐπιεικέστερον. Ἁπλῶς μετεβλήθη ὁ ἀπαγορευτικὸς κανὼν καθ' ὃν ἀνώτατον θεμιτὸν ὅριον τοῦ τόκου τότε ἦτο τὸ 10 % ἐνῷ ἤδη τὸ 12 %. Κατὰ ταῦτα ἑπομένως καὶ ὁ λαβὼν μισθώματα πρὸ ἑνὸς ἔτους ὑπερβαίνοντα τὰ τριπλάσιον ἐκείνων, ἅτινα προβλέπει τὸ περὶ ἐνοικιοστασίου διάταγμα, κατὰ παράβασιν ἑτέρου νόμου χαρακτηρίζοντος τὴν πρᾶξιν ὡς ἀξιόποινον, καθ' ὃ ὁ αἰσχροκερδοῦς, δέον νὰ καταδικασθῇ σήμερον, ἔστω καὶ ἂν ἐν τῷ μεταξὺ διὰ παρεμπεσόντος νόμου ἡ εἴσπραξις πέραν καὶ τοῦ τριπλασίου δὲν χαρακτηρίζεται ὡς ἀξιόποινος. Ἐπίσης καὶ ὁ βιομήχανος, ὅστις κατεσκεύασε ὑφάσματα περιέχοντα 95 % ἐρίου, διαθέσας ταῦτα ὡς μάλινα, καθ' ἣν κατ' ἀγορανομικὴν διάταξιν ἕνα χαρακτηρισθῶσιν καὶ πωληθῶσιν ὡς τοιαῦτα ἔδει νὰ περιέχουν 100 % ἐρίου, θὰ τιμωρηθῇ ἔστω καὶ ἂν διὰ μεταγενεστέρας τοιαύτης ἀρκεῖ ἔριον 95 % δι' ἕνα τοιοῦτον χαρακτηρισμόν, ἅτε παραβιάσας τὸν περὶ αἰσχροκερδείας νόμον. Ἀλλὰ καὶ διότι ἐν προκειμένῳ πρόκειται ἀγορανομικὴ διάταξις τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ ἵνα θελελιωθῇ τὸ ἀξιόποινον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα.

II. Ἐπιβολὴ μέτρων ἀσφαλείας.

Εἰς τὸ 4ον καὶ τελευταῖον ἄρθρον τοῦ «Περὶ χρονικῶν ὁρίων ἰσχύος τῶν ποινικῶν νόμων» Α' κεφαλαίου αὐτοῦ ὁ Π.Κ. ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἐπιβολῆς τῶν μέτρων ἀσφαλείας καὶ δὴ τῶν γενικῶν τοιούτων, τῶν ἐπιβαλλομένων ἐπὶ παντὸς ἐγκληματίου, οἱασδήποτε κατηγορίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν τοιούτων τῶν ἀφορώντων ἀνηλίκους ἐγκληματίας. Καὶ εἰδικώτερον, διὰ τῆς 1ης μὲν § τοῦ ἐν λόγῳ ἄρθρου καθορίζει τὸν νόμον βάσει τοῦ ὁποίου ἐπιβάλλονται τὰ μέτρα ταῦτα, διὰ τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως μέχρι τῆς ἐκδικάσεως ἴσχυσαν πλείονες τοῦ ἑνὸς νόμοι, διὰ δὲ τῆς 2ας τοιαύτης ὁμιλεῖ περὶ τῆς διατηρήσεως ἢ μή, τῶν ἐπιβληθέντων μέτρων, διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν μετὰ τὴν ἐπιβολήν των, ἡ πρᾶξις ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀνέγκλητος.

Οὕτω, διὰ τῶν διατάξεών του αὐτῶν, ὁ Κῶδιξ δέχεται, ὅτι ἡ ἀρχὴ περὶ μὴ ὀπισθενεργείας τῶν νόμων δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῶν ἄρθρων 69, 71, 72, 73, 74 καὶ 76 ἐπανορθωτικῶν καὶ ἀσφαλιστικῶν μέτρων. Ἀκολουθῶν δ' ἐν προκειμένῳ πλείστας ξένας νομοθεσίας πράττει τοῦτο διότι τὰ μέτρα ταῦτα δὲν ἔχουν τὸν χαρακτῆρα ποινῆς, δὲν ἀποτελοῦν τουτέστιν κακὸν ἐπιβαλλόμενον κατὰ τοῦ δράστου ἀξιοποίνου πράξεως, ὡς ἐκδήλωσις ἀποδοκιμασίας αὐτοῦ (καὶ τῆς πράξεώς του) ὑπὸ τῆς ἐννόμου τάξεως, ἀλλὰ σκοποῦν, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν φυσικὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐκ τῆς προσωπικότητος κ.λ.π. τοῦ δράστου πηγάζοντος κινδύνου, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ἀναμόρφωσιν. Δι' ὃ καὶ ἡ ἐν ἄρθρῳ 1 Π.Κ. ἀρχὴ περὶ μὴ ἀναδρομικότητος νόμου θεμελιοῦντος ἢ ἐπαυξάνοντος τὸ ἀξιόποινον καὶ ἀντιστρόφως δὲν ἔχει λόγον τινὰ ἐφαρμογῆς ὡς πρὸς τὰ μέτρα ἀσφαλείας (6).

6. Ταῦτα εἶναι: ἡ φύλαξις ἀκαταλογίστων ἐγκληματιῶν, ἡ εἰσαγωγὴ εἰς θεραπευτικὸν

Παρομοία διάταξις ἀναγράφεται εἰς τὸν Γερμ. Νόμον τοῦ 1935, ἐξ οὗ παρέλαβεν αὐτὸν ὁ νέος ἡμῶν Κῶδιξ. Κατ' αὐτὸν λοιπόν, τὰ μέτρα ἐπιβάλλονται συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τὸν ἰσχύοντα κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδικάσεως τῆς πράξεως.

Ἐρωτᾶται ὅμως· ὁ νόμος ἐννοεῖ τὴν ἐκδίκασιν τῆς πράξεως μόνον ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας ἢ διαλαμβάνει καὶ τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἡ ὑπόθεσις ἐκδιάζεται ἐνώπιον τοῦ Α.Π. συνεπείᾳ ἀναιρέσεως; Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἐπὶ τοῦ ζητήματος προσήκει ἡ καταφατικὴ ἀπάντησις.

Παρατηροῦμεν τέλος, ὅτι ἡ διάταξις, ὡς ἄλλως τε καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν προκειμένου περὶ τῶν ἀναμορφωτικῶν καὶ θεραπευτικῶν μέτρων ἔναντι τῶν ἀνηλίκων. Περὶ τῶν τελευταίων ὁ νόμος ὁμιλεῖ εἰς τὸ ἄρθρον 124 §§ 1 καὶ 2 αὐτοῦ. Κατ' αὐτό, τὸ δικαστήριον δύναται κατὰ πάντα χρόνον ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ ληφθέντα ἀναμορφωτικὰ μέτρα, ἢ νὰ ἄρῃ ταῦτα, πρᾶγμα ὅπερ δύναται νὰ πράξῃ καὶ προκειμένων θεραπευτικῶν μέτρων, μετὰ προηγουμένην γνωμοδότησιν εἰδικοῦ ἰατροῦ. Εὐλόγως δέ· διότι ἂν μεταγενέστερος νόμος, εἰσαγάγῃ νέον τι μέτρον ὑπαγορευόμενον ἀπὸ τὰς νέας ἀνάγκας τῆς ἀναμορφωτικῆς ἢ θεραπευτικῆς μεταχειρίσεως τοῦ ἀνηλίκου, ἐπιβεβλημένη ἡ ἐφαρμογὴ τούτου.

Ἐν τέλει δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ Κῶδιξ, διὰ τῆς 2ας § τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου, ὁρίζει ὅτι «ἂν ἡ πρᾶξις τοῦ δράστου διὰ νεωτέρου νόμου ἐχαρακτηρίσθη μετὰ τὴν καταδίκην ὡς ἀνέγκλητος καὶ ἑπομένως ἔπαυσε καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς καταγνωσθείσης ποινῆς, τότε ἐναπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ ἐκδόντος τὴν ἀπόφασιν Δικαστηρίου, νὰ ἄρῃ ἢ οὔ τὰ μέτρα ἀσφαλείας, μετὰ πρότασιν τοῦ ἁρμοδίου εἰσαγγελέως, ὅστις προκαλεῖ ταύτην ὑποχρεωτικῶς» (βλ. καὶ ἄρθρα 548 ἐπ. Κ.Π.Δ.). Τοῦτο δέ, διότι ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἡ λύσις αὕτη προσαρμόζεται πρὸς τὴν φύσιν τῶν μέτρων ἀσφαλείας, ἅτινα σκοποῦν εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ ἐγκληματίου καὶ τὴν προστασίαν τῆς Κοινωνίας.

Ἀντιθέτως ἄλλαι νομοθεσίαι δὲν περιέχουν σχετικὴν διάταξιν ἐνῷ ἄλλαι (Γαλλικὸν Σχέδιον τοῦ 1934) ἐφαρμόζουν τὰς αὐτὰς ἀρχὰς τὰς ὁποίας καὶ ἐπὶ τῆς ποινῆς δέχονται δηλαδή, ὅτι παύει καὶ τούτων ἡ ἐκτέλεσις, ὅπως συμβαίνει καὶ προκειμένου περὶ τῆς ποινῆς. Ἡ λύσις τοῦ Κώδικος ἡμῶν, εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη. *

κατάστημα ἀλκοολικῶν καὶ τοξικομανῶν, ἡ παραπομπὴ εἰς κατάστημα ἐργασίας φευγοπόνων καὶ ἀλητῶν, ἡ ἀπέλασις τῶν ἀλλοδαπῶν καὶ ἡ δήμευσις, ἥτις ὅμως ὑφ' ὡρισμένων συγγραφέων δὲν θεωρεῖται ὡς μέτρον ἀσφαλείας.

* ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. Χωραφᾶ «Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Δίκαιον», 1952 σελ. 39 ἐπ. Γαρδίκα «Σωφρονιστικὴ», 1955 σελ. 96 ἐπ. Τζωρτζοπούλου «Ἐγχειρίδιον Ποινικοῦ Δικαίου», 1936 σελ. 62 ἐπ. Γάφου «Ποινικὸν Δίκαιον», 1947 σελ. 46 ἐπ. Ζαχαροπούλου «Αἰτιολογικὴ Ἔκθεσις», 1950 σελ. 1 ἐπ.

ΜΗΤΕΡΑ

ΣΤΗ πολυκύμαντη τῶν ἀνθρώπων ζωή, ὑπάρχουν ἀναμφισβήτητα ὡρισμένα γεγονότα καὶ ἡμερομηνίες, οἱ ὁποῖες μένουν ἀνεξίτηλα γραμμένες στὶς ψυχὲς των. Ὑπάρχουν ἱστορικοὶ σταθμοί, πραγματικὰ ὁρόσημα τῆς παγκόσμιας ἱστορίας. Σύμβολα ἱερά, στὸ ἀντίκρυσμα τῶν ὁποίων σκιρτάει ἀπὸ συγκίνησι ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπάρχουν ὀνόματα ἀνθρώπων ποὺ στὸ ἄκουσμά των καὶ μόνον ἀποκαλύπτεται κάθε πολιτισμένος ἄνθρωπος, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὑπῆρξαν ἢ εἶναι οἱ γρανῖτες τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, οἱ δημιουργοὶ κάθε ὡραίου καὶ τρανοῦ ἐπιτεύγματος, τὰ φωτεινὰ ἀστέρια ποὺ ἔλαμψαν καὶ λάμπουν στὸ παγκόσμιο πνευματικὸ στερέωμα.

Ἐδημιουργήθηκαν κοσμοθεωρίες ἀπ' τὶς ὁποῖες ἄλλες μὲν παρέμειναν στὸ πέρασμα τῶν χρόνων αἰώνιες κι' ἀτάραχες, ἄλλες δὲ παρασύρθηκαν στὸ ρεῦμα τῆς λήθης. Στάθηκαν γερὲς κι' ἀδιάσειστες, ὅσες στὶς θεωρίες των βρῆκε κανεὶς, χωρὶς προκατάληψι ἢ ἰδιοτέλεια, τὸ πραγματικὸ νόημα τῆς ζωῆς, τὴν ἀληθινὴ ἀποστολὴ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Χάθηκαν ὅμως καὶ λησμονήθηκαν ξεθωριασμένες σὰν τὰ φθινοπωρινὰ φύλλα ὅσες μὲ τὶς θεωρίες των θέλησαν ν' ἀντιταχθοῦν στὴν ὡμὴ πραγματικότητα τῆς ζωῆς καὶ φαντάσθηκαν πὼς ἦτο δυνατὸν νὰ στηρίξουν τὶς ἀρχές των πάνω σ' ὅ,τι σαθρὸ καὶ βρωμερὸ ὑπάρχει, πάνω στὴν ἄρνησι καὶ τὴ βία στὸ ἀνήθικο καὶ τὸ χυδαῖο.

Ὁ χείμαρρος ὅμως τῆς λήθης γιατρεύει τὶς ἀνθρώπινες ψυχὲς ἀπὸ τὶς ἄσκοπες καὶ χωρὶς κανένα προσανατολισμὸ παραπλανήσεις καὶ ἡ ρεαλιστικὴ σύγχρονη εἰκόνα τῆς ζωῆς ἀνάγκασε τοὺς ὑψιπετεῖς περιπλανητὰς νὰ προσγειωθοῦν σὲ ὁμαλὰ ἐδάφη, ἐγκαταλείποντας ὁριστικὰ πλέον τὶς αἰθέριες πτήσεις των. Κι' ὅσοι ἀκόμη νομίζουν πὼς μὲ τὶς θεωρίες τους, τὶς τόσο ἀπαίσιες κι' ἀπάνθρωπες θὰ μπορέσουν κάποια μέρα νὰ βροῦν τὴ δικαίωσί τους, εἶναι τὸ ὀλιγώτερο ἠλίθιοι καὶ παράφρονες, γιατὶ πολὺ σύντομα θὰ ἀναγκασθοῦν κι' αὐτοὶ ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο ποὺ αἰῶνες τώρα βαδίζουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀληθείας, οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἠθικοῦ κόσμου.

Ὅλα περνοῦν στὸ κόσμο αὐτό. Κι' οἱ χαρὲς κι' οἱ λύπες. Ἐκεῖ ποὺ πρὶν λίγο βασίλευε ἡ γαλήνη, τώρα μεγάλη ἐνέσκηψε τρικυμία. Τὴ θέσι τῆς τρικυμίας παίρνει ξανὰ σὲ λίγο ἡ γαλήνη. Ὅλα σιγὰ-σιγὰ λησμονοῦνται κι' ὁ μοχθηρὸς γέρων, ὁ χρόνος, θέτει βαρειὰ τὴ σφραγῖδα τῆς λήθης. Μέσα ὅμως στὴ δίνη αὐτὴ τῆς ζωῆς ὑπάρχει καὶ κάτι ποὺ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες ὑπῆρξε, ἀλλὰ καὶ τώρα εἶναι καὶ πάντοτε θἆναι, κάτι ἱερὸ σὰν λέξι, ἀγνὸ καὶ ἀνιδιοτελές, ὑπέροχο καὶ θεῖο. Ὑπάρχει κάτι ποὺ ψιθυρίζει ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ζωῆς του. Πλούσιοι καὶ πτωχοί, βασιλεῖς καὶ ἄσημοι, νέοι καὶ γέροι, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν γενεῶν, πρόφεραν καὶ προφέρουν τακτικὰ τὸ γλυκύτερο ὄνομα ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Κι' εἶναι τὸ οὐράνιο αὐτὸ ὄνομα, ἡ Μητέρα.

Μητέρα! Ὦ θεία λέξις! Ὦ ἀγγελικὴ μελωδία! Ποιὸς ποτὲ μπόρεσε νὰ σὲ λησμονήσῃ ἢ νὰ σὲ βγάλῃ μέσα ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια του; Ποιὸς θνητὸς μπόρεσε νὰ ἀμαυρώσῃ τὸ Θεῖο σου μεγαλεῖο; Ἐσὺ εἶσαι γιὰ ὅλους τὸ καταφύγιο στὶς χαρὲς καὶ στὶς θλίψεις μας καὶ τὸ δικό σου προφέρομε ὄνομα ὕστερα ἀπ' τὸ Θεό.

Αὐτῆς τῆς μεγάλης κι' αἰώνιας ὅλων μας ἀγάπης, γιορτάζομε κάθε χρόνο στὶς 2 Φεβρουαρίου, τὴν λαμπρότητα. Ὅλος ὁ κόσμος ἀνεγνώρισε τὴν ἡμέρα αὐτὴ

ὡς ἡμέρα τῆς μητέρας κι' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ἡ ἡμέρα αὐτὴ θεωρεῖται ὡς κοινὴ τῶν ἀνθρώπων γιορτή. Ἦταν χρέος ἱερὸ καὶ καθῆκον ἐπιτακτικὸν αὐτὸ τῆς ἀνθρωπότητος πρὸς τὴ γυναῖκα, ποὺ πάντα ἀγαποῦμε καὶ ἡ ὁποία εἶναι γιὰ μᾶς ἡ ὅασι στὴ πολυτάραχη ζωή μας.

Διάλεξε ὁ κόσμος τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς, σὰν ἡμέρα τῆς μητέρας, ὄχι τυχαῖα κι' ἄσκοπα. Σὰν αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἡ τοῦ Θεοῦ Μητέρα, ἡ Πάναγνος καὶ Ἀειπάρθενος Παναγία, ὡδήγησε τὸ μονάκριβο παιδί Της, Τὸν μετέπειτα Σωτῆρα τῆς ἁμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος, στὸ ναὸ τοῦ Πατέρα Του, τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀνύμφευτος νύμφη, ἡ κεχαριτωμένη Μαρία, εἶναι ἡ πρώτη Μητέρα τοῦ Σύμπαντος κόσμου γιατὶ ἀπ' αὐτὴ γεννήθηκε ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὴν Μητέρα Του κι' ὅταν τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς, πάνω στὸ Σταυρὸ τοῦ Γολγοθᾶ, ἀντίκρυσε Αὐτὴν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται, συλλογίσθηκε πόσο ἡ Μητέρα Τὸν εἶχε ἀγαπήσει καὶ πόσο γι' Αὐτὸν ταλαιπωρήθηκε. Κάλεσε τὸ μαθητή Του Ἰωάννην καὶ τοῦ εἶπε νὰ φροντίζῃ τὴ Μάννα Του, σὰν δική του Μάννα.

Ἀλλ' ἀξίζουν στ' ἀλήθεια τέτοιες γιορτὲς καὶ τιμὲς στὴ μάννα; Μήπως μὲ τὶς ἐκδηλώσεις μας αὐτὲς γινόμαστε προσωπολάτρες καὶ ὑπερβάλλομε τὴν ἀξία μιᾶς κοινῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς; Στῶμεν καλῶς. Μὲ σεβασμὸ κι' εὐγνωμοσύνη ἂς σταθοῦμε γιὰ λίγο. Μητέρα! Εἶναι αὐτὴ ποὺ μέσα ἀπ' τὰ σωθικά της μᾶς ἔφερε στὸν κόσμο. Εἶναι αὐτὴ ποὺ σύρθηκε καὶ σπαρτάρισε ἀπ'τοὺς πόνους τοῦ τοκετοῦ. Αὐτὴ ἔκλαψε γιὰ πρώτη φορὰ μαζί μας κι' ἀπ' τοὺς πόνους της κι' ἀπ' τὴ χαρά της.

Μάννα! Ποιὸς μπορεῖ νὰ λησμονήσῃ τὴ Θεία αὐτὴ γυναῖκα; Ποιὸς δὲν ἔκλαψε καὶ δὲν γέλασε μαζί της; Ποιὸς σ' αὐτὴν δὲν εἶπε τὸν πόνο του; Αὐτὴ εἶναι ἐκείνη ποὺ μὲ τὸ μητρικό της γάλα μᾶς κράτησε στὴ ζωή. Σ' αὐτῆς τὸ πέρασμα οἱ Ἀρχαῖοι Σπαρτιᾶτες ἀνοιγαν δρόμο. Αὐτὴ στάθηκε μερόνυχτα ὁλόκληρα, ἄγρυπνη καὶ νηστικὴ στὸ προσκέφαλό μας ὅταν κάποτε ἀρρωστήσαμε. Σ' αὐτῆς τὴν φλογερὴ ἀγκαλιὰ ἀκούσαμε τὰ πρῶτα νανουρίσματα. Αὐτὴ πρωτοκίνησε τὴν κούνια μας.

Ὦ Μάννα! Ὦ χρυσὴ καὶ αἰωνία ἀγάπη! Μπροστὰ σὲ σένα σβύνει κάθε ἄλλη ἀγάπη, στὸ ἄκουσμα τὸ δικό σου σκιρτάει ἡ ψυχή μας. Σένα ὕμνησαν οἱ ποιηταί. Σένα τραγούδησαν τῶν ἀνθρώπων τὰ πικραμένα χείλη. Μάννα ἀκοῦς σὲ κάθε μέρος, ὦ τὶ ὄνομα γλυκό! Ὅσες ἀγάπες κι' ἂν ἀναμετρηθοῦν μαζί σου, ὅλες των εἶναι μηδαμινές, ἀσύγκριτα μικρές. Ὦ τῶν ἀνθρώπων γλυκειὰ γυναῖκα! Σὺ εἶσαι ἐκείνη ποὺ ἔκανε τὸν Κέπλερο νὰ πῇ «Ὅλων τῶν ἀστέρων αἱ λάμψεις δὲν δύνανται νὰ συγκριθοῦν στὸ φῶς ποὺ σκορπίζουν τὰ μάτια τῆς μάννας, ὅταν χαμογελᾷ στὸ παιδί της». Σὺ καλλιέργησες τὴν ψυχὴ ἑνὸς Αὐγουστίνου κι' ἀπὸ φοβερὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ διώκτη τὸν μετέβαλες σὲ ὑπέρμαχο καὶ θεῖο τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας μύστη. Γιὰ σένα ὁ Μέγας Ναπολέων, εὑρισκόμενος στὸ νησὶ τῆς Ἁγ. Ἑλένης κατὰ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του εἶπε «ὅ,τι εἶμαι κι' ὅ,τι ἔκανα τὸ ὀφείλω στὴ Μητέρα μου. Αὐτὴ μὲ συνείθισε νὰ ἐργάζωμαι».

Μητέρα. Εἶσαι τὸ ἀστέρι τὸ ὁλόφωτο, τῆς δάδας ἡ φλόγα, ποὺ πάντα σιγοκαίει στὶς ἀνθρώπινες καρδιές. Εἶσαι τὸ γλυκοχάραμα καὶ τὸ στολίδι τῆς ζωῆς. Ἡ αἰωνία ἄνοιξις, τῶν ἀγγέλων ὁ ὕμνος. Γιὰ σένα μιλοῦν τ' ἀστέρια, γιὰ σένα παιχνιδίζουν στὴν ἀμμουδιὰ τῆς θάλασσας τὰ κύματα. Γιὰ σένα ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, ἡ γῆ γιὰ σένα ἀνθίζει. Τὸ δικό σου ὄνομα πάντα προφέρομε ἀσυναίσθητα. Γιὰ σένα ἀναπνέομε καὶ γιὰ σένα ζοῦμε.

Εἶσαι τὸ λουλούδι τὸ ἀμάραντο, τὸ ἀτέλειωτο τραγούδι ποὺ καρδιὰ καὶ νοῦ σκλαβώνει καὶ τ' ἄγρια ἡμερώνει. Εἶσαι ἡ ἀγάπη ποὺ ποτὲ δὲν σβύνει στὴ δίνη τῆς ζωῆς. Εἶσαι ἡ ἐλπίδα μας, ἡ χαρὰ καὶ ἡ λαχτάρα μας, ἡ γλυκειά μας παρηγοριά. Εἶσαι τῆς χαρᾶς τὰ εὐαγγέλια, τὸ Φῶς, ἡ πνοή μας, ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μας.

Δὲν λησμονεῖται ἡ μάννα κι' ὅσες μπόρες ἂν περάσουμε, ὅσες τιμὲς καὶ δόξες

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΗΨΕΙΣ

12. Πληροφορίαι—Πληροφοριοδόται.
13. Ὑπομονὴ—Ρουτίνα—Τέχνη.
14. Δικαστικοὶ κανόνες.

***

12. Πληροφορίαι—Πληροφοριοδόται.

Τὸ τρίτο μέρος μιᾶς ἀνακρίσεως εἶναι ἡ δημιουργία πηγῶν πληροφοριῶν. Αἱ κυριώτεραι κατηγορίαι πηγῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ντέτεκτιβ ἀρύεται πληροφορίας, εἶναι τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Ἀγγλίαν τουλάχιστον εἶναι πρόθυμον νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἀστυνομίαν ὁπωσδήποτε, οἱ «προσωπικοὶ» ἑκάστου ντέτεκτιβ πληροφοριοδόται, ἀποτελούμενοι ἀπὸ μικροὺς ἐγκληματίας καὶ οἱ «εἰδικοί», ὅπως θὰ ἠδύναντο νὰ ὀνομασθοῦν, πληροφοριοδόται, δηλαδὴ τὸ προσωπικὸν νοσοκομείων, ὑπάλληλοι ταχυδρομείων, πρώην ἀστυνομικοὶ ἐργαζόμενοι εἰς ἰδιωτικὰ ἀστυνομικὰ γραφεῖα κλπ. Αἱ μεγαλύτεραι ἐπιτυχίαι τῶν καλλιτέρων ντέτεκτιβ ὀφείλονται εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα αὐτῶν ν' ἀναζητοῦν καὶ νὰ διατηροῦν πηγὰς πληροφοριῶν.

Ὁ ὅρος «πληροφορίαι ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν» πρέπει νὰ ἐπεξηγηθῇ κάπως. Ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι μία ἔκκλησις τῆς Ἀστυνομίας, δημοσιευομένη εἰς τὰς ἐφημερίδας, διὰ τῆς ὁποίας καλεῖται τὸ κοινὸν νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὴν συλλογὴν ἐπὶ παραδείγματι στοιχείων δι' ὡρισμένον ἄτομον, εἶναι πάντοτε καρποφόρος. Ὁ ντέτεκτιβ ποὺ ἔχει τὴν ὑπόθεσιν δίδει τὴν λεπτομέρειαν αὐτήν, οἱ δημοσιογράφοι τὴν περιγράφουν ὡς «νέον» στοιχεῖον εἰς τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐκ τῆς περιγραφῆς διάφοροι πολῖται προσέρχονται καὶ λέγουν ὅ,τι εἶδαν ἢ ἤκου-

---

ἀποκτήσουμε, ἡ μάννα μένει γιὰ μᾶς τὸ γλυκύτερο τῆς ζωῆς ὄνομα. Μόνο ὅσοι ὀρφάνεψαν μικροὶ ξέρουν πόσο βαρὺς εἶναι ὁ καϋμὸς τοῦ χαμοῦ της. Αὐτῆς τῆς μεγάλης κι' αἰώνιας μητέρας γιορτάζομε κάθε χρόνο τὴν Θεία ὑπόστασι. Ἂς εἶναι γιὰ μᾶς τὸ ἴνδαλμα τῆς ζωῆς. Ὁ πόνος της ἂς εἶναι καὶ δικός μας πόνος, ἡ δὲ χαρά μας καὶ δική της χαρά. Ἂς κρατήσουμε αἰώνια ἄσβεστη τὴν ἱερὴ φλόγα της καὶ σὲ κάθε βῆμά μας αἱ σκέψεις μας ἂς εἶναι μαζί της. Καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ μᾶς ἀγαπήσῃ ὅσο ἡ τρανὴ γυναῖκα, ἡ Μάννα μας. Ὅσο κι' ἂν τὴν πικράνομε, πάντοτε ἡ ἀγκαλιά της μᾶς προσμένει, νὰ μᾶς ζεστάνῃ, νὰ μᾶς φιλήσῃ καὶ νὰ κλάψῃ μαζί μας.

Ἀξίζει στ' ἀλήθεια τὸ ποίημα τοῦ Jean Richepin «ἡ καρδιὰ τῆς μάννας» ποὺ παραθέτω, κατὰ μετάφρασιν Ἀγγέλου Βλάχου:

Ἕνα παιδὶ μοναχοπαίδι, ἀγόρι, ἀγάπησε μιᾶς μάγισσας τὴν κόρη.
—Δὲν ἀγαπῶ ἐγώ, τοῦ λέει, τὰ παιδιά, μ' ἂν θέλῃς νὰ σοῦ δώσω τὸ φιλί μου
τῆς μάννας σου νὰ φέρῃς τὴν καρδιά, νὰ ρίξω νὰ τὴν φάῃ τὸ σκυλλί μου.
Τρέχει ὁ νιὸς τὴ μάννα του σκοτώνει καὶ τὴν καρδιὰ τραβᾷ καὶ ξερριζώνετ
καὶ τρέχει νὰ τὴν πάῃ, μὰ σκοντάφτει καὶ πέφτει ὁ νιὸς κατάχαμα μὲ δαύτη.
Κυλάει ὁ γυιὸς καὶ ἡ καρδιὰ κυλάει καὶ τὴν ἀκούει νὰ κλαίῃ καὶ νὰ μιλάῃ.
Μιλάει ἡ μάννα στὸ παιδὶ καὶ λέει
—Ἐχτύπησες ἀγόρι μου;—καὶ κλαίει...

Ι. Ράϊκος

σαν σχετικῶς μὲ τὴν ὑπόθεσιν. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ διὰ τὰ μεγάλα ἐγκλήματα εἶναι πάντοτε μεγάλο καὶ ὅλοι ἢ οἱ περισσότεροι παριστάνουν τὸν ἐρασιτέχνη ἀστυνομικό. Ἕνα μέρος τῶν προσπαθειῶν νὰ βοηθήσουν τὴν Ἀστυνομίαν εἶναι, βεβαίως, εἰς ἐσφαλμένην ὁδὸν καὶ ἀποτελοῦν χρονοτριβήν. Ἡ ἐκτέλεσις ὅμως τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργου θὰ δυσκολευθῇ πολλαπλασίως, ἂν ἀποκλεισθῇ ἡ συνδρομὴ τοῦ κοινοῦ.

Οἱ πληροφοριοδόται εἶναι κάτι τὸ διάφορον. Κατὰ αὐστηρῶς τηρουμένην ἀρχήν, ἡ ταυτότης τοῦ πληροφοριοδότου κρατεῖται μυστικὴ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀποκαλυφθῇ οὔτε εἰς τὸν προϊστάμενον τοῦ ντέτεκτιβ, ποὺ τὸν χρησιμοποιεῖ. Ὁ κάθε ντέτεκτιβ ἔχει τοὺς ἰδίους του πληροφοριοδότας, τοὺς ὁποίους «καλλιεργεῖ» ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα. Οἱ πληροφοριοδόται εἶναι πρῶην ἐγκληματίαι, οἱ ὁποῖοι ἐξέτισαν ποινὰς φυλακίσεων καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν τοὺς λόγους των νὰ εὑρίσκωνται εἰς «ἐπαφὴν» μὲ τὴν Ἀστυνομίαν. Ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸν κονδύλιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ ντέτεκτιβ καταβάλλει εἰς τὴν πληροφοριοδότας του τὰ περισσότερα τῶν ἐξόδων, ποὺ οἱ τελευταῖοι κάνουν εἰς τὴν προσπάθειάν των νὰ συγκεντρώσουν πληροφορίας. Ἡ ἀποζημίωσις σπανίως εἶναι μεγάλη—μία ἢ δύο λίρες (84 δραχμὲς ἑκάστη)—διὰ τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις, ἐνῷ δὲν ἀποκλείεται νὰ φθάσῃ καὶ τὰς δέκα ἢ εἴκοσι λίρας. Δυνατὸν καὶ εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις νὰ λάβουν διὰ τὰς παρεχομένας πληροφορίας καὶ εἰδικὸν δῶρον, ἐὰν π.χ., μία ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία ἐνδιαφέρεται. Ἀλλὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ πληροφοριοδόται συγκρατοῦνται μὲ ἕνα «ποτηράκι» ἢ μὲ κανένα δάνειο καὶ τὰ τοιαῦτα. Ποτέ, ὡς εἶναι εὐνόητον, δὲν παρουσιάζονται στὸ δικαστήριον ὡς μάρτυρες καὶ ὅταν ὁ ντέτεκτιβ χρειασθῇ νὰ χρησιμοποιήσῃ πληροφορίας ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ δικαστήριον, ἁπλῶς ἀναφέρει τὴν τυπικὴν φρᾶσιν «ἐπὶ τῇ βάσει ληφθεισῶν πληροφοριῶν...».

Γενικῶς, ὅσον περισσότερα χρόνια ἔχει ὁ ντέτεκτιβ εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν, τόσον περισσοτέρους πληροφοριοδότας ἔχει. Ὅταν ἕνα σοβαρὸν ἔγκλημα λάβῃ χώραν, ἕνας ντέτεκτιβ συνήθως ἀνωτέρου βαθμοῦ «βλέπει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του». Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι χρησιμωτάτη καὶ εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι οἱ περισσότεροι ἐγκληματίαι ἔχουν συλληφθῇ «ἐπὶ τῇ βάσει ληφθεισῶν πληροφοριῶν».

13. Ὑπομονὴ—Ρουτίνα—Τύχη.

Πολλοὶ ντέτεκτιβ λέγουν ὅτι ἡ ἐπιτυχία τους ὀφείλεται εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ ρουτίναν. Κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦτο εἶναι ἀληθές. Οὐδεμία ὑπόθεσις θεωρεῖται ὑπηρεσιακῶς «κεκλεισμένη» καὶ ἐνῶ ἔρχεται καιρὸς ποὺ «πάει βαθειὰ μέσα στὸ συρτάρι» ὁ καλὸς ντέτεκτιβ θὰ—καὶ ὀφείλει νὰ—συνεχίσῃ τὶς προσπάθειές του, μέχρις ὅτου τὴν «ξεμπερδέψῃ» ἔστω καὶ ἂν χρειασθοῦν ἔτη. Ὑπάρχει πάντοτε ἡ πιθανότης νὰ ἔλθουν εἰς φῶς νέα στοιχεῖα καὶ εἰς ὑποθέσεις, ὅπως ἡ κλοπὴ τῶν κοσμημάτων τῆς δουκίσσης τοῦ Γουίνδσωρ τὸ 1946, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ἡ Ἀστυνομία ἀπέτυχε, ἀκριβῶς διότι παρακολουθεῖ τὴν ὑπόθεσιν μέχρις ὅτου βεβαιωθῇ ὅτι οἱ ἐγκληματίαι ἀποθάνουν. Ἔχει ἀναμφιβόλως μεγάλην σημασίαν ἡ ἐπιτυχία τοῦ ντέτεκτιβ, ὅταν ἡ ὑπόθεσις εἶναι «ζεστὴ» καὶ τότε ὑπάρχει μεγαλυτέρα πιθανότης εὐνοϊκῆς ἀντιμετωπίσεώς της. Ἀφοῦ βεβαιωθῇ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ζητᾷ, ποτὲ δὲν παραιτεῖται ἀπὸ τὴν καταδίωξίν του ἀνεξαρτήτως τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας θὰ εὑρεθῇ, ἤδη μετὰ βεβαιότητος δυνάμεθα νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι ἐλάχιστοι ἀστυνομικοὶ ἐγκαταλείπουν τὴν προσπάθειά των αὐτὴν εὔκολα.

Ἡ μαγικὴ λέξις «ρουτίνα» σημαίνει τὸν μεθοδικὸν διαχωρισμὸν τῶν ἰχνῶν καὶ προσώπων, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ συγκεκριμένην ὑπόθεσιν, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀπομόνωσις αὐτῶν τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ ἕνα μόνον ὕποπτον. Οἱαδήποτε μέθοδος ἐρεύνης εἶναι ἀπαραίτητον νὰ μελετηθῇ ἐπισταμένως κατὰ τὴν ἐφαρμογήν. Εἰς τὸ Μπλάκμπουρν τὸ 1948, ὅλοι οἱ ἄρρενες κάτοικοι τῆς πόλεως, περὶ τὰς 50.000 ἄτομα, ἐδακτυλοσκοπήθησαν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δολοφόνου ἑνὸς παιδιοῦ. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ προσπάθεια ἦτο ἐπιτυχὴς καὶ ὁ δολοφόνος ἀνεκαλύφθη. Ἀλλὰ ἐρωτᾶται ἦτο πράγματι ἀναγκαῖος τοιοῦτος ἐξτρεμισμός; Δὲν

ὑπῆρχεν ἄλλη μέθοδος ποὺ νὰ χρειάζεται ὀλιγώτερον χρόνον καὶ κόπον διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ὑποθέσεως; Εἶναι ἀξιοκατάκριτον μᾶλλον—παρὰ ἄξιον ἐπαίνου—ἐὰν ὁ ντέτεκτιβ ἠδύνατο νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἤθελε μὲ τὴν ἀνάκρισιν μερικῶν ἑκατοντάδων ἀτόμων καὶ μὲ προηγουμένην καλὴν μελέτην τῆς ὑποθέσεως καί, ἀπὸ ἔλλειψιν ἱκανότητος, νὰ σταθμίσῃ τὰ γεγονότα ἢ παρασυρθείς, προέβη εἰς τὴν ἐξέτασιν χιλιάδων ἀτόμων. Ἐὰν οἱ ντέτεκτιβ, οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ ἐπιτυχία τους ὀφείλεται εἰς τὴν ὑπομονὴ καὶ εἰς τὴν «ρουτίνα», κληθοῦν νὰ ἀναλύσουν τὸν τρόπον ἐνεργείας των, ὁπωσδήποτε θὰ παραδεχθοῦν ὅτι ἔχει μιὰ κάποια συμβολὴ στὴν ἐπιτυχία τους καὶ ἡ τύχη. Πράγματι ἡ τύχη παίζει ἕνα σημαντικὸ ρόλο εἰς τὴν ἐγκληματολογικὴν ἔρευναν, ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὸν πόλεμον, εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ εἰς τὸ πόκερ. Ἐπανειλημμένως διαπιστοῦται, ὅτι ἐπιτυχόντες ντέτεκτιβ εἶναι οἱ εὐλογημένοι τῆς Θεᾶς τύχης, οἱ ὁποῖοι εἰς οἱονδήποτε ἄλλον τομέα τῆς ζωῆς θὰ ἐπιβάλλοντο καὶ θὰ ἐγίνοντο πάμπλουτοι. Τυχαῖαι ἐρωτήσεις, πυροβολισμοὶ στὰ σκοτάδια καὶ ἄλλα περιστατικά, τὰ ὁποῖα διὰ τὸν κοινὸν ἄνθρωπον δὲν θὰ εἶχαν σημασίαν, παρὰ τὴν θέσιν των εἰς τὴν ἀλυσίδα τῶν στοιχείων ποὺ εἶχαν συλλεγῆ. Τὸ καλλίτερον παράδειγμα ποὺ γνωρίζω εἶναι ἡ περίπτωσις ἑνὸς νεαροῦ ντέτεκτιβ, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς ὑπηρεσίας ἐβάδιζε εἰς ἕνα ἐξοχικὸ δρομάκι καὶ ἀνεκάλυψε μερικὰ κλοπιμαῖα ἀντικείμενα μιᾶς μεγάλης κλοπῆς διὰ τὴν ἀναζήτησιν τῶν ὁποίων εἶχεν διατεθῆ τὸ σύνολον τῆς δυνάμεως τῆς Ὑπηρεσίας.

Δὲν δυνάμεθα νὰ θέσωμεν κανόνας, κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ ντέτεκτιβ θὰ πρέπει νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὴν τύχην των, ἀλλὰ ὅπως οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ναπολέοντος, οὗτοι πρέπει νὰ ἐκλέγωνται καὶ νὰ προάγωνται μὲ βάσιν τὴν τύχην καὶ τὴν ἱκανότητα αὐτῶν.

4. Δικαστικοὶ κανόνες.

α) Ὁ ἀστυνομικὸς (Police officer) ἐν τῇ διεξαγωγῇ ἐρεύνης δι' ἔγκλημα, δύναται ν' ἀπευθύνῃ ἐρωτήσεις εἰς οἱονδήποτε ἄτομον ἐκ τοῦ ὁποίου νομίζει ὅτι δύναται νὰ λάβῃ χρησίμους πληροφορίας, ἀνεξαρτήτως ἂν εἶναι ὕποπτον ἢ μή.

β) Ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς ἀποφασίσῃ νὰ ἀπευθύνῃ κατηγορίαν ἐναντίον ἀτόμου τινὸς δι' ἔγκλημα, ὀφείλει νὰ προστατεύσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ, πρὶν ἢ ἀπευθύνῃ οἱανδήποτε ἐρώτησιν ἢ περαιτέρω ἐρωτήσεις, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως.

γ) Συλλαμβανόμενα ἄτομα, δέον ὅπως μὴ ὑποβάλλωνται εἰς ἐρωτήσεις πρὶν ἢ λάβουν γνῶσιν τῶν δικαιωμάτων των.

δ) Εἰς ἣν περίπτωσιν κρατούμενον ἄτομον ἐπιθυμεῖ νὰ προβῇ εἰς δήλωσιν τινὰ ἑκουσίως, δέον νὰ ἐξασφαλισθοῦν κατὰ πρῶτον λόγον τὰ δικαιώματά του (ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ὑποχρεοῦται ἐξ αὐτῆς τῆς διατάξεως νὰ ἀναγκάσῃ τὸν κρατούμενον νὰ μὴ προβῇ εἰς τὴν δήλωσιν ἣν ἐπιθυμεῖ (ἰδὲ κανόνα στ').

ε) Ἡ ἐξασφάλισις τῶν δικαιωμάτων τοῦ κρατουμένου, ὅταν ἀπαγγέλλεται ἐπισήμως κατηγορία ἐναντίον του, εἶναι ἡ ἐρώτησις «Ἐπιθυμεῖς νὰ ἀπαντήσῃς εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτήν; Δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος ν' ἀπαντήσῃς ἀλλὰ ὅ,τι εἰπῆς θὰ γραφῇ καὶ δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς στοιχεῖον τῆς δικογραφίας».

Προσοχὴ πρέπει νὰ καταβάλλεται καὶ ἀποφεύγεται τὸ λεγόμενον, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἀπάντησίς του δύναται μόνον νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς στοιχεῖον ἐναντίον αὐτοῦ.

στ) Δήλωσις κρατουμένου πρὸ τῆς κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξασφαλίσεως αὐτοῦ ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς δικογραφίας, ἀλλ' εἶναι ἀπαραίτητος ἡ κατὰ τὸ δυνατὸν συντομώτερον ἐπεξήγησις τῶν δικαιωμάτων του.

ζ) Εἰς ἣν περίπτωσιν κρατούμενος προβῇ εἰς ἑκουσίαν δήλωσιν, δέον ὅπως μὴ ἀντεξετάζεται παρ' ἐκτὸς διὰ τὴν ἄρσιν ἀσαφειῶν εἰς τὰ δηλωθέντα.

η) Εἰς ἣν περίπτωσιν ἀπαγγέλλεται ἡ αὐτὴ κατηγορία ἐναντίον δύο ἢ περισσοτέρων προσώπων καὶ λαμβάνονται αἱ καταθέσεις αὐτῶν κεχωρισμένως, ὁ ἀστυνομικὸς δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀναγιγνώσκῃ τὰς καταθέσεις τοῦ ἑνὸς εἰς τοὺς ἄλλους ἀλλὰ

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ ΤΟΥΤΩΝ

Τοῦ κ. Fredere Sondern

'Απὸ τὸ περιοδικὸν Reader's Digest (τεῦχος 'Ιανουαρ. 1950) κατὰ μετάφρασιν τοῦ 'Αστυν. Α' κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

«Ένα καινούργιο καὶ δραστήριο σύστημα διεθνοῦς 'Αστυνομικῆς συνεργασίας, μειώνει κατὰ πολλὰ ἑκατομμύρια δολλάρια τὰ παράνομα κέρδη τῶν λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν».

Μιὰ ἡμέρα τοῦ περασμένου Μαρτίου ἕνας νεαρὸς ναύτης μπῆκε στὸ Παντοπωλεῖο τοῦ Hussein Haidar στὸ Detroit τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν.

'Ο ἰδιοκτήτης του ἕνας Λιβανέζος, φάνηκε ἐνθουσιασμένος ὅταν ὁ πελάτης, μιλῶντας τὴν 'Αραβική, τοῦ ζήτησε ἕνα καρβέλι ψωμί.

'Ο νέος αὐτὸς παρουσιάσθηκε ὡς Farid Abou Clum καὶ χάριν συντομίας ὡς Frankie, ἀπὸ τὴ Συρία.

Τὶς ἑπόμενες ἑβδομάδες οἱ δύο αὐτοὶ πέρασαν πολλὲς βραδυὲς μαζὶ καὶ ὁ Frankie ἀφηγήθη στὸν Haidar τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του. "Οταν αὐτὸς ἀνέφερε τὴ λέξι «λαθρεμπόριο» ὁ Haidar ἔδειξε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

«Τί θὰ ἔλεγες ἂν σοῦ πρότεινα ἕνα ταξίδι στὴ Βηρυττὸ γιὰ λογαριασμό μου μὲ σκοπὸ νὰ φέρῃς πέντε (5) κιλὰ ἡρωΐνης;» ρώτησε ἕνα βράδυ ὁ Haidar.

'Ο παντοπώλης ἀποκάλυψε τότε τὰ φιλόδοξά του σχέδια.

Εἶχε ταξιδέψει προσφάτως στὸ Λίβανο καὶ εἶδε ἐκεῖ ἕνα παλιό του φίλο ὀνόματι Mounib Ghurayed ποὺ διηύθυνε τὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν ποὺ ἐγίνετο μέσῳ τῆς Βηρυττοῦ καὶ τὰ συνεφώνησαν.

'Η κατανάλωσις ναρκωτικῶν σ' ὅλες τὶς Μεσοδυτικὲς Πολιτεῖες τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν αὐξάνει σταθερά, ἐξήγησε ὁ Haidar.'Εν τῷ μεταξὺ οἱ λαθρέμποροι ναρκωτικῶν στὴ Νέα 'Υόρκη εὗρισκαν πολλὲς δυσκολίες, γιὰ τὴν προμήθεια τοῦ ἐμπορεύματός των, ἀπὸ τὶς συνηθισμένες πηγές, στὴ Νεάπολι καὶ Μασσαλία, γιατὶ ἡ 'Ιταλικὴ καὶ Γαλλικὴ 'Αστυνομία εἶχαν ἐνισχυθῆ μὲ νέους αὐστηροὺς νόμους, γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν ναρκωτικῶν. Φέρνουνε ἀπὸ τὴ Βηρυττὸ πολὺ φθηνότερα κατέληξε ὁ Haidar. «Οἱ Λιβανέζοι ἀστυνομικοὶ δὲν πρόκειται νὰ σ' ἐνοχλήσουν πρόσθεσε αὐτός.»

'Ο Frankie ἦταν κατενθουσιασμένος γιά τὴν περιπέτεια. Μόνο ἐφάνη ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα λίγο διστακτικός, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ προφανῶς μιὰ καλὴ συμφωνία γιὰ λογαριασμό του.

ἐφοδιάσῃ ἕκαστον τούτων δι' ἀντιγράφου τῶν καταθέσεων καὶ οὐδεμία (πρὸ τῆς τοιαύτης γνωστοποιήσεως τῶν καταθέσεων τῶν ἄλλων) ἄμεσος ἢ ἔμμεσος ὑποβολὴ ἐρωτήσεων πρέπει νὰ γίνεται. Εἰς περίπτωσιν προθέσεως κατηγορουμένου τινὸς νὰ καταθέσῃ τι, δέον ὅπως ἐξασφαλισθοῦν τὰ δικαιώματά του.

Διὰ πᾶσαν κατάθεσιν γενομένην συμφώνως πρὸς τοὺς ὡς ἄνω κανόνας δέον, ὅταν τοῦτο εἶναι δυνατὸν—ὅπως συντάσσεται ἔγγραφον ὅπερ νὰ ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ ἐξεταζομένου κατόπιν ἀναγνώσεως καὶ γνωστοποιήσεως τοῦ δικαιώματός του νὰ ἐπιφέρῃ τὰς διορθώσεις ἅτινας ἐπιθυμεῖ.

(Οἱ ὡς ἄνω κανόνες ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Archbold's Criminal Plending).

(Συνεχίζεται)

Ἐξ ἴσου ὅμως κατενθουσιασμένος ἦταν καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Γραφείου καταπολεμήσεως Ναρκωτικῶν κ. Harry Anslinger, γιατὶ ὁ Frankie ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐφυεστάτους του πράκτορας, ποὺ συνεχῶς συνανεστρέφετο τὸν ὑπόκοσμο, εἰσχωρῶντας μέσα στὶς διάφορες συμμορίες. Ὁ παντοπώλης ὅμως Haidar φαίνεται ὅτι ἦταν πολὺ κακῶς πληροφορημένος γιὰ τὴν Ἀστυνομία τοῦ Λιβάνου.

Ἕνα τηλεγράφημα, ποὺ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ Ἀσφάλεια τοῦ Λιβάνου, ἐνημέρωνε τὸν Ἐπιθεωρητὴν Anslinger περὶ τῶν σχεδίων τοῦ Haidar, ὅπως εἰσαγάγῃ ἡρωΐνη στὸ Detroit τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ Frankie ἔφτασε στὴ Βηρυττὸ καὶ ἦλθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν προμηθευτὴ ναρκωτικῶν Ghurayed. Ὁ Frankie ἐπὶ ἡμέρες ὑπεβλήθη σὲ μιὰ ἐξονυχιστικὴ ἐξέτασι, ποὺ εἶχε σχέσι μὲ τὴ διεθνῆ Μουσουλμανικὴ Ἀδελφότητα. Ἕνα σφάλμα του, θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή του. Τελικὰ πέτυχε μιὰ συμφωνία μὲ τὸν Ghurayed.

Τότε τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ἔγινε ἡ παράδοσις τοῦ δέματος μὲ τὴν ἡρωΐνη καὶ ἡ πληρωμὴ μὲ μιὰ δέσμη χαρτονομισμάτων, σ' ἕνα ἀπόκεντρο στενὸ δρόμο, οἱ Ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας τοῦ Λιβάνου ξεπετάχθηκαν ἀπὸ διάφορες πόρτες καὶ ἐπάνω ἀπὸ τοίχους καὶ συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν Ghurayed κατόπιν συναφθείσης μετ' αὐτοῦ μάχης. Μιὰ ὥρα ἀργότερα στὸ Detroit τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ὑπηρεσίας καταπολεμήσεως Ναρκωτικῶν ἔσυρον δέσμιον τὸν Haidar.

Γιὰ πρώτη φορὰ χάρις στὴ συνεργασία τῆς Interpol (Διεθνοῦς Ἀστυνομίας), μιὰ ἐγκληματικὴ δρᾶσις τῶν λαθρεμπόρων συνετρίβη πρὶν ἀρχίσῃ.

Ὁ ἀγὼν τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Anslinger, κατὰ τὴν τελευταία 10ετία ἐναντίον τῶν ἀπαισίων ἐγκληματιῶν, ἀποτελεῖ μιὰ καταπληκτικὴ ἱστορία στὰ Ἀστυνομικὰ χρονικά. Μετὰ τὸν δεύτερον παγκόσμιο πόλεμο, ὅταν οἱ Ἀστυνομίες τῶν διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν δὲν εἶχαν ἀκόμη ἀναδιοργανωθῆ καὶ ἐλειτούργουν πλημμελῶς, οἱ λαθρέμποροι ναρκωτικῶν εὕρισκαν εὐνοϊκὸ ἔδαφος δράσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῶν ἐργασιῶν των, στὴν Εὐρώπη.

Μεγάλες ποσότητες ὀπίου χωρὶς σχεδὸν δυσκολίες εἰσήγοντο στὴν Ἰταλία καὶ τὴ Γαλλία, ἀπὸ τὴν Τουρκία, τὴν Περσία καὶ τὴν Γιουγκοσλαβία. Ἐκεῖ μετετρέπετο σὲ ἡρωΐνη καὶ αὕτη ἀκολούθως διοχετεύετο ἀπὸ ναυτικοὺς στὶς πλούσιες Ἀμερικανικὲς ἀγορές.

Ἀπὸ τὸ 1948 τὸ λαθρεμπόριο τῶν ναρκωτικῶν ἔγινε μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐπικερδὴς ἐπιχείρησις διὰ τὸ διεθνῆ ὑπόκοσμο, μὲ ἕνα ἐτήσιο εἰσόδημα ἀπὸ πολλὰ ἑκατομμύρια δολλάρια.

Στὰ Ἡνωμένα Ἔθνη ὁ Ἐπιθεωρητὴς Anslinger ἠγωνίσθη νὰ πείσῃ τὴ Γαλλία, τὴν Ἰταλία καὶ τὶς χῶρες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὅτι ὀφείλουν νὰ κηρύξουν ἕνα πόλεμο κατὰ τῶν λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν, τὶς μάστιγος αὐτῆς τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπέτυχε στὴ προσπάθειά του αὐτή, ἀποφάσισε ν' ἀναλάβῃ δρᾶσι ὁ ἴδιος προσωπικῶς. Θὰ ἐδημιουργοῦσε ἰδικό του Ἀστυνομικὸ σύστημα στὴν Εὐρώπη καὶ θὰ εἶχε Ἀμερικανοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ θὰ ἦσαν τοποθετημένοι στὶς Ἀμερικανικὲς Πρεσβεῖες. Τότε ἔκανε ἀρχὴ τοῦ σχεδίου του μὲ τὴν ἀποστολὴ τοῦ Charles Siragusa, ἑνὸς εὐφυεστάτου καὶ ἱκανοτάτου ἀστυνομικοῦ, ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴ Σικελία, στὴν Ἀμερικανικὴ Πρεσβεία τῆς Ρώμης, μὲ τὴν ἔγκρισι βέβαια τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

Ὁ Siragusa πολὺ γρήγορα ἀπέκτησε ἐκεῖ ἰσχυροὺς φίλους. Οἱ Διεύθυνταὶ τῆς Guardia di Finanza (Ἰταλικῆς Οἰκονομικῆς Ἀστυνομίας, Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος καὶ Τελωνειακῆς Ἀστυνομίας) ἔμειναν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὰ ἔξυπνα καὶ σατανικά του σχέδια. Μὲ τὴ βοήθεια αὐτῶν διάλεξε λίγους Ἰταλοὺς ἀ-

στυνομικούς καὶ πληροφοριοδότας, ποὺ τὸ δίκτυόν τους τῶν πληροφοριῶν ἔφτανε μέσα στὸν ὑπόκοσμο.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1950 ὁ Siragusa συνέλαβε ἕνα λαθρέμπορο, ὀνόματι Matteo Charpinetti, ποὺ πωλοῦσε ἡρωΐνη χονδρικῶς. Κατόπιν τῆς συλλήψεως αὐτῆς ἔγινε μιὰ καταπληκτικὴ ἀποκάλυψις. Τὰ κομψὰ συσκευασμένα δέματα, ἔφερον τὴν σφραγίδα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους φαρμακευτικοὺς Οἴκους τοῦ Schiapparelli ἀπὸ τὸ Τουρίνο τῆς Ἰταλίας.

Οἱ ἀνακρίσεις ποὺ ἐπηκολούθησαν ἔφερον εἰς φῶς, ὅτι Ἰταλοὶ λαθρέμποροι στὴν Ἀμερικὴ ἐπρομηθεύοντο ἡρωΐνη, ἀπὸ πολὺ γνωστοὺς Ἰταλικοὺς φαρμακευτικοὺς Οἴκους.

Ὑπῆρχε ἕνας Νόμος διὰ τοῦ ὁποίου τὸ Ὑπουργεῖο Ὑγιεινῆς τῆς Ἰταλίας εἶχε ζητήσει νὰ περιορισθῇ ἡ παραγωγὴ ἡρωΐνης, σὲ ποσότητες ποὺ ἦσαν ἀναγκαῖες γιὰ φαρμακευτικὲς μόνον ἀνάγκες καὶ ἡ διάθεσις ταύτης νὰ γίνεται μὲ αὐστηρὸ σύστημα ἀδειῶν, ἀλλὰ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου αὐτοῦ εἶχε ἀτονίσει τελείως.

Ὁ Siragusa γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν οἰκτρὴ αὐτὴ κατάστασι στὴν Ἰταλία, ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ στὸ ἔργον του σιγὰ καὶ μὲ μεγάλη περίσκεψι, γιατὶ ἦταν δυνατὸ νὰ προσκρούσῃ σὲ πρόσωπα μὲ ἰσχυρὰ πολιτικὰ μέσα.

Τότε ἡ μεγαλύτερη σπεῖρα λαερεμπόρων τῆς Νέας Ὑόρκης, ἦρθε σὲ βοήθειά του ἄθελά της. Ἕνας ἀπὸ τοὺς λαθρεμπόρους τῆς ἀνωτέρω σπείρας, ἦρθε στὴν Ἰταλία γιὰ ἐμπορικοὺς δῆθεν λόγους καὶ ἐθεάθη στὸ Μιλάνο, νὰ ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Joe Pici, ἔμπιστον τοῦ Lucky Luciano, τοῦ ἀρχιλαθρεμπόρου, ποὺ διηύθυνε ἕνα σημαντικὸ μέρος τοῦ Ἰταλικοῦ Ἐμπορίου καὶ ποὺ εἶχε ἀπελαθῇ ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς συναντήσεις, ὁ Pici παρέδωσε ἕνα δέμα μὲ τρία κιλὰ ἡρωΐνης. Οἱ Ἰταλοὶ συνεργάτες τοῦ Siragusa ἐτέθησαν στὴν παρακολούθησι τοῦ Pici, γιὰ νὰ διαπιστώσουν τὸν κύριο προμηθευτὴ τῆς ἡρωΐνης. Τί δὲ διεπιστώθη; Ὅτι προμηθευτὴς ἦτο ἕνας φαρμακέμπορος, ποὺ εἶχε δεσμοὺς μὲ τὴ μεγάλη Φαρμακευτικὴ Ἑταιρία Shciapparelli.

Κατόπιν οἱ συνεργάτες τοῦ Siragusa ἔστρεψαν τὴν προσοχήν τους πρὸς τὸν ἀνταγωνιστὴ τοῦ Luciano, ἕναν ἄλλο κακοποιὸ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑποκόσμου, τὸν Frank Coppola, ἐκτοπισθέντα ἐπίσης ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Ἐνῷ ὁ Luciano ἦτο προσεκτικός, ποτὲ ὁ ἴδιος δὲν μετέφερε ναρκωτικὰ καὶ ἔδινε διαταγὲς νὰ ἐνεργοῦν κατὰ ἕνα τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατο ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἐνοχή του, ὁ Coppola δὲν ἐλάμβανε καμμιὰ προφύλαξι. Ὁ Sirugusa ἐσκέφθη ὅτι ἠμποροῦσε εὐκολώτερα νὰ καταφέρῃ ἕνα γερὸ πλῆγμα κατὰ τοῦ λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν μέσῳ αὐτοῦ.

Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιό του, ὅταν ἕνας κάποιος χονδρέμπορος ναρκωτικῶν ἔφθασε ἀπὸ τὸ Detroit τῆς Ἀμερικῆς στὸ Ἀρχηγεῖο τοῦ Coppola, παρὰ τὴ λοφοσειρὰ Mafia πίσω ἀπὸ τὸ Παλέρμο, οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Guardia di Finanza ἐτέθησαν εἰς ἀφανῆ παρακολούθησιν τοῦ Ἀρχηγείου. Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Coppola ἀπεστάλη ἀπὸ τὸ Παλέρμο στὴ Ρώμη νὰ φέρῃ 6 χιλιόγραμμα ἡρωΐνης, οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ παρηκολούθησαν τοῦτον.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ συλληφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ ὁλόκληρος ἡ σπεῖρα, ἐκτὸς τοῦ Coppola. Ὁ τελευταῖος συνελήφθη ἀργότερα, ἀπὸ πληροφορίες τοῦ Luciano ποὺ ἀφῆκε νὰ περιέλθουν στὸν Siragusa λόγῳ μίσους πρὸς τὸν ἀνταγωνιστήν του.

Ὁ Siragusa καὶ ἡ Guardia ἦσαν ἕτοιμοι τώρα νὰ ἐπιφέρουν τὸ θανάσιμο κτύπημα κατὰ τῶν κυρίων προμηθευτῶν.

Ἀπὸ τὰς ἀναφερομένας περιπτώσεις εἶχον προκύψει σοβαρὰ στοιχεῖα, κατὰ τοῦ Carlo—Migliardi, ἑνὸς Διευθυντοῦ τοῦ Ἑταιρίας Schiapparelli, ποὺ κατεῖχε μιὰ ἐξαιρετικὴ κοινωνικὴ θέσι. Σύμφωνα μὲ τ' ἀποκαλυφθέντα στοιχεῖα, ὁ ἀνωτέρω εἶχε διοχετεύσει στὸ ἐμπόριο χωρὶς ἄδεια τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς 350 χιλιόγραμμα ἡρωΐνης. Ἡ ποσότης αὕτη τῆς ἡρωΐνης, ἀξίας 2.000.000 δολλαρίων, εἰσή-

χθη στὴ Νέα Ὑόρκη ἀπὸ μιὰ σπεῖρα λαθρεμπόρων καὶ ἐπωλήθη σὲ διαφόρους Ἰταλοαμερικανούς γκάγκστερς.

Ἡ Ἑταιρία Schiapparelli ἐβοήθησε τὴν ἀνάκρισι, ἀποτέλεσμα δὲ ὑπῆρξε νὰ συλληφθῇ ὁ Migliardi τὸ 1952 καὶ νὰ καταδικασθῇ σὲ φυλάκισιν 11 ἐτῶν. Ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ Δικαστηρίου ἔπεσε σὰν βόμβα στὴν Ἰταλία.

Ἡ παραγωγὴ ἡρωΐνης ἀνεκόπη. Αὐστηρὲς ποινὲς ἐθεσπίσθησαν κατὰ τῶν λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν. Μιὰ Ὑπηρεσία καταπολεμήσεως ναρκωτικῶν συνεστήθη στὴ Ρώμη. Ὅλα αὐτὰ ἐσήμαιναν ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Luciano καὶ τῶν συνενόχων του ἔσβυσε. Ὁ Luciano τώρα περιωρίσθη στὴν Νεάπολι, ἀπαγορευομένης τῆς κυκλοφορίας του πέραν τῆς 11ης νυκτερινῆς, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς ἐπικοινωνίας του μὲ πρόσωπα ποὺ εἶχαν βεβαρημένο παρελθὸν μὲ ἐγκληματικὴ δρᾶσι.

Καθὼς τὸ Ἰταλικὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν ἄρχισε νὰ παρακμάζῃ, σπεῖρες λαθρεμπόρων στὴ Μασσαλία, τὸ Παρίσι καὶ τὴ Χάβρην, ἄρχισαν νὰ διοχετεύουν ὅπιο πρὸς τὶς Ἀμερικανικὲς ἀγορές, ἀπὸ τὴ Μέση Ἀνατολή. Εὐτυχῶς ὁ Siragusa εἶχε φίλους ἀστυνομικοὺς στὴ Γαλλία, ποὺ ἐπίστευαν στὸ ἔργο καὶ στὴ προσπάθεια του. Τὸ 1952 ἡ Ὑπηρεσία καταπολεμήσεως ναρκωτικῶν τῆς Νέας Ὑόρκης, κατέσχε μιὰ ἐπιστολή, ἐπὶ ἑνὸς συλληφθέντος λαθρεμπόρου, ποὺ ἀπεκάλυπτε ὅτι, ἕνας Παριζιάνος μὲ τὸ ὄνομα Antoine Bergeret, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς κυρίους προμηθευτὰς ναρκωτικῶν. Ὁ Ἐπιθεωρητὴς Anslinger ἐπενόησε τότε ἕνα τέχνασμα.

Ὁ συλληφθεὶς λαθρέμπορος ἔγραψε μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Bergeret, συνιστῶντος εἰς φίλο του ἀσχολούμενο μὲ τὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν τὸν κ. Blanchared, ἐσωκλείστως δὲ τοῦ ἔστειλε καὶ τὴ φωτογραφία του.

Ὁ Blanchared ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας πράκτωρ τοῦ Anslinger, ἐνεφανίσθη στὴ Γαλλικὴ Πρωτεύουσα, συνάντησε τὸν Bergeret, καὶ τοῦ πρότεινε νὰ τοῦ προμηθεύῃ ἡρωΐνη χονδρικῶς καὶ κατὰ ποσότητα 250.000 δολλαρίων.

Μεταξὺ αὐτῶν ἔγιναν πολλὲς συναντήσεις. Τελικὰ ὁ Bergeret ἔκανε τὴν ἀποκάλυψη ὅτι, δὲν ἦταν αὐτὸς ποὺ διηύθυνε τὶς μεγάλες σπεῖρες λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ κάποιος ὀνόματι Marius Ansaldi, ποὺ ἐπρόκειτο τώρα νὰ τὸν συναντήσῃ. Ὁ Blanchared συνάντησε τελικὰ τὸν Ansaldi καὶ τὰ πάντα ἐπήγαιναν καλά, ὁπότε ὁ κίνδυνος ποὺ πάντα ἀπειλεῖ τοὺς διώκτας τῶν λαθρεμπόρων, ξαφνικὰ ξέσπασε. Κάποιος τὸν ἀνεγνώρισε, οἱ δὲ Bergeret, Ansaldi καὶ λοιποὶ ἐξηφανίσθησαν.

Ἡ Γαλλικὴ Ἀστυνομία τώρα ξεσηκώθηκε. Ὁ Ἀστυνόμος Principal Bailleul τῆς Γαλλικῆς Ὑπηρεσίας Διώξεως Ναρκωτικῶν ἀνεκάλυψε ὅτι, ἕνα ὕποπτο πρόσωπο ὀνόματι «Κος Marius», ποὺ πιθανὸν νὰ ἦταν ὁ ἐξαφανισθεὶς Marius Ansaldi, ἐσύχναζε σὲ κάποιο Κέντρο τῆς Μονμάρτης. Ἔτσι ἐπὶ μῆνας κάθε θαμὼν ἄγνωστος τοῦ ἐν λόγῳ Κέντρου, προσήγετο στὸ Τμῆμα καὶ ὑπεβάλλετο σὲ ἐξονυχιστικὴν ἀνάκρισι. Πλὴν ὁ «Κος Marius» δὲν ἀνευρέθη.

Ἀλλὰ ἡ προσοχὴ τῶν ἀστυνομικῶν ἐστράφη πρὸς κάποιαν ὕποπτη ξανθὴ γυναῖκα ὀνόματι Marie Poteau, ποὺ διατηροῦσε ἕνα κομψότατο διαμέρισμα στὸ Παρίσι, μιὰ ἐξοχικὴ βίλλα καὶ ἕνα πολυτελέστατο αὐτοκίνητο χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐμφανεῖς πόρους τῆς πολυτελεστάτης ζωῆς της. Ἐκ τῆς ἐνεργηθείσης ἐρεύνης καὶ ἀνακρίσεως διεπιστώθη ὅτι αὕτη ἀγόραζε σὲ μεγάλες ποσότητες ὀξυκὸν ἄνυδρον, δηλαδὴ ἕνα χημικὸ συστατικὸ ποὺ χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴ μετατροπὴ τῆς πρώτης μάζας τῆς μορφίνης σὲ ἡρωΐνη, καὶ μετέφερε τοῦτο στὴ βίλλα της παρὰ τὸ Montgeron. Τότε κάποια ἡμέρα ἕνας ἀστυνομικὸς τὴν εἶδε νὰ συναντᾶται μὲ κάποιον ποὺ τὸν ἀναγνώρισε. Αὐτὸς ἦταν ὁ Marius Ansaldi.

Ὁ Ἀστυνόμος ἐπεδίωκε μιὰ χειροπιαστὴ περίπτωσι, ὄχι μόνο γιὰ νὰ σταθῇ στὸ δικαστήριο, ἀλλὰ γιὰ νὰ πείσῃ ταυτοχρόνως τὸ Κράτος ὅτι, ὁ ἀγὼν τῆς Ἀμερικῆς γιὰ τὴν καταπολέμησι τῶν ναρκωτικῶν, ἦταν ἐπίσης καὶ ἀγὼν τῆς Γαλλίας.

Γύρω ἀπὸ τὴ βίλλα ἔστησε ἕνα ἀθέατο τοῖχος ἀπὸ ἀστυνομικούς. Πλανόδιοι ἔμποροι καὶ ἐργάτες ἐπισκευῆς τῶν ὁδῶν, φέροντες φορτοὺς ἀσυρμάτους στὰ χειρα-

μάξιά τους καθὼς καὶ τὰ δέματά τους περιεφέροντο γύρω στοὺς δρόμους αὐτούς. Ἀστυνομικοὶ μὲ φωτογραφικὲς μηχανὲς ἐφωτογράφιζον τοὺς διεθνεῖς κακοποιοὺς ποὺ ἤρχοντο καὶ ἔφευγον. Ὅταν τέλος ὁ «Κος Marius» ἦλθε, ἡ βίλλα ξαφνικὰ πλημμύρισε ἀπὸ ἀστυνομικοὺς καὶ οἱ λαθρέμποροι ποὺ βρέθηκαν μέσα σ' αὐτὴ συνελήφθησαν.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1953, περίπου 200 Ἰταλοὶ καὶ Γάλλοι λαθρέμποροι εἶχαν συλληφθῆ. Ἡ εἰσαγωγὴ ἡρωΐνης στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ἐμειώθη κατὰ 40 %.

Ὁ Ἐπιθεωρητὴς Ansilnger ἦταν τώρα ἕτοιμος γιὰ τὴν ἑπόμενη φάσι τοῦ πολέμου του. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ὀπίου καὶ τῆς ἀκατέργαστης μορφίνης ποὺ μετετρέποντο στὴν Εὐρώπην σὲ ἡρωΐνη, φαίνεται ὅτι ἔφθανε ἀπὸ τὴ Βηρυττό.

Ὁ Siragusa πῆρε ὁδηγίες νὰ στρέψῃ τὴν δρᾶσιν του πρὸς Ἀνατολάς.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ στὴν πρωτεύουσα τοῦ Λιβάνου, ἦταν πολὺ δυσκολώτερο παρὰ στὸ Παρίσι καὶ στὴ Ρώμη, λόγῳ τοῦ στενοῦ περιβάλλοντος ἐν συγκρίσει μὲ τὶς παραπάνω μεγαλουπόλεις.

Εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν ἄφιξίν του στὴ Βηρυττὸ ἀντελήφθη, ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ δύο συνεργάτες του παρηκολουθοῦντο ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦσαν ἕνα ἀντιαστυνομικὸ δίκτυο (ὁδηγοὶ ταξί, γκαρσόνια καφενείων καὶ ὑπάλληλοι Ξενοδοχείων). Ἀλλὰ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς εἰδικοῦ καὶ πανούργου ὑπαλλήλου τοῦ Γραφείου Καταπολεμήσεως Ναρκωτικῶν τοῦ Λιβάνου, ποὺ στὸ παρελθὸν ἦταν ἕνας λαθρέμπορος ναρκωτικῶν στὴν Ἐγγὺς Ἀνατολή, κατώρθωσαν γρήγορα νὰ γνωρίσουν τὰ κυριώτερα πρόσωπα ποὺ ἠσχολοῦντο μὲ τὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν.

Ἀρχηγὸς αὐτῶν ἦταν ἕνας πρώην δολοφόνος ὀνόματι Bbou Sayia, ποὺ διηύθυνε μιὰ λαθρεμπορικὴ ὀργάνωσι, ποὺ εἶχε τὰ δίκτυά της στὸ Λίβανο, στὴν Τουρκία, στὴ Συρία καὶ στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ κυριώτερός του συνένοχος ἦταν ὁ Ahmet Ozsayer, ἕνας Τοῦρκος ποὺ ἀγόραζε ἀκατέργαστο ὄπιο ἀπὸ Τούρκους παραγωγοὺς καὶ ἐναποθήκευε αὐτὸ λαθραίως στὶς ἀποθῆκες τοῦ Sayia στὸ Λίβανο καὶ στὴ Συρία καὶ ἀπ' ὅπου ἐφορτώνετο γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Γαλλία.

Οἱ Ἀστυνομίες τῶν πέντε ἀνωτέρω Κρατῶν συνεργάσθησαν ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Ἡ παγίδευσις τοῦ Sayia ὑπῆρξε κλασσική. Ἕνας πράκτωρ παρουσιασθεὶς ὡς ἔμπορος «Κος Johnson» ἄρχισε μιὰ ἐμπορικὴ συνεργασία μὲ τὸ γερολαθρέμπορο. Ἀκολούθως ἀπεκάλυψε σ' αὐτὸν τὰ φιλόδοξα σχέδιά του. «Πολλοὶ πιλότοι τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀεροπορικῆς Ὑπηρεσίας Μεταφορῶν», εἶπε, «εὐχαρίστως θὰ ἀνελάμβανον τὴ μεταφορὰ ναρκωτικῶν στὴν Εὐρώπη».

«Φέρε μου ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πιλότους» διέταξε ὁ Abou Sayia.

«Ὁ Κος Johnson» τοῦ συνέστησε τὸ φίλο του Ὑποσμηναγὸ «Marcus».

Ὁ νεαρὸς πιλότος «Marcus» ἀπέσπασε ἀμέσως τὴ συμπάθεια τοῦ λαθρεμπόρου Abou Sayia, μάλιστα δέ, προσεκλήθη καὶ στὸ σπίτι του.

Ἐκεῖ εὑρέθη περιστοιχισμένος ἀπὸ πολλοὺς βαρειὰ ὡπλισμένους, ποὺ ἐκάθησαν γύρω του σταυροπόδι καὶ ὁ Ὑποσμηναγὸς ὑπεχρεώθη κατ' ἐπανάληψιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἱστορία του καὶ τὴ δρᾶσι του. «Δὲν ἦταν εὔκολο νὰ μὴ πέσῃ σὲ σφάλματα» λέγει σήμερα μὲ κάποια φρίκη. «Ἕνα τέτοιο σφάλμα θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ. Τελικὰ ὁ Abou Sayia πῆρε τὴν ἀπόφασί του. «Θὰ κάνουμε μεγάλες δουλειὲς στὴ ζωὴ παιδί μου» εἶπε. Ἡ παγίδα στήθηκε.

Στὴν Τουρκία ὁ Siragusa ἦταν ἐπίσης ἕτοιμος. Αὐτὸς καὶ ὁ Ἕλλην Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Γεράσιμος Λιαρομμάτης, μετημφιεσμένοι, ὡς ἕνας ἀποδιωγμένος Ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Στρατοῦ καὶ ἕνας Ἕλλην ἐργοστασιάρχης ἡρωΐνης, κέρδισαν τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Ozsayer ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ τοὺς πωλήσῃ 500 λίτρες ὀπίου. Ἀλλὰ οἱ ἀστυνομικοὶ στὴ Τουρκία καὶ στὴ Βηρυττὸ ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν ταυτοχρόνως, ὥστε ταυτοχρόνως νὰ συλληφθοῦν ὁ Ozsayer καὶ ὁ Sayia.

Στὴ Βυρηττὸ ὁ Ὑποσμηναγὸς «Marcus» συνεφώνησε νὰ μεταβῇ στὸ σπίτι τοῦ Sayia γιὰ νὰ τοῦ παραδοθῇ ἡ ἀκατέργαστος μορφίνη. Ἡ Ἀστυνομία θὰ εὑρί-

σκετο ἐπὶ ποδὸς παρακολουθοῦσα τὸ σπίτι. Ὅταν ὁ Ὑποσμηναγὸς θὰ φυσοῦσε τὴ μύτη του, ὥστε ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, τοῦτο θὰ ἐσήμαινε ὅτι τὰ ναρκωτικὰ εἶχαν παραδοθῇ καὶ ἡ ἀστυνομικοὶ ἔπρεπε νὰ ἐπέμβουν.

Ὅταν ὁ πιλότος πῆγε στὸ ἀποφασιστικὸ ραντεβοῦ συνάντησε τὸ Sayia ὠργισμένο. —«Γιατὶ πῆγες στὴν Ἀμερικανικὴ Πρεσβεία σήμερα τὸ πρωΐ», φώναξε θυμωμένος. «Εἶσαι ἕνας καταδότης ἀστυνομικός». Ὁ πράκτωρ σκέφθηκε τότε ὅτι, ἡ σωτηρία του ἦταν νὰ φωνάξῃ αὐτὸς ἀκόμη πιὸ δυνατά. «Πῆγα νὰ πάρω τὰ χαρτιά μου βλάκα» φώναξε. Ἀγρίεψε, βλαστήμησε, ἔβρισε, καὶ γιὰ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας κοπανοῦσε τὰ ἴδια, χωρὶς νὰ δίνῃ τὸ χρόνο στὸν Sayia νὰ τὸν διακόψῃ.

«Νὰ μὲ συγχωρῇς πολύ» εἶπε τελικὰ ὁ Sayia. «Δὲν εἶσαι καταδότης. Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε σήμερα νὰ κλείσουμε συμφωνία. Εἴμαστε πολὺ ἐκνευρισμένοι».

Ὁ Πράκτωρ ἔβλεπε, ἐργασία καὶ προσπάθεια ἓξ μηνῶν νὰ πηγαίνῃ χαμένη. «Τώρα», εἶπε σταθερὰ καὶ κολακευτικά. Ὁ Sayia τέλος ὑποχώρησε. Δύο γενειοφόροι ἀπὸ τοὺς συνεργούς του ἐστάλησαν καὶ ἔφεραν μικροὺς σάκκους καλὰ συσκευασμένους. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ πιλότος ἐξήταζε τοὺς σάκκους, ἡ καταστροφὴ ξέσπασε. Οἱ ἀστυνομικοὶ πιστεύοντας ὅτι ἡ ἀργοπορία ἐσήμαινε ὅτι ὁ πιλότος εὑρίσκετο σὲ κίνδυνο παρεβίασαν τὸ σπίτι καὶ μπῆκαν πολὺ γρήγορα.

Δύο ἀπὸ τοὺς συνεργοὺς τοῦ Sayia ἅρπαξαν τὸ ἐμπόρευμα καὶ ἐξαφανίσθησαν.

«Ὁ Ὑποσμηναγὸς» ἐσκέφθηκε τότε τάχιστα.

«Διάβολε, ἡ Ἀστυνομία. Δὲν θὰ μὲ πιάσουν ζωντανό!!» καὶ πυροβόλησε πρὸς ἕνα ἀξιωματικὸ ποὺ εἰσέβαλε στὸ δωμάτιο.

Εὐτυχῶς ὁ Λιβανέζος ἀστυνομικὸς ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι ὁ πιλότος μὲ τὴ στᾶσι του προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸ λαθρεμπορο ὅτι δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ καταδότης καὶ μ' ἕνα γερὸ κτύπημα τὸν ἀφώπλισε.

Ὁ Ὑποσμηναγὸς ἐνεκλείσθη στὸ κρατητήριο μὲ τὸ Sayia καὶ τοὺς ὑπολοίπους συνενόχους τοῦ τελευταίου.

Στὸ σπίτι τοῦ Sayia οὐδὲν ἴχνος ναρκωτικῶν ἀνευρέθη. Ἀλλὰ στὴ φυλακὴ ὁ Ὑποσμηναγὸς ἀπέσπασε τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνη τῶν λαθρεμπόρων, λόγῳ τῆς ρωμαλέας ἀντιστάσεως κατὰ τὴν σύλληψίν τους, κι' ἔτσι ἐπέτυχε νὰ πληροφορηθῇ ἀπὸ τοὺς συγκρατουμένους του ὅτι ἡ μᾶζα τῆς μορφίνης ἐφυλάσσετο στὶς μυστικὲς κρύπτες ἑνὸς μεγάλου Γραφείου στὸ σπίτι τοῦ Sayia.

Τὰ ναρκωτικὰ ἀνευρέθησαν καὶ ἔτσι ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε πλήρης.

Στὴν Τουρκία ὁ Ozsayer ἔπεσε στὴ παγίδα ποὺ τοῦ ἔστησε ὁ Sirugasa. Καὶ στὴ Συρία ἡ Ἀστυνομία ταυτοχρόνως ἐπέδραμε σὲ μιὰ ἀποθήκη ναρκωτικῶν μὲ ἀπόλυτο ἐπιτυχία. Ὁ ὑπόκοσμος τοῦ Λιβάνου ἐδέχθη ἕνα καίριο πλῆγμα.

Ὁ πόλεμος τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ Anslinger κατὰ τῶν λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν δὲν μπορεῖ νὰ λεχθῇ ὅτι ἐκερδήθη. Ἀλλὰ ἡ Διεθνὴς Ἀστυνομικὴ συνεργασία γίνεται καθημερινῶς πιὸ ἰσχυρὴ καὶ πιὸ στενή, καθὼς τὰ Ἔθνη ποὺ παράγουν ναρκωτικὰ ἀντιλαμβάνονται τὴν εὐθύνη τους.

Τ' ἀποτελέσματα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὑπῆρξαν συγκεκριμένα.

Ἡρωΐνη ποὺ κατεσχέθη σὲ συλληφθέντας προσφάτως καταναλωτάς, εὑρέθη νὰ περιέχῃ 5—10 % καθαρὴ ἡρωΐνη, τόσο ἀδύνατη ἀναφέρουν οἱ γιατροὶ τῶν φυλακῶν, ποὺ οὐδὲν σύμπτωμα ἀφῆκε σὲ πολλοὺς θεραπευθέντας.

Ἐπὶ πλέον ἡ τιμὴ τῆς ἡρωΐνης ἔχει φθάσει σὲ ὕψη ἀπρόσιτα καὶ ἔτσι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ποὺ ἔκανε χρῆσι δὲν μπορεῖ νὰ τὴν προμηθευθῇ.

Ὑπάρχει τώρα μιὰ βάσιμη ἐλπίδα, ὅτι τὸ λαθρεμπόριο ναρκωτικῶν θέλει μειωθῇ βαθμηδὸν στὸ ἐλάχιστο, καὶ ἔτσι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σοβαρὰ ἐγκληματολογικὰ καὶ κοινωνικά μας προβλήματα θὰ μπορῇ νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ τὸ Κράτος πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

ΜΙΑ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Τοῦ κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**
Δοκίμου Ἀρχιφύλακος

Ἡ κομψὴ κυρία ζήτησε ἐπιτακτικὰ τὰ ρέστα ἀπὸ τὸν εἰσπράκτορα. Ὕστερα ἔτρεξε νὰ καταλάβῃ τὴ θέση ποὺ ἄδειαζε στὸ μεσαῖο κάθισμα καὶ βγάζοντας στεναγμὸ ἀνακουφίσεως συνέχισε σὲ πιὸ ἄγριο τόνο:

—Ἀκοῦς ἐκεῖ! Νὰ τραβάῃ τόσο βάρβαρα τὸ παιδί! Μὰ τί ἔκανε! Τί ἔκανε ἕνα τόσο δὰ παιδάκι;...Γιὰ κύττα πῶς κλαίει τὸ μωρό μου...Τὸ καϋμένο, τὸ φτωχούλικο...Ἄχ!...

Κι' ἔπειτα ἀποτεινομένη στὸν ἀστυφύλακα ποὺ κρατοῦσε τὸ μικρὸ ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν κεραυνοβολεῖ καὶ φωνάζει πιὸ ἄγρια ἀκόμα :

—Κύριε ἀστυφύλακα, ἄφησε τὸ παιδί! Ἂς το νὰ πάῃ στὴ μαμά του. Γιατὶ τὸ τραβᾷς ἔτσι; Σὲ τόσο μικρούς ἀνθρώπους δείχνετε τὴ δύναμή σας ἐσεῖς; Ποῦ βρισκόμαστε!!!...

Τὰ βλέμματα ὅλων γύρισαν ἔκπληκτα πρὸς τὴν κυρία ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐξαποστέλλῃ τοὺς μύδρους της κατὰ τοῦ ἀστυφύλακος. Ἐκεῖνος κύτταξε ἀρκετὰ πικραμένος πρὸς τὸ μέρος της, ἀλλὰ τὸ λεωφορεῖο ἐστάθμευσε κι' ἔπρεπε νὰ κατεβῇ. Πῆρε τὸ μικρὸ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο, ἐνῷ κάποιος ἡλικιωμένος τοῦ φώναξε ἀπὸ πίσω.

—Πηγαίνετε κ. ἀστυφύλαξ καὶ θἄρθω νὰ σᾶς βρῶ σὲ λίγο. Σὲ εἴκοσι λεπτὰ θὰ εἶμαι στὸ Τμῆμα σας...

***

Ὁ κύριος ποὺ δὲν ἀκολούθησε τὸν ἀστυφύλακα θὰ ἦταν ὡς ἑξῆντα πέντε χρόνων. Ἀξιοπρεπής, ντυμένος μ' ἕνα ζεστὸ γούνινο παλτό, μὲ τὸ καπέλλο του, μὲ τὰ γάντια του καὶ μὲ τὸ ἀπαραίτητο προγουλάκι καὶ τὴν καθιερωμένη γιὰ τὴν ἡλικία του καὶ τὸ...πιθανὸν ἐπάγγελμά του κοιλίτσα. Καθὼς ἔβγαζε τὸ καπέλλο ὑποκλινόμενος στὴν κυρία ποὺ κάκιζε τὸν ἀστυφύλακα, τὸ φαλακρό του κεφάλι ἀντιφέγγισε καὶ κάποιος πιτσιρῖκος βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ πῇ θριαμβευτικά :

—Ἔ, ρὲ γλόμπος νὰ σοῦ πετύχῃ, «Λούξ».

Ἡ κυρία ἦταν...πῶς νὰ τὸ πῶ. Μία κυρία πολὺ σίκ, πολὺ μοντέρνα, πολὺ καλοβαλμένη. Παλτὸ ἀστρακάν, δαχτυλίδια τέσσαρα, βραχιόλια, σκουλαρίκια σὲ μέγεθος εὐμεγέθους κρίκου κ.λ.π., κ.λ.π.

Ὁ πιτσιρῖκος ἦταν σὰν ὅλους τοὺς πιτσιρίκους ποὺ συναντᾷ κανεὶς στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας, ἄλλους μ' ἕνα καλάθι φιστίκια, ἄλλους μ' ἕνα κουτὶ τσίκλες, καραμέλλες, τσιγάρα κ.λ.π. κι' ἄλλους μ' ἕνα πανεράκι λουλούδια. Θὰ ἦταν περίπου δέκα χρόνων.

Ὁ ἀστυφύλακας ἦταν...ἀλλὰ δὲν χρειάζεται νὰ τὸν περιγράψω. Ἕνας ἀστυφύλακας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ βλέπετε καθημερινῶς στοὺς δρόμους νὰ ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσία τους.

Ὡς ἐδῶ οἱ παρουσιάσεις. Τώρα τὸν λόγον τὸν ἔχει ὁ κύριος ποὺ στάθηκε ὄρθιος κοντὰ στὴν κυρία—τὴ θέση πρόλαβε καὶ τὴν κατέλαβε κάποιος εἰκοσάχρονος νεανίας—καὶ βγάζοντας τὸ καπέλλο του αὐτοσυστήθηκε. Αὐτὸ θύμισε σὲ πολλοὺς μιὰν ἱπποτικὴ ἐποχή. Καὶ σὲ πολλοὺς προκάλεσε κάποιον ψίθυρο τὸν ὁποῖον διαδέχθηκαν σιγανὰ σχόλια καὶ μικρὰ ξεφωνητά. Μιὰ διάθεση θυμηδίας ἁπλώθηκε στὰ πρόσωπα ἐκείνων ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν σκηνή.

—Κυρία μου, ἄρχισε ἐκεῖνος, δὲν κατέβηκα στὴ στάση γιὰ νὰ μείνω καὶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω μερικὰ πράγματα. Ἐγὼ φώναξα τὸν ἀστυφύλακα καὶ γὼ ἤμουν ἡ αἰτία νὰ συλληφθῇ ὁ μικρός, ποὺ τόσο λυπηθήκατε.

—'Εσεῖς; 'Εσεῖς; 'Ωραία ἡ ἐνέργειά σας. Σᾶν δὲν ντρεπόσαστε κύριε! Νὰ φωνάξετε τὸν ἀστυφύλακα νὰ συλλάβῃ ἕνα μωρό! Τόσο ἥσυχο παιδί, τόσο συμπαθητικό, τόσο καλό... Τὸ εἴδατε πῶς ἔκλαιγε; καὶ πῶς φώναζε; 'Εμένα σπαράζει ἡ καρδιά μου ὅταν βλέπω τόσο μικρὰ ἀγγελούδια καὶ σέρνονται ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες στοὺς δρόμους...'Εγώ...

—Σταματῆστε κυρία μου. Δὲν σέρνονται στοὺς δρόμους οὔτε καὶ φέρθηκε ὁ ἀστυφύλακας «βάρβαρα» στὸ μικρό, ὅπως προείπατε. 'Ο ἀστυφύλακας ἔπιασε ἁπλῶς τὸ μικρὸ ἀπ' τὸ χέρι, ἐκεῖνο ἄρχισε τὰ κλάμματα, τὶς φωνὲς καὶ ἔπεφτε κάτω γιὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ ἐλεύθερο. Συνηθισμένη ἐνέργεια αὐτὴ κάθε μικροῦ ἀλλὰ καὶ κάθε μεγάλου παραβάτου ποὺ τὸ ἀστυνομικὸ ὄργανο συλλαμβάνει μέσα στὸ πλῆθος. Φωνάζει ὁ μικρός, δυσανασχετεῖ ὁ μεγάλος. Πολλὲς φορὲς πέφτουν κάτω, γενικὰ μεταχειρίζονται κάθε μέσον γιὰ νὰ προκαλέσουν τὴν περιέργεια τοῦ κοινοῦ καὶ φυσικὰ τὴν ὑποστήριξη τοῦ ἀνωνύμου πλήθους. Ξέρουν οἱ μικροὶ ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι παραβάται ὅτι μὲ τὶς φωνὲς καὶ μὲ τὸ νὰ πέφτουν κάτω φέρνουν τοὺς ἀστυνομικοὺς σὲ δύσκολη θέση...Σὲ πολὺ δύσκολη θέση! Γιατὶ ὑπάρχουν πολλοὶ ἀπὸ μᾶς ποὺ ἀβασάνιστα παίρνουν πάντοτε τὴ θέση τοῦ ρακένδυτου, τοῦ φτωχοῦ, τοῦ βιοπαλαιστοῦ ποὺ ἀρνεῖται νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ. Φυσικὰ ἄνθρωποι μὲ κάποια ἀξιοπρέπεια δὲν φέρνουν καμμιὰ ἀντίρρηση ὅταν γίνωνται παραβάται καὶ καλοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ τοὺς ἀκολουθήσουν.

'Ο μικρὸς αὐτὸς κυρία μου, προκάλεσε τὴ συμπάθειά μου ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδα. Καθόμουνα μπροστὰ στοῦ «Ζώναρς» πίνοντας τὸ τσάϊ μου, ὅταν ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του. Πρόσωπο πονεμένο ἀλλὰ ἄπλυτο, χέρια καὶ πόδια βρώμικα, φορέματα κουρελιασμένα. Καὶ στὸ χέρι του τὸ καλαθάκι μὲ τὰ λουλούδια.

Πλησιάζει ἕνα ζευγάρι.

—Κύριε ἀγόρασε ἕνα μάτσο λουλουδάκια γιὰ τὸ κορίτσι σου...

'Ο κύριος τὸν κυττάζει. Δυσανασχετεῖ καὶ ἐξακολουθεῖ τὴ συζήτησή.

—Κύριος ἕνα ματσάκι γαρούφαλα γιὰ τὸ κορίτσι σου. Εἶναι φρέσκα, μυρίζουν ὡραῖα...

'Ο κύριος τοῦ δίνει κάτι, παίρνει τὸ ματσάκι καὶ στρώνεται πάλι στὴ συζήτηση. 'Ο μικρὸς φεύγει καὶ πλησιάζει μιὰ παρέα γυναικῶν. Εἶναι ὅλες ξένες καὶ δὲν καταλαβαίνουν ἀπὸ ἑλληνικά. Βάζει τὸ καλαθάκι του πάνω στὸ τραπέζι τους καὶ σκουπίζοντας μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του τὴ μύτη του λέει στὶς ξένες.

—Μουσιοῦ...δύο μάτσα γαρούφαλα μισὸ ντόλαρς.

Καὶ τοὺς προτείνει τὰ δυὸ μάτσα. 'Εκεῖνες τὰ παίρνουν, ἀνοίγει ἡ μία τὴν τσάντα της καὶ τοῦ προτείνει ἕνα δολλάριο. Τὸ παίρνει ὁ μικρὸς καὶ τσεπώνοντάς το φεύγει γρήγορα χωρὶς νὰ κυττάξῃ καὶ πρὸς τὴν συντροφιὰ τῶν γυναικῶν ποὺ κάτι τοῦ φωνάζουν. 'Εκεῖνες λέγουν κάτι ἀκατάληπτα λόγια μεταξύ των καὶ μὲ καταφανῆ ἀγανάκτηση παρακολουθοῦν τὸ μικρὸ ποὺ οὔτε γυρίζει νὰ τὶς κυττάξῃ. 'Η μία μάλιστα χύνει ἐπιδεικτικὰ τὸ οὐΐσκι τοῦ ποτηριοῦ της στὸ πεζοδρόμιο, μιμουμένη συνάμα, μὲ ἀποτροπιασμὸ τὴν κίνηση ποὺ ἔκανε ὁ μικρός, σκουπίζοντας κι' αὐτὴ τὴ μύτη της μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ...

Κι' οἱ ἄλλες γελοῦν εἰρωνικά, μιμοῦνται κι' αὐτὲς τὴ χειρονομία τοῦ μικροῦ κάνουν διάφορες κινήσεις ποὺ δείχνουν ὅτι τοὺς ἔκανε ἐντύπωση ἡ ὅλη ἐμφάνιση τοῦ μικροῦ καὶ τὸν παρακολουθοῦν κουνῶντας τὸ κεφάλι τους.

Φαίνεται τότε ὁ ἀστυφύλακας. 'Ο μικρὸς τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ ὅταν βρίσκεται κάπως μακρυά, κοντοστέκεται. Βγάζει τὴ γλῶσσα του ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα καὶ μορφάζει κοροϊδεύοντας τὸν ἀστυφύλακα.

'Εκεῖνος συνεχίζει ἥσυχος νὰ περιπολῇ. 'Ο μικρὸς ξανάρχεται, ἀφήνει μερικὰ λουλούδια στὰ τραπέζια καὶ κάνει μιὰ βόλτα. Ὕστερα ξανὰ παίρνει ὅ,τι τοῦ δώσουν καὶ σταματᾷ σ' ἕνα ἀντρόγυνο δίπλα μου.

—Κύριος, ἕνα μάτσο γαρούφαλα γιὰ τὴν κυρία σου.

Ὁ κύριος εἶναι καλόκαρδος. Τοῦ δίνει ἕνα δεκάρικο καὶ στρέφεται πρὸς τὴν κυρία ποὺ συνοδεύει:

—Ποὺ λέτε ἀγαπητή μου...ἔτσι εἶναι. Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ καὶ θά...

Ὁ μικρὸς ἀντιλαμβάνεται τὴ γενναιοδωρία τοῦ κυρίου. Καὶ

—Κύριος εἶμαι ἕνα φτωχὸ παιδί...δὲν ἔχω ποῦ νὰ κοιμηθῶ...δὲν ἔχω ψωμί... Πέθανε ὁ πατέρας μου κι' ἡ μητέρα μου, δὲν ἔχω...

Συγκινεῖται ὁ κύριος καὶ τοῦ δίνει ἕνα εἰκοσάρικο. Κι' ὁ μικρός:

—Σὲ παρακαλῶ μαντὰμ ...δῶσε μου καὶ σὺ κάτι γιὰ νὰ φάω αὔριο...

Ἡ κυρία βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση κι' ἀναγκάζεται νὰ διώξῃ τὸν μικρὸ μὲ ἄγριο τρόπο. Ἐκεῖνος παίρνει τὸ καλαθάκι του κι' ἐνῷ φεύγει λέει στὴ κυρία:

—Ἄμ τὸ κατάλαβα γὼ ὅτι εἶσαι τσιγγούνα. Ἡ μύτη σου τὸ δείχνει!!!

Ἔρχεται ὕστερα καὶ σὲ μένα.

—Κύριος, δὲν ἔχω ψωμὶ νὰ φάω. Κοιμοῦμαι σ' ἕνα ὑπόγειο... Δῶσε μου κάτι. Νὰ κι' ἕνα ματσάκι γαρούφαλα ποὺ μοσκοβολᾶνε...

Τοῦ δίνω κάτι κι' ἀσυναίσθητα ρίχνω τὸ πορτοφόλι μου στὴν ἐξωτερικὴ τσέπη τοῦ παλτοῦ μου. Παίρνω τὴν ἐφημερίδα μου καὶ ἀρχίζω νὰ διαβάζω.

—Ὁπότε ἀντιλαμβάνομαι ὅτι κάτι γίνεται στὴν ἐξωτερική μου τσέπη. Κάτι μὲ βαραίνει. Φέρνω τὸ χέρι μου πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ φουχτώνω ἕνα χεράκι. Τὸ χεράκι τοῦ μικροῦ ἀνθοπώλου. Ἔκπληκτος γυρίζω καὶ βλέπω τὸν μικρὸ δίπλα μου. Παίρνει τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Ἐνῷ ἀπ' τὸ πανέρι του ξεφεύγουν τὰ λουλούδια καὶ πέφτουν στὸ πεζοδρόμιο.

Βλέπω τὸν ἀστυφύλακα τότε ν' ἀσχολῆται μ' ἕνα ἄλλο παιδάκι ποὺ πουλοῦσε καραμέλλες καὶ τσιγάρα. Τὸν φωνάζω, τοῦ λέω γιὰ τὸ πορτοφόλι μου καὶ κεῖνος τίθεται σὲ καταδίωξη τοῦ μικροῦ. Τὸν συλλαμβάνει καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσω εἰς τὸ Τμῆμα γιὰ νὰ δώσω τὴν κατάθεσή μου. Καὶ ἀπὸ τὴν στιχομυθία ἀστυφύλακος καὶ μικροῦ ἀντιλαμβάνομαι ὅτι ὁ μικρὸς δὲν ἔκλεψε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ δικό μου πορτοφόλι. Ἔκλεψε κι' ἄλλο κάποτε. Καὶ προχθὲς ἀκόμα εἶχε ἀποπειραθῆ νὰ πάρῃ τὴν τσάντα κάποιας κυρίας...

Συλλαμβάνει λοιπὸν τὸν πιτσιρίκο τὸ ὄργανο τῆς Τάξεως καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Κι' ὁ μικρὸς κλαίει, ὀδύρεται, πέφτει κάτω καὶ σέρνεται. Φωνάζει. Κι' ὁ ἀστυφύλακας κοκκινίζει, ἀντιλαμβάνεται ὅτι βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέση. Γνωρίζει ὅτι ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τὸν βλέπουν ἀπὸ τὰ λεωφορεῖα, ἀπὸ τὰ καταστήματα, ἀπὸ τὰ πεζοδρόμια, τοῦ δίνουν ἄδικο καὶ πάρα πολλοὶ στενοχωροῦνται διότι «βασανίζει τὸ παιδί»...

Ὅμως ἐκεῖνος πρέπει νὰ κάνῃ τὸ καθῆκον του. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ σώσῃ τὸ παιδί. Καὶ θὰ τὸ σώσῃ μὲ τὸ νὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὸ χεράκι καὶ νὰ τὸ πάῃ στὸ Τμῆμα. Ἀπὸ κεῖ θὰ φωνάξῃ τοὺς γονεῖς του, τοὺς ἀδελφούς του, κάποιον συγγενῆ τέλος πάντων γιὰ νὰ τοῦ γνωστοποιήσῃ τὴν ἠθικὴ κατάστασιν τοῦ μικροῦ. Ἂν κανένας δὲν ὑπάρχῃ στὸν κόσμο αὐτὸν γιὰ νὰ τὸν προστατέψῃ τότε θ' ἀποτανθῆ ἡ Ἀστυνομία κάπου ἀλλοῦ...Σὲ κάποια Ἑταιρεία Προστασίας Ἀνηλίκων...Σὲ κάποιο Κρατικὸ ἄσυλο...

Γι' αὐτὸ πῆρε ὁ ἀστυφύλακας τὸ παιδὶ κυρία μου. Γιατὶ ἐγὼ τὸν κάλεσα. Μπήκαμε στὸ λεωφορεῖο καὶ προκαλέσαμε τὴν μῆνίν σας, τὴν ὀργή σας γιὰ τὸ ἄδικο! Ἔ, ὄχι λοιπόν. Τὸ ἄδικο εἶναι μὲ τὸ μέρος σας. Εἴδατε τὸν ἀστυφύλακα νὰ κρατᾷ ἕνα μικρὸ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ ἀμέσως ἐξαπολύσατε τοὺς μύδρους σας. Ἂν αὐτὸς ἦταν ἀδελφὸς ἢ ὁ πατέρας, θὰ μιλούσατε ποτέ; Καὶ ἂν χειροδικοῦσε ἀκόμη ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατέρας, θὰ μιλούσατε ποτέ; Φυσικὰ ὄχι. Γιατὶ λοιπὸν ξεσηκωθήκατε τόσο ὅταν εἴδατε αὐτὴ τὴν ἀθῷα σκηνή; Πῶς θὰ ἔπιανε ἕνας ὁποιοσδήποτε ἕνα παιδὶ δύστροπο, κακότροπο ποὺ θὰ ἀρνιόταν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ; Φυσικὰ ἀπὸ τὸ χεράκι! Φυσικὰ ἂν ἐκεῖνο προσπαθοῦσε νὰ φύγῃ, ὁ ἄλλος θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸ κρατήσῃ! Καὶ εἴτε πατέρας ἦταν ὁ ἄλλος, εἴτε μητέρα, εἴτε ἀστυνομικός, σ'ἕναν σκοπὸ θὰ ἀπέ-

βλεπε. Νὰ τὸ σώσῃ! Στὴν ἀνάγκη οἱ γονεῖς ἴσως νὰ τοῦ ἔδιναν καὶ μερικὲς ξυλιὲς στὰ μαλακά. Ὁ ἀστυνομικὸς ὅμως ποτέ.

Καταλάβατε λοιπὸν κυρία μου τὶ ἔγινε. Ὁ ἀθῶος—φαινομενικὰ—αὐτὸς μικρὸς ποὺ μὲ τὸ ρὸζ πανεράκι του γυρίζει στὰ καλλίτερα κέντρα τῶν Ἀθηνῶν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι μὲ τὸν τρόπο ποὺ φέρεται καὶ μὲ τὴν ἐμφάνισή του προκαλεῖ τὴν ἀπέχθεια καὶ τὸν ἀποτροπιασμό, ἐκτὸς τοῦ ὅτι μὲ τὶς μικρολωποδυσίες καὶ μικροαπάτες μᾶς ἐκθέτει ἀνεπανόρθωτα στοὺς ξένους, ἐκτὸς τοῦ ὅτι καταντᾷ ἀληθινὴ μάστιγα καὶ πληγὴ γιὰ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ περάσουν μιὰ-δυὸ ὧρες ἥσυχες σ' ἕνα καλὸ κέντρο, γίνεται σιγὰ-σιγὰ ἕνας ἐγκληματίας, ἕνας μεγάλος αὐριανὸς ἀπατεὼν καὶ κλέπτης. Ἴσως ἐξελιχθῇ ἔτσι σ' ἕναν ἐκβιαστή, σ' ἕναν ἄνθρωπο τοῦ εὐκόλου πλουτισμοῦ. Καὶ ἡ Ἀστυνομία, γιὰ νὰ τὸν προστατέψῃ ἀπὸ ὅλα αὐτά, τὸν ἐπιτηρεῖ. Τὸν παρακολουθεῖ καὶ ὅταν δῇ ὅτι τὰ πράγματα περιπλέκονται, ἐπεμβαίνει.

Τώρα τὸν κάλεσα ἐγὼ τὸν ἀστυφύλακα. Ἴσως αὔριο τὸν καλέσετε ἐσεῖς, σὰν θ' ἀντιληφθῆτε ὅτι ἡ τσάντα σας ἐξαφανίζεται ἢ καὶ ἀκόμη ὅταν ἕνας ἐνοχλητικὸς νεαρὸς δὲν ἐννοῇ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ τραπέζι σας ἂν δὲν τοῦ δώσετε ἕνα γενναῖο βοήθημα γιὰ δύο γαρύφαλα. Καὶ θὰ βυθισθῆτε σὲ πολὺ μελαγχολικὲς σκέψεις ὅταν δῆτε αὐτὴ τὴ ζητιανιὰ ποὺ δὲν ἔχει προηγούμενο. Ὅταν δῆτε νὰ ἐπιμένῃ ὁ μικρούλης νὰ πάρῃ μὲ τὶς κλάψες του ἕνα σημαντικὸ ποσὸν γιὰ νὰ ξεκολήσῃ ἀπὸ πάνω σας καὶ νὰ σᾶς ἀφήσῃ ἥσυχους νὰ συζητήσετε, νὰ ἀπολαύσετε τὴ λιακάδα...

—Σωστὰ ὅλα αὐτά, πετάχτηκε κάποιος ἀπὸ τὸ πίσω κάθισμα ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση. Ἀλλὰ τὶ θὰ γίνῃ ὁ μικρούλης ἂν δὲν τὸν ἀφήσουμε νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, ἔστω καὶ ζητιανεύοντας;

—Νὰ σᾶς πῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε κάποιος ἀπὸ τὸ ἀπέναντι κάθισμα. Ἁπλούστατα, θὰ τοῦ ἀπαγορεύσουμε νὰ σέρνῃ τὰ ράκη του καὶ τὴν ἀπλησιά του στὰ κεντρικώτερα μέρη, στὰ Τουριστικά μας σημεῖα. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δείχνουμε στοὺς ξένους τὴ μιζέρια καὶ τὶς κακές μας συνήθειες, ἀλλὰ οὔτε καὶ στοὺς δικούς μας νὰ μὴν ἐπιτρέπουμε νὰ ἀπολαύσουν μιὰ-δυὸ ὧρες γαλήνης, ἡσυχίας καὶ ἀνέσεως. Ἡ παρουσία τοῦ ρυπαροῦ μικροπωλητοῦ κάθε ἄλλο παρὰ εὐχαρίστηση προκαλεῖ σὲ κεῖνον ποὺ δέχεται τὴν ἐπίσκεψή του. Ἡ ἐπαιτεία του ἐξ ἄλλου καὶ ὁ κατὰ κάποιον τρόπο... ἐκβιασμὸς ἐν μικρογραφίᾳ ποὺ μεταχειρίζεται, σᾶς κάνουν νὰ νοιώθετε τὸν ἑαυτό σας σὲ πολὺ δυσάρεστη κατάσταση. Καὶ ἡ ἐπαιτεία αὐτή, καὶ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἐκφοβισμός, δημιουργοῦν τὰ σημερινὰ καὶ αὐριανὰ κοινωνικὰ παράσιτα.

Δὲν ὑποστηρίζω ὅτι μπορεῖ νὰ ἐκλείψῃ ἡ ἐπαιτεία, ἡ μιζέρια καὶ οἱ κακὲς συνήθειες. Ἀλλὰ ὑποστηρίζω ὅτι μποροῦν νὰ καταπολεμηθοῦν σημαντικὰ ἀπὸ πολλὰ σημεῖα. Ἡ Ἀστυνομία, ἀπὸ τῆς ἰδικῆς της πλευρᾶς κάνει ὅ,τι μπορεῖ, ὅ,τι πρέπει νὰ κάνῃ. Φροντίζει νὰ μᾶς παρουσιάζῃ πολιτισμένους στοὺς ξένους γιατὶ εἴμαστε πραγματικὰ πολιτισμένοι. Φροντίζει νὰ μὴν ἐξελίσσωνται σὲ ἐγκληματίες τὰ μικρὰ σπουργιτάκια. Καὶ σὰν ἄνθρωποι καὶ οἱ ἀστυνομικοί μας, παραβλέπουν ἀρκετά. Ἀφήνουν λ.χ. ἢ κάνουν πῶς δὲν βλέπουν τὸ φτωχὸ ἀλλὰ καθαρὸ παιδάκι ποὺ μπαίνει σ' ἕνα κέντρο γιὰ νὰ πουλήσῃ τὰ λουλούδια του, τὶς καραμέλλες, τὰ φυστίκια του. Ἐπιτρέπουν στὸν πλανόδιο μουσικὸ νὰ ψυχαγωγήσῃ τοὺς θαμῶνες τῆς ταβέρνας ἢ τοῦ ἐξοχικοῦ κέντρου. Πρὸς Θεοῦ ὅμως. Ὄχι ζητιανιά. Ὄχι κακόβουλες ἐνοχλήσεις. Ὄχι μικροεκβιασμούς, μικροαπάτες καὶ κλοπές. Αὐτὰ δὲν θὰ τὰ ἀνεχθῇ ποτέ. Ἔχει ταχθῆ...

Ἀλλὰ ὁ εἰσπράκτωρ φώναξε «τέρμα» καὶ οἱ ἐπιβάτες σηκώθηκαν ἐνῷ τὰ σχόλια διαδέχονται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο.

«Καλὰ ἔκανε ὁ ἀστυφύλακας», εἶπε ἕνας κατεβαίνοντας. «Ἅγια ἔκανε», συμπλήρωσε ἄλλος. «Ἐπιπολαία ἡ κυρία», σιγοψυθύρισε μιὰ ἡλικιωμένη. «Καὶ πολὺ ἄδικη», εἶπε μιὰ ἄλλη...

***

Ἡ κυρία ποὺ μὲ τὶς παρατηρήσεις της προκάλεσε τὴ συζήτηση αὐτὴ στὸ λεω-

«Ἡ γιορτὴ τῆς βασιλόπιττας»

Ἰανουάριος 1956.

Λίγο πρὶν τὰ Μεσάνυχτα...

Ὁ Οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος...ἡ ἀτμόσφαιρα βαρειά...

Μιὰ καταθλιπτικὴ Σιωπὴ ἁπλώνεται παντοῦ...Ὅλα κοιμοῦνται...

Μονάχος μέσα σ' αὐτὸ τὸ τετράγωνο γραφεῖο νοιώθω μιὰ βαρειὰ μελαγχολία νὰ πλακώνῃ τὴν καρδιά μου κάθε λεπτὸ καὶ πιὸ πολύ...

Ἡ σκέψη μου ἀνήσυχη πλανιέται ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀναζητῶντας ἕνα τόπο νὰ ξεκουραστῇ...

Ἀπόψε εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκεντρωθῶ...

Μιὰ μελαγχολικὴ στιγμὴ γεμάτη παράπονα, ἀγωνία κι' ἀβεβαιότητα καθὼς ἡ ἀδύνατη σάρκα ἔχει ὑποκύψει κουρασμένη στὸν σκληρὸν ἀγώνα...καὶ μονάχο, ὁμομόναχο, τὸ πνεῦμα πρόθυμο καὶ περήφανο φέρνει βόλτες στὸν Οὐρανὸ τῆς ψυχῆς μου...

Μὲ συγχωρεῖτε. Δὲν ἔχω πρόθεση νὰ σᾶς μελαγχολήσω, μὰ εἶναι τόσο ἀληθινά, τόσο ζωντανά, τόσο βαλμένα ἀπ' τὴν ψυχή μου ὅσα γράφω ἐδῶ μέσα, ὥστε μοιάζουνε μὲ ἐξομολόγηση...

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὶς ὧρες τῆς ἀδυναμίας του...καθὼς περνᾷ μιὰ σκληρὴ κρίση...

Φλέγεται τότε ἀπὸ τὸν πυρετὸ νὰ βρῇ τὴν ἐλευθερία του, νὰ γίνῃ παντοδύναμος, νὰ βρεθῇ σὲ χίλια μέρη μαζὶ τὴν ἴδια ὥρα, νὰ λύσῃ τὰ προβλήματά του ὅλα μαζὶ μὲ μιὰ πανίσχυρη δύναμη...

Μὰ δὲν μπορεῖ...Δὲν εἶναι δυνατόν...

Κλονισμένος ἔτσι ζητάει νὰ καταργήσῃ τοὺς Ναοὺς τῶν ἀγώνων του... ἁπλῶς καὶ μόνον γιατὶ ἡ ζεστή, μυρωδάτη Νύχτα τὸν καλεῖ σ' ἕνα τρελλὸ περίπατο...ἔξω... μακριὰ ἀπ' τὴν ρουτίνα...ὁπουδήποτε...μὲ τὸ κορίτσι του...μὲ τοὺς φίλους του... μὲ τὴ ζωὴ τῆς Νύχτας...μὲ τοὺς δικούς του...

Αὐτὲς τὶς ὧρες γυρεύεις ἕνα γερὸ στήριγμα...Νἀρθῇ κάποιος Δυνατός, πολὺ κοντὰ στὴν ψυχή σου, καὶ νὰ σοῦ μεταγγίσῃ τὶς Δυνάμεις τοῦ Καθήκοντος.

Κοντά μου, πάνω στὸ τραπέζι, δυὸ τρία γράμματα...

Τ' ἀγγίζω καὶ τὰ πετῶ τὴν ἄλλη στιγμή...

Ποιὰ ἀξία μπορεῖ νἄχουν γιὰ μένα!!!...

Ὅλα τὰ ἴδια...Ἀπὸ τὰ ἴδια πρόσωπα...μὲ τὶς ἴδιες κουβέντες, τὶς ἴδιες φράσεις, στὸν ἴδιο πάντα σκοπό...

Λοιπόν. Νὰ φύγω;...

Νὰ φύγω... Μὰ ποῦ νὰ πάω; Στὸν ἴδιο παραλληλόγραμο θάλαμο, δίπλα στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἄντικρυ ἀπ' τὸν ἐλεύθερο κόσμο;

Ἀλήθεια!!! Δὲν σᾶς ρώτησα : βρεθήκατε ποτὲ στὴν ἴδια θέση;

Στὴ Σχολὴ ὅλα πᾶνε καλὰ μέχρι τὸ δειλινό...Ὕστερα ὅμως ἡ ζωὴ παίρνει

φορεῖο, κατέβηκε χωρὶς νὰ πῇ τίποτα. Ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ἐπιταχύνοντας τὸ βῆμα της ἔστριψε στὸ πρῶτο δεξιὸ δρομάκι. Ὁ ἡλικιωμένος κύριος, ἀφοῦ ὑποκλίθηκε στὴν κυρία ποὺ κατέβαινε, ξανακάθησε στὴ θέση του καὶ φωνάζοντας τὸν εἰσπράκτορα, ἔβγαλε εἰσιτήριο ἐπιστροφῆς...

Καὶ ὁ ὑποφαινόμενος πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πεζῇ. Ἔπρεπε νὰ κατεβῇ στὴν προτελευταία στάση, ἀλλὰ ἡ συζήτηση τὸν τράβηξε ὡς τὸ τέρμα. Κι' αὐτό :

«Διὰ τὴν αὐτούσιον μεταφοράν» ποὺ θἄλεγε ἕνας χρονογράφος τῆς παληᾶς ἐποχῆς.

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

διαφορετικὸ ρυθμό...Ἔρχεται ἔξω ἀπ' τὸν μαντρότοιχο ὅλο γοητεία νὰ σοῦ ζητήσῃ ἕνα σωρὸ πράγματα...

Ἀκοῦς τραγούδια ὁλόγλυκα... Νοιώθεις χιλιάδες χέρια νὰ σὲ σπρώχνουν ἔξω, κατὰ τὴν πόλη, ὅπου οἱ δικοί σου ἄνθρωποι ἔχουνε στήσει ἕνα γλέντι καὶ κουβεντιάζουν γιὰ σένα...τοὺς ἀκοῦς...τ' ἀκοῦς ὅλα...Λένε ὅτι τοὺς λείπεις, πὼς σ' ἀγαπᾶν, ὅτι ἂν γύριζες κοντά τους θἄταν ἡ ζωὴ ὅμορφη κι' ὅλα θὰ γινότανε ὅπως τὰ νοσταλγοῦσες χρόνια καὶ χρόνια τώρα...

Τότε γεμίζεις παράπονα, μελαγχολεῖς καὶ κάνεις ὅ,τι μπορεῖς νὰ φανταστῇς τὶ κάνουνε οἱ ἄλλοι αὐτὲς τὶς στιγμές...

Πετιέσαι μὲ τὴ σκέψη σου σ' ἕνα θέατρο, ξαπλώνεις στὴν πολυθρόνα ἑνὸς ζαχαροπλαστείου, χώνεσαι σ' ἕνα σινεμά, βρίσκεσαι σ' ἕνα δαντελωτὸ ἀκρογιάλι μὲ τὴν καλή σου, κτυπᾷς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου, καμαρώνεις τὸν κῆπο σου, φιλᾷς τὸ χέρι τοῦ πατέρα σου...

Ὅλα μαζὶ γίνονται ἕνα ἔργο κινηματογραφικό...Τὸ παρακολουθεῖς λαχανιασμένος, τὸ ζῆς, λαίμαργα, δὲν χορταίνεις νὰ τὸ ἀπολαβάνῃς...

Ἔτσι σκέφτεται ἕνας δόκιμος κάθε Νύχτα, λίγο πρὶν ἀπ' τὸν νυκτερινὸ σιωπητήριο...

Ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο ἀνοίγω συγχρόνως μηχανικὰ καὶ ἕνα ἀπ' τὰ τρία γράμματα...

Ὁ ἀποστολέας εἶναι ἕνας φίλος μου...ἕνας συνάδελφός μου...

Δὲν ξέρω τὶ μέκανε νὰ προσέξω τὸ γράμμα του, ξέρω ὅμως ὅτι σὰν τελείωσα τὸ διάβασμά του, ἡ μελαγχολία μου εἶχε χαθῇ...

Σᾶς συνέβη ποτὲ αὐτό;

Σᾶς ἔτυχε νὰ δῆτε ἀλλαγμένο ὁλότελα τὸν ἑαυτό σας, μονάχα μὲ δυὸ—τρεῖς ἀράδες ποὺ διαβάσατε;

Ἐ!!! Τότε θὰ καταλάβετε τὶ θέλω νὰ σᾶς πῶ...

Τὸν λένε Ἄλκη Παπαμῖχο αὐτὸν τὸν φίλο μου. Καὶ ὑπηρετεῖ στὴ Διεύθυνση Ἀλλοδαπῶν, ὡς γραφεύς.

Παιδὶ μὲ χαρακτήρα καὶ μόρφωση καταπληκτική...Καὶ εὐχέρεια στὸ γράψιμο ποὺ μὲ κάνει νὰ τὸν ζηλεύω...

Τὸ γράμμα του μὲ συγκίνησε...Καὶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὸν εὐχαριστῶ...

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παρουσιάζω ἕναν ἐπιστολογράφο μου...

Μὰ τ' ἀξίζει...

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Μιλάει γιὰ ὅ,τι εἶχα πρόθεση νὰ σᾶς μιλήσω ἀπόψε ἐγώ :...

«...Θἄθελα αὐτὸ τὸ γράμμα μου νὰ τὄπαιρνες τὴ νύχτα...μιὰ στιγμὴ ποὺ » θἄχες γεμίσει μελαγχολίες...

« Ξέρω πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ ἀδυναμία σου...

« ...Μὴ μὲ παρεξηγήσῃς ποὺ σ' ἐνοχλῶ...Ξέρω ὅτι ἔχεις μαθήματα, καθή- » κοντα, ὑποχρεώσεις πολλές...Μὰ ξέρω ἀκόμα πόσο διψάει ἡ ψυχή σου γιὰ λίγη » συντροφιά...Συντροφιὰ στὴ σχολικὴ μοναξιά σου...

« ...Σοῦ ἐσωκλείω κάποιο παληό σου γράμμα... Μοῦ τὄγραψες στὴ Λαμία » σὰν ἤμουνα μὲ ἄδεια, ὕστερα ἀπὸ ἕνα γλέντι κοσμικό...

« Στὸ στέλνω γιὰ νὰ τὸ ἀντιπαραβάλῃς μὲ τὸν σημερινὸ ἐνθουσιασμό σου » καὶ νὰ βεβαιωθῇς πόσο σ' ἄλλαξε αὐτὸς ὁ Μάγος Δάσκαλος σου...Ξαναβρῆκες » τὸν ἑαυτό σου...τὸν παληὸ—παληὸ ἑαυτό σου... τὸν γνήσιο...

« Κι' ἔγινες ξανὰ ὁ ὑμνητὴς τῆς χαρᾶς, ὁ χρονογράφος τῆς μόδας... Πόσο » μ' ἀρέσουν οἱ περιγραφές σου ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Σχολῆς... Μ' ἀρέσουν γιατὶ ξέρω » πόσο πολὺ εἶναι ζωντανές...Πόσο τὶς ζῆς καὶ πόσο τὶς ἀγάπησες...

« Θυμᾶμαι τὶ μοῦχες πῆ κάποτε, ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς ἀδελφῆς σου: » ...«βαρέθηκα...Πολὺ ψέμμα...Τότε θὰ ξαναγαπήσω τὴν κοσμικὴ ζωή, ὅταν τὴν

» ξανανταμώσω στὴν πιὸ γαλάζια της μορφή...» ...Καὶ τὴν ἀντάμωσες...βρῆκες τὴ » χαρά σου κοντά της... βρῆκες ὁμορφιὰ παντοῦ... Τὸ καινούργιο σου περιβάλλον » σ' ἔχει γοητέψει. Σὲ ζηλεύω...Χαίρουμε...Σὲ καμαρώνω...

« Πρέπει νἆναι πολὺ Μεγάλος ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶς, γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ » σὲ ὑποτάξῃ...

» Περιμένω νὰ διαβάσω τὴν περιγραφὴ τῆς γιορτῆς σας...Κι' ἄλλοι πολλοὶ » περιμένουν...Δὲν εἶσαι ὁ μόνος..."Εχει πολλοὺς θαυμαστὰς αὐτὸς ὁ παράξενος » ἄνθρωπος...

***

« 'Ανοίγω ὕστερα χαμογελώντας τὸ παληό μου γράμμα...Καὶ τὸ ξαναδιαβάζω κάνοντας «ἀντιπαραβολή, μὲ τὸ σημερινό μου ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὶς «κοσμικὲς» συγκεντρώσεις ποὺ ἄλλοτε τὶς εὕρισκα ἀνιαρὲς...Καὶ δικαιώνω τὸν φίλο μου...Καὶ συμφωνῶ μαζί του σὲ ὅλα... 'Ιδίως σὲ ὅσα γράφει γιὰ τὸν «παράξενο Μάγο Δάσκαλό μου»...

« ἦταν ποὺ λές, "Αλκη, μιὰ θορυβωδέστατη κοσμικὴ συγκέντρωση, μὲ πολλὰ » φῶτα, μὲ «πικάπ», μὲ πλούσιο σερβίρισμα, μ' ἐπίσημο ντύσιμο...σ' αὐτὸ τὸ περι- » βάλλον βρέθηκα τὴν ὡρισμένη ὥρα, ντυμένος, ἄψογα, καὶ μ' ἕνα «γαρούφαλο» » στὸ πέτο (ἔτσι τὄλεγε μιὰ νεόπλουτη κυρία)...

« ...Σὰν μπῆκα ὑποκλίθηκα, φίλησα χέρια γυναικεῖα, χαμογέλασα ἕνα ἑκα- » τομμύριο φορές, ζήτησα ἐπίμονα νὰ μάθω νέα ποὺ δὲν μ' ἐνδιέφεραν ὅπως π.χ. πῶς » πήγαιναν οἱ δουλειὲς ἑνὸς ἐμπόρου, τὶ κάναν τὰ παιδιὰ ἑνὸς Καθηγητή, πῶς ἦταν » ἡ ὑγεία τῆς πεθερᾶς ἑνὸς κτηματομεσίτη καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα...

« "Υστερα θαύμασα τὸ ταγιὲρ μιᾶς μομψῆς κυρίας, ἂν καὶ μέσα μου ἔλεγα » ὅτι δὲν ἔχω δῆ πιὸ κακορραμμένο ταγιὲρ στὴ ζωή μου, εἶπα ὅτι ἀπόψε ἔχουμε καλὸ » καιρό, ἐνῶ δὲν χρειαζότανε νὰ τὸ πῶ γιατὶ ὅποιος εἶχε μάτια τὄβλεπε, εἶπα σὲ » μιὰ κοπέλλα ὅτι εἶναι περίφημη καὶ λάμπει ἀπὸ ὁμορφιά, ἐνῶ κατὰ βάθος τὴ λυπό- » μουνα γιὰ τὴν ἀσχήμια της, κι' ἀνάμεσα σὲ τέτοια καὶ σὲ ἄλλα ἔκλεισε ὁ κοσμι- » κὸς πρόλογος...

« Καὶ μπήκαμε στὸ κυρίως θέμα...

« ...ἔφαγα ἕνα περίδρομο, ἤπια μέχρι ποὺ θόλωσαν τὰ μάτια μου, εἶπα ὅ,τι » μοῦ κατέβηκε στὸ κεφάλι, χειροκρήτησα ἕνα κατεψυγμένο ποίημα ἑνὸς ξερακια- » νοῦ μεσήλικα, ἄκουσα χοντροκομμένα ἀστεῖα, ποὺ μὲ γέμιζαν χειμωνιάτικα ρίγη, » χόρεψα, ξαναχόρεψα, ἤπια, ξαναήπια, κάπνισα, ξανακάπνισα, κι'ὕστερα ξάπλωσα » σὲ μιὰ πολυθρόνα ὅπου παρὰ λίγο νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, καθὼς ἄκουγα ἕνα χαρι- » τωμένο νεαρὸ ἀπέναντί μου νὰ δίνῃ σ' ἕναν ἡλικιωμένο κύριο συνταγὲς γιὰ τὴν » καταπολόμηση τῆς ἀϋπνίας, ὥσπου ἦρθε καὶ μὲ ξύπνησε μιὰ χοντρὴ κυρία (γερον- » τοκόρη ὅπως ἔμαθα) τριῶν διαστάσεων, μὲ χαχανητὰ ποὺ μοῦ θάμισαν μουγκρί- » σματα ἀγελάδων, σὲ καουμποΐστικα ἔργα... Κουτσομπολέψαμε μαζὶ τοὺς ἀπόν- » τες, ἐπαινέσαμε τοὺς παρόντες καὶ μὲ λίγη μουσικὴ τῆς κακιᾶς ὥρας ἔκλεισε τὸ » κυρίως κοσμικὸ θέμα...

« "Ηρθε ὕστερα ὁ 'Επίλογος..."Ηταν ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ πλήξη » μου δὲν ἦταν ἀνθρωπίνως δυνατὸν νὰ κρυφτῇ...Σηκώθηκα λοιπὸν χαμογελῶντας, » διώρθωσα τὴ γραβάτα μου, ξεσκόνισα ἐλαφρῶς τὸ σακκάκι μου, ἔφτιαξα πρόχειρα » τὰ μαλλιά μου, ὑποκλίθηκα, πολλὲς φορές, μέχρι ποὺ μοῦ πόνεσε ἡ μέση, ἔβαλα » τὰ γέλια στὴν ἐξώπορτα σὰν νὰ παρακολουθοῦσα Χονδρὸ—Λιχνὸ σὲ συνοικιακὸ » κινηματογράφο, εὐχαρίστησα τὴν οἰκοδέσποινα, ἔσφιξα τὸ μαλακὸ χέρι τοῦ οἰκο- » δεσπότη, τοὺς καληνύχτισα ὅλους, εἶπα στοὺς ἀγνώστους ὅτι χάρηκα γιὰ τὴ γνω- » ριμία τους καὶ τράβηξα γιὰ τὸ σπίτι μου κουρασμένος, νυσταγμένος καὶ μὲ χα- » σμουρητά...».

***

Γελάω καθὼς ξαναδιαβάζω αὐτὸ τὸ ὑπερβολικὸ γράμμα ποὺ ὅμως ἀντιπρο- σωπεύει μιὰ κατάσταση...μιὰ κατάσταση κουραστική, ποὺ ἔφτασε μιὰ στιγμὴ νὰ

τὴν βαρεθῶ καὶ νὰ ὁρκιστῶ ὅτι δὲν θὰ ξαναπατήσω τὸ πόδι μου σὲ κοσμικὲς συγκεντρώσεις, σὲ καμμιὰ περίπτωση... ..Μὰ δὲν κράτησα τὸν ὅρκο μου...Γιατὶ συνέβη στὸ μεταξὺ νὰ γνωρίσω τὴν ἄλλη ὄψη τοῦ Νομίσματος...

Ἔχουν περάσει πιὰ τὰ μεσάνυχτα...

Μερικὰ ἀστέρια κρυφοκυττᾶνε πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα...ἡ ἀτμόσφαιρα ἔγινε πιὸ δροσερή...Ἔγινε εὐχάριστη...Ἡ σιωπὴ ὅμως εἶναι πάντα ἡ ἴδια παντοῦ...Ὅλα ἐξακολουθοῦν πάντα νὰ κοιμοῦνται...

Ἡ «βαρειὰ μελαγχολία» δὲν πλακώνει πιὰ τὴν καρδιά μου...

Ἡ σκέψη μου σταμάτησε ὑπάκουη σὲ μιὰ ἡμερομηνία...

Σβήνοντας λοιπὸν τὸ τσιγάρο μου, σκύβω μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ χαρτί, γιὰ νὰ συνεχίσω τὶς Σημειώσεις μου...

Μὰ τὶ θέλετε νὰ τὶς συνεχίσω;

Ἀλλὰ ξέχασα...Σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ τὴν ἄλλη φορὰ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν πρωτοχρονιάτικη γιορτὴ τῆς Σχολῆς..."Ετσι θὰ γίνῃ, ὥστε νὰ μᾶς δοθῇ ἡ εὐκαιρία νὰ κάνουμε καὶ τὴν «ἀντιπαραβολὴ» τοῦ καλοῦ μου φίλου...

Ἔγινε στὶς 5 Ἰανουαρίου...τὴν παραμονὴ δηλαδὴ τῶν Θεοφανείων. Θὰ σᾶς τὴν περιγράψω πρῶτα προφορικὰ κι' ὕστερα θὰ τὴν γράψω...

Γι' αὐτὸ πῆτε πὼς δὲν τὰ διαβάζετε ὅλα αὐτὰ...τὰ ζῆτε...Εἶστε προσκεκλημένος τοῦ Διευθυντοῦ μου...

***

Ἦταν Πέμπτη παιδιὰ στοὺς δρόμους ἔψελναν τὰ κάλλαντα:

«Σήμερα τὰ φῶτα καὶ ὁ φωτισμός.
Καὶ χαρὰ μεγάλη κάθε Χριστιανός...»

Παππᾶδες γυρνοῦσαν τὰ σπίτια καὶ τὰ ἁγίαζαν...

Παραμονὴ τῶν Φώτων...

Ἕνα σωρὸ ἔθιμα καὶ δοξασίες εἶναι συνδεδεμένες μ' αὐτὴ τὴ μέρα...

Τὰ Μεσάνυχτα θ' ἀνοίξουν οἱ Οὐρανοί...Κι' ὅποια εὐχὴ κάνεις θὰ πραγματοποιηθῇ...

Οἱ γέροι προμαντεύουν τὸν ἀγέρα τοῦ χρόνου...οἱ καλλικάτζαροι φεύγουν κυνηγυμένοι, ἀπ' τὶς φωτιὲς ποὺ ἀνάβονται ὁλόγυρα...

Οἱ Χριστιανοὶ ἑτοιμάζονται νὰ γιορτάσουν τὴ Βάπτιση τοῦ Χριστοῦ τους... Τὴ βάπτιση τοῦ Νεαροῦ Γαλιλαίου, ποὺ σὲ ἡλικία 30 χρόνων ἦρθε στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ βαφτίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο, ἐνῶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὰν κατάλευκο περιστέρι παρίστατο ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Οὐράνιου Πατέρα ἔδειχνε στοὺς ἀνθρώπους τὸν Λυτρωτὴ τοῦ Κόσμου.

Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ μέρα σᾶς καλῶ νὰ φέρετε στὴ φαντασία σας. Καὶ νἄρθετε μαζί μου...

Καθὼς πηγαίνουμε ὅμως στὴ Σχολὴ πρέπει νὰ σᾶς ἐξηγήσω κάτι... Οἱ γιορτὲς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιᾶς μᾶς βρῆκαν στὰ σπίτια μας, μὲ ἄδεια...

Ἔτσι καθένας χωριστὰ γιόρτασε μαζὶ μὲ τοὺς δικούς του, ὅπως ὅλοι οἱ Χριστιανοί...Γιατὶ δὲν πιστεύω νἄχετε ἀντίρρηση ὅτι εἴμαστε ἄνθρωποι καὶ μεῖς καὶ ἔχουμε κάποια θέση στὴ γενικὴ χαρά...

Μὰ δὲν ἔφτανε νὰ χαροῦμε μὲ τὰ σπίτια μας μόνο..."Επρεπε καὶ ὑπηρεσιακά, σὰν μιὰ Οἰκογένεια Ἀστυνομική, νὰ γιορτάσουμε...

Ἔτσι σκέφτηκε ὁ Διευθυντής μας...

Καὶ γυρνώντας στὴ Σχολὴ βρήκαμε μιὰ στολισμένη αἴθουσα, ἕνα Χριστουγεννιάτικο δέντρο καὶ μιὰ βασιλόπιττα νὰ μᾶς περιμένουν...

Δὲν εἶναι μικρῆς σημασίας αὐτὸ τὸ γεγονός, φίλοι μου...

Εἶναι πολὺ-πολὺ σημαντικό...Καὶ αὐξάνει τὴν πίστη καὶ τονώνει τὸ φρόνημα καὶ χαλκεύει τοὺς δεσμοὺς τῆς πειθαρχίας ποὺ πρέπει νἄναι εὐσυνείδητη καὶ πρόθυμη..

Μεγάλο πρᾶγμα νὰ μπορῇς νὰ ζεστάνῃς τὴν καρδιὰ τῶν ἀνδρῶν ποὺ διοικεῖς... νὰ τὴν πλημμυρίζῃς εὐγνωμοσύνη...

***

Ἔλα μέσα τώρα μαζί μου, φίλε ἀναγνώστη...

Τὶ πρᾶγμα; Θυμήθηκες τὸ γράμμα μου γιὰ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις;

Μὰ δὲν εἴπαμε νὰ τὴν συγκρίνουμε μ' αὐτές;

Καὶ ἡ γιορτὴ τῆς Σχολῆς, ὅπως βλέπεις, εἶναι μιὰ θορυβωδέστατη συγκέντρωση, μὲ πολλὰ φῶτα, μὲ ὀρχήστρα, μὲ καλὸ σερβίρισμα, μὲ φωνές, μὲ κόσμο... Τῆς λείπουν ὅμως τὰ στοιχεῖα τῆς «κοσμικῆς» γιορτῆς...Λείπει τὸ ἐπίσημο ντύσιμο, ἡ ὡρισμένη ὥρα, τὰ «γαρούφαλα» στὰ πέτα, οἱ ὑποκλείσεις, τὰ χειροφιλήματα τῶν γυναικῶν, τὰ ψεύτικα χαμόγελα, ἡ ὑποκρισία, τὰ νέα ποὺ δὲν ἔχουν ἐνδιαφέρον ἀλλὰ λέγονται γιὰ νὰ σπάσουν τοὺς πάγους τῆς τραγικῆς ἐπισημότητας, οἱ κουβέντες γιὰ τὰ καλοραμμένα ταγιὲρ καὶ τὴν ὑγεία τῆς πεθερᾶς τοῦ κτηματομεσίτη, ὁ περίδρομος, τὰ θολωμένα μάτια, οἱ κουταμάρες, τὰ χειροκροτήματα ποὺ ἐπιβάλλονται, τὰ χοντροκομμένα ἀστεῖα, οἱ χοντρὲς κυρίες τῶν τριῶν διαστάσεων, τὸ κουτσομπολιό, οἱ ἔπαινοι, ἡ πλήξη...

Ὅλα αὐτὰ λείπουν...Ψάξε ὅσο θέλεις. Πουθενὰ δὲν θὰ τὰ βρῇς...

Ποῦ βλέπεις φράκα, παπιγιόν, ἢ σμόκιν; ποὺ βλέπεις τυπικότητα καὶ προκαθωρισμένες κινήσεις; ποῦ βλέπεις «γαρούφαλα» καὶ ὑποκλίσεις;

Εἶναι ὅλοι ἁπλοὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Καὶ κάνουν ὅ,τι θέλουν. Ὅ,τι τοὺ εὐχαριστεῖ δηλαδή. Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ ὠργάνωσε αὐτὴ τὴ γιορτὴ στηρίζει τὴν ἐπιτυχία της μονάχα στὴν ἀτομικὴ ἄνεση καὶ χαρά...Δὲν συνφωνεῖς;

Ναί! Ναί! καλέ μου κύριε...Εἶναι μιὰ σεμνή, μιὰ ἁπλή, μιὰ πρόσχαρη γιορτή, μὲ πολὺ κέφι, ἀλλὰ καὶ πολὺ περιεχόμενο...

Δὲν ὠργανώθηκε ἐπίσημα ἀπὸ πολλὲς μέρες...Ἦρθε μὲ φυσιολογικὸ ρυθμό... Σὰν ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τοῦ σχολικοῦ προγράμματος...

Γιὰ τοὺς δοκίμους ἔγινε, γιὰ τὶς οἰκογένειές τους, γιὰ τοὺς Καθηγητές τους. Κύττα πόσοι τὴν παρακολουθοῦν!!! Μεγάλοι καὶ μικροί...Σπουδαῖοι καὶ κοινοὶ θνητοί...Ἰδίως οἱ δεύτεροι...

Μιὰ σεμνὴ γιορτὴ θὰ παρακολουθήσῃς μέσα στὴν Αἴθουσα Ὑποδοχῆς τῆς Σχολῆς...Καὶ ἡ αἴθουσα αὐτὴ θὰ συμφωνῇς μαζί μου ὅτι ἀστράφτει, ὅτι λαμποκοπᾷ, ὅτι σὲ ὑποδέχεται χαμεγελαστή...

Δὲν ἔχει βαρύτιμες διακοσμήσεις...Δὲν ἔχει πανάκριβα στολίδια...

Δυὸ τρεῖς γλάστρες μὲ πολύχρωμα λουλούδια σὲ κάθε τοῖχο...μεγάλες μεταξωτὲς κουρτίνες στὰ παράθυρα...ἕνα δέντρο φορτωμένο λογιῶν-λογιῶν παιχνίδια... μιὰ τεράστια βασιλόπιττα, σ' ἕνα παραλληλόγραμμο τραπέζι...μιὰ ἀστυνομικὴ ὀρχήστρα, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν ἀστυνομικοὶ τῆς Φιλαρμονικῆς μὲ τὸν κ. Δουκάκη νὰ διευθύνῃ...καρέκλες ὁλόγυρα...Δόκιμοι...Ἀξιωματικοί...Ὁ Διευθυντής...Καθηγηταί... Κόσμος πολύς...

Αὐτὰ μονάχα... Μαζὶ μὲ ἄφθονο λεπτό, καλόκαρδο, φιλόξενο, πρόσχαρο γοῦστο....

Δὲν φτάνουν; Μήπως χρειαζότανε καὶ πανάκριβα στολίδια;

Μὰ τὰ πανάκριβα στολίδια χρειάζονται γιὰ τοὺς φτωχοὺς τόπους... Γιὰ νὰ τοὺς δώσουν ἀξία, γοῦστο, κέφι ζωή, ὅταν δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι... Ἡ ζωὴ τοῦ Χρηματιστηρίου δηλαδή...ὅπου λάμπουν τὰ φλουριὰ στὸν ἥλιο... καὶ ἡ λάμψη τους συγκεντρώνει ἕνα σωρὸ ἀνόρεχτο κόσμο περιέργων...

Ἀλλὰ ἡ Σχολὴ δὲν ἔχει ἀπόψε «περίεργους»...Ἔχει πιστούς...

Κάθε γωνιά της τραγουδᾷ...Σοῦ εὔχεται τὸ «Καλῶς ὥρισες»...

Τὶ νὰ τὰ κάνῃ λοιπὸν τὰ φλουριά;

Γιατὶ νὰ τὰ σκορπίσῃ στὴν αἴθουσα ἀφοῦ καθένας τἄχει κρυμμένα στὴν καρδιά του;...

Μὲ ἁπλᾶ πράγματα ἐμεῖς γλεντᾶμε...Γιατὶ μονάχα μὲ τὰ ἁπλᾶ πράγματα ὅταν εἶναι καλοβαλμένα, μπορεῖ κανένας νὰ νοιώσῃ εὐτυχία... Δὲν αἰστάνεσαι κι' ἐσύ, φίλε ἐπισκέπτη, μιὰ ψηχικὴ ζεστασιά, μιᾶ ἁπλῆ γοητεία νᾶναι ὁλόγυρα χυμένη;

Δές τα ὅλα...φτωχὰ κι' ἀγαπημένα...Πόσο εἶναι ταιριασμένα!!! Τόνα συμπληρώνει τ' ἄλλο...

Μιὰ καλλιτεχνικὴ γωνιὰ εἶναι ἀπόψε ἡ Σχολή...Χίλιες φορὲς πιὸ ἀκριβὴ καὶ πιὸ ἀγαπημένη ἀπ' ὅλα μαζὶ τὰ κοσμικὰ κέντρα τῆς Γῆς...

'Αλλὰ ἂς μὴ μιλᾶμε ἄλλο...'Η γιορτὴ ἀρχίζει..."Ασε με νὰ πάρω τὸ μικρόφωνο τῆς φαντασίας γιὰ νὰ μεταδώσω τὴν περιγραφή της καὶ στοὺς ἄλλους καλούς μας φίλους...

'Η γιορτή, ἀγαπητοί συνάδελφοι καὶ φίλοι ἀναγνῶσται, ἀρχίζει μὲ τὴ Θεία Λειτουργία...Πάντα ἀπὸ κεῖ ἀρχίζουν οἱ δικές μας γιορτές... 'Απ' τὸ Θεό...'Απ' τὸν καλὸ Θεό μας...Τὸν παρακαλοῦμε νἀρθῇ κοντά μας, ἀνάμεσά μας, νὰ εὐλογήσῃ τὴ Σχολή...

Κι' 'Εκεῖνος ποὺ εἶπε ὅτι «ὅπου εἶναι δυὸ-τρεῖς μαζεμένοι, στὸ ὄνομά μου, εἶμαι κι' ἐγὼ στὴ μέση τους» ἦρθε νὰ κατοικήσῃ στὴ μέση τῆς Αἴθουσας, γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τοὺς συγκεντρωμένους...

'Ο ἐφημέριος μιᾶς γειτονικῆς 'Εκκλησίτσας ἀρχίζει τὴν 'Ακολουθία...

Κατάνυξη... Γονατιστὲς οἱ καρδιὲς, ζεστὴ ἡ πίστη...

Ζωσμένοι ἀπὸ τόσα προβλήματα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀποθέτουμε μονάχα σ' 'Εκεῖνον τὴν «πᾶσαν ἐλπίδα μας...

Τώρα ἡ Θεία Λειτουργία τελείωσε...

Καὶ ὅλοι μαζὶ οἱ προσκεκλημένοι ψέλνουν ἀργὰ-ἀργὰ, ἀλλὰ μὲ πολὺ χρῶμα τὰ Κάλλαντα...

'Απὸ παντοῦ βγαίνουν ἤχοι...ξεμακραίνουν ψηλώνουν, ταξιδεύουν γιὰ ἄγνωστα μέρη, ἐκεῖ ποὺ ὅπως λένε φυλάγονται ὅλα τὰ ἀνθρώπινα ὄνειρα...

Μὰ λίγο πρὶν ἀπ' τὸν Οὐρανό, σ' ἕνα ἀόρατο σημεῖο, ξανασμίγουνε καὶ γίνονται ἕνα...Κάτι σιγαλὸ σὰν θρόϊσμα φύλλων...

Κάτι σὰν ταπεινὴ προσευχὴ στὸ Θεό.

Μὴν εἶναι ἐτοῦτο τὸ ἐσπερινὸ ἱλαρὸ φῶς τῆς Τριαδικῆς Δόξας; "Η μήπως ὅλοι μαζὶ οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς, συντονισμένοι σ' ἕνα χαρούμενο μῆκος κύματος;

Αὐτὸ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ τὸ ἐξηγήσω...

Καὶ στὴ συνέχεια σᾶς παρουσιάζω τὴν Βασίλισσα τῆς Βραδυᾶς, τὴν πανέμορφη Α.Β.Υ. τὴν Βασιλόπιττα...

Μὴ σπεύσετε νὰ τὴν χειροκροτήσετε...Συμπονέστε την...

'Απόψε καταδικάστηκε σὲ θάνατο...

"Ενα μαχαῖρι ἀστράφτει κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα...

Κι' ἡ βασιλόπιττα δέχεται τὸ πρῶτο κτύπημα ἀτάραχη...

Καὶ μένει ἔτσι μέχρι τὸ τέλος...Κάθε φορὰ ποὺ κονταίνει λὲς καὶ τεντώνεται καὶ πιὸ πολύ..."Ισως γιὰ νὰ δείξῃ τὴ μεγαλόπρεπη Δύναμή της...

Καὶ οἱ γλυκειὲς σάρκες της προσφέρονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπὸ κομψοὺς, πενταπάθαρους καὶ χαμογελαστοὺς σερβιτόρους...

Σὰν τὸν ἄπιστο Θωμᾶ βάζουν οἱ προσκεκλημένοι τὰ δάχτυλα στὶς πλευρές της. Ψάχνουν νἄβρουν τὸν ἀσημένιο τύπο τῶν ἥλων... Σὰν διάσημοι χειροῦργοι τρυπᾶνε τίς σάρκες της γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸ πολύτιμο ἔλκος της. Μὰ ἄδικα...

Τὰ λεπτὰ κυλᾶνε γρήγορα καὶ ὁ τυχερὸς δὲν βρίσκεται. Μὴν τάχα τὄχει καταπιεῖ κανεὶς φιλάργυρος τὸ χρυσὸ νόμισμα;

"Εφτασε τώρα ἡ σειρὰ τῆς Σχολῆς μας... Κατ' ἀλφαβητικὴ τάξη περνᾶμε ἕνας-ἕνας μπροστὰ στὸν Διευθυντὴ καὶ παίρνομε τὸ κομμάτι μας...

'Αλεξόπουλος...'Αντωνόπουλος...Βούζας...Γάλος...

«Χρόνια πολλά, παιδιά».

—«Εὐχαριστοῦμε, Κύριε Διευθυντά. Εὐχαριστοῦμε γιὰ ὅλα».

Ἔτσι τὸ Δέλτα, γίνεται Κάππα, ὕστερα Λάμδα, ὕστερα Μί...

Καὶ ὁ τυχερὸς ἀκόμα,..

Μὰ ἔξαφνα ἀκούστηκαν πολλὲς φωνὲς μαζί...Ἕνας συνάδελφός μου ὁ δόκιμος Ἀρχιφύλακας Χατζημιχαὴλ, ὑψώνει τὸ χρυσὸ νόμισμα...

Πυκνὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα τοῦ ἀπαντοῦν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς αἰθούσης καὶ τὸν ἀνακηρύττουν τὸν τυχερὸ τῆς Χρονιᾶς...Τὸν ἴδιο τίτλο κέρδισε καὶ ἡ Σχολή μας...ἡ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων...

Ἔτσι μέσα σ' ἕνα τρελλὸ ἐνθουσιασμὸ ἀρχίζει ἡ ὀρχήστρα, ἡ μελλωδικὴ ὀρχήστρα τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ παίζει τὰ Κάλλαντα. Διευθύνει ὁ ἐξαίρετος Μαέστρος τῆς Φιλαρμονικῆς μας, Ἀρχιμουσικὸς Κύριος Σπῦρος Δουκάκης...

Καὶ ἡ ὀρχήστρα συνεχίζει ἕνα ὁλόγλυκο μουσικὸ κοκτέηλ...

Τώρα σωπᾶστε ὅλοι. Ἀκοῦστε τὶ θὰ σᾶς πῶ.

Κοντά μας ἔχουμε μιὰ διαλεχτὴ παρέα καλλιτεχνῶν. Καὶ πότε λείψανε οἱ καλλιτέχναι ἀπ' τὶς γιορτὲς τῆς Σχολῆς; Καὶ μάλιστα δὲν περιμένουν πρόσκληση μας. Τὸ ζητᾶνε μόνοι τους. Τὸ θέλουν πολύ. Εὐχαριστοῦνται νὰ βρίσκωνται ἀνάμεσά μας. Τὸ θέλουν γιατὶ ἡ θαυμαστὴ ἐπιτυχία τῶν ραδιοφωνικῶν μας ἐκπομπῶν τὸ πλούσιο καὶ εὐχάριστο περιοδικό μας καὶ γενικὰ ὅλη ἡ ἀξιόλογη πνευματικὴ κίνηση τῆς Σχολῆς μᾶς ἔδωσε μιὰ ξεχωριστὴ θέση μέσα στὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐδημιούργησε μιὰ ἀτμόσφαιρα θαυμασμοῦ τριγύρω μας. Δὲν εἶναι ὑπερβολικὸ αὐτό, καλοί μου φίλοι. Κερδίσαμε μὲ τὸ σπαθί μας αὐτὴ τὴ θέση.

Νὰ ἡ ἀπόδειξη...

Κοντά μας ἀπόψε ἔχουμε μιὰ πολὺ -πολὺ γλυκειὰ τραγουδίστρια, μιὰ ὑπέροχη βεντέττα, μιὰ περίφημη φίλη τῆς Ἀστυνομίας. Εἶναι ἡ πρόσχαρη κι' εὐγενικὴ μικρούλα τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου, ἡ Ἐλίζα Μαρέλλη.

Ὁ κόσμος ξεσπάει σὲ χειροκροτήματα καθὼς τὴν ἀναγγέλλει ὁ ἐξαιρετικὸς συνεγάτης τῆς Ἀστυνομίας καὶ διάσημος καλλιτέχνης τῆς πρόζας, ὁ καλός μου φίλος Τᾶσσος Γκούβας.

Ὁ κόσμος τὴν χειροκροτεῖ μ' ἐνθουσιασμὸ πρὶν ἀκόμα τραγουδήσῃ, τὴν ἀποθεώνει ὕστερα ἀπὸ κάθε τραγούδι της, κρατάει καὶ τὴν ἀναπνοή του ἀκόμα ὅταν τὴν ἀκούει νὰ τραγουδᾷ.

Ναί! Ναί! Αὐτὴ ἡ δροσερὴ μικρούλα ἄφησε διαλεχτὲς ἀναμνήσεις κοντά μας. Θὰ τὴν θυμώμαστε πάντα μὲ ξεχωριστὴ χαρά...

Μετὰ τὴν Ἐλίζα Μαρέλλη ἡ ὀρχήστρα παίζει ἀπαλοὺς ρυθμοὺς καὶ ὁ κόσμος χωρίζεται σὲ χορευτικὰ ζευγάρια. Χορεύουν ὅλοι...ἀκόμα καὶ ὁ μάγειρος μὲ τὴ μαγείρισσα στὸν μπουφφέ...

Μὰ μιὰ μικρούτσικη διακοπή.

Ὁ Τᾶσσος παρουσιάζει τώρα ἕναν ἐκφραστικὸ τραγουδιστή, τὸν εὐγενικό μας φίλο τὸν Θόδωρο Δημητρίου, ποὺ γοήτεψε τοὺς ἀκροατάς του μὲ τὸ ὑπέροχο τραγούδι του. Ἀκολουθεῖ καὶ πάλι χορευτικὴ μουσική. Αὐτὴ τὴ φορὰ πιὸ γρήγορη... Οἱ νεώτεροι ἔχουν τὸν λόγο...Κι' ὕστερα τὸν ξαναπαίρνει ὁ Τᾶσσος καὶ μὲ περηφάνεια δικαιολογημένη παρουσιάζει μιὰν ἄλλη γλυκειὰ τραγουδίστρια, ποὺ ὅλοι τὴν ξέρουν στὴν Ἑλλάδα κι' ὅλοι τὴν ἀγαποῦν, τὴν Πόπη Σέρα.

Τὸ τραγούδι τῆς Πόπης προκαλεῖ αἴσθηση...Συγκινεῖ, ἐνθουσιάζει...

Καὶ τὴν διαδέχεται καὶ πάλι ἡ ὀρχήστρα...

Ὁ χορὸς καὶ πάλι ζωηρεύει...

Βρισκόμαστε σχεδὸν στὴν τέταρτη ὥρα τῆς γιορτῆς καὶ τὸ κέφι ἔχει θρονιαστῆ γιὰ καλὰ παντοῦ. Κυριαρχεῖ ἔντονα. Κανεὶς δὲν κάθεται. Ὅλοι χορεύουν, ὅλοι φωνάζουν, ὅλοι ἐκδηλώνουν τὸν ἐνθουσιασμό τους.

Ἀλλὰ ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτὸς ἔφτασε στὸ ζενὶθ του ὅταν ὁ Τᾶσσος παρουσιάζει στὸ μικρόφωνον ἕναν τραγουδιστὴ ἀστυφύλακα τῆς Σχολῆς, ἕνα ἀστέρι ποὺ λάμπει

στὸ καλλιτεχνικὸ στερέωμα κι' ἔχει κερδίσει δίκαια τὴ λατρεία τοῦ κοινοῦ, τὸν ὀνομαστὸ Ματθαῖο Φελώνη, ποὺ συνεχίζει τὸ γιορταστικὸ πρόγραμμα μὲ δημοτικὰ τραγούδια. Τὸ τραγούδι του τὸ ζωντανεύει ἔξοχα τὸ περίφημο συγκρότημα λαϊκῶν ὀργάνων ποὺ τὸ ἀποτελοῦν ἐκλεκτοὶ μουσικοὶ ποὺ καταχειροκροτήθηκαν. Εἶναι ὁ Γιῶργος Καράκος στὸ κλαρῖνο, ὁ Γιῶργος Γεραντζόπουλος στὸ βιολί, ὁ 'Απόστολος Κλαπαδώρας στὸ λαοῦτο καὶ ὁ Ζαχαρίας Κασιμάτης στὴν κιθάρα.

Μετὰ τὰ δημοτικὰ τραγούδια λαμβάνει χώρα μιὰ γραφικὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε μιὰ πρωτοφανῆ ἐπιτυχία.

Λεβέντες, φουστανελλοφόροι προβέλνουν στὴν πόρτα, ὁρμᾶν στὴν αἴθουσα καὶ ἀρχίζουν νὰ χορεύουν δημοτικοὺς χορούς. 'Ο κόσμος ξετρελλαμένος τοὺς καταχειροκροτεῖ. Οἱ φουστανελλοφόροι αὐτοὶ εἶχαν ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Καθηγητή τους καὶ Καθηγητὴ τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν, διάσημο χοροδιδάσκαλο κύριο Γ. Κουσιάδη, τὸν ὁποῖον ἐπίσης ὁ κόσμος καταχειροκρότησε. Μὰ δὲν προλαμβάνει νὰ κοπάσῃ ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ κάποιο ἄλλο σημαντικὸ γεγονὸς ἠλεκτρίζει κυριολεκτικῶς τὸν κόσμο. "Ενας ἐρασιτέχνης καλλιτέχνης ἐμφανίζεται, ποὺ ὅμως δὲν ἔχει νὰ ζηλέψῃ τίποτε ἀπὸ τοὺς ἐπαγγελματίες. Θὰ σᾶς πῶ τὸ ὄνομά του καὶ θὰ ξεφωνίσετε ἀπὸ τὴν ἔκπληξη. Καὶ ὅμως εἶναι τόσο ἀληθινό!!! 'Ο καλλιτέχνης λοιπὸν αὐτὸς ποὺ σκόρπισε πανζουρλισμὸ κεφιοῦ καὶ χαρᾶς καὶ ἀπέσπασε τὰ περισσότερα χειροκροτήματα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους εἶναι ὁ σοφὸς 'Ιατροδικαστὴς κ. Δ. Καψάσκης. Καὶ τὶ δὲν εἶπε καὶ τὶ δὲν ἔκανε αὐτὸς ὁ θαυμάσιος ἄνθρωπος, ποὺ κρύβει μέσα του ἕνα σωρὸ ἱκανότητες. Τ' ἀστεῖα του ἰδιαιτέρως, τ' ἀνέκδοτά του καὶ χαριτωμένα ποιήματα ἔδωσαν τὸ μέτρο τῆς ἀξίας του, μιᾶς ἀξίας ἀνεκτίμητης.

Μ' ἕνα μουσικὸ διάλειμμα περνᾶνε στὴ συνέχεια τὰ λεπτά. Καὶ τὰ διαδέδεχεται μιὰ ἀκόμα ἐξαιρετικὴ ἔκπληξη...Μιὰ μεγάλη-μεγάλη καλλιτέχνης ἡ δὶς Τσόχα ποὺ μὲ ὕφος μεγάλης κυρίας καὶ μάλιστα πρωταγωνιστρίας τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἀπήγγειλε ἕνα ξεκαρδιστικὸ παιδικὸ ποιηματάκι καὶ ἀποθεώθηκε ἀπὸ ὅλους.

Ξανὰ τώρα ἕνα μουσικὸ διαλλειμματάκι. "Οσο περνάει ἡ ὥρα τόσο τὸ κέφι αὐξάνει καὶ τόσο...ἀνακαλύπτονται καινούργια ταλέντα. 'Ο ἐνθουσιασμὸς γεμίζει εὐτυχία τὰ πρόσωπα. Κι' ὅταν ὅλοι νομίζανε ὅτι θὰ κοπάσῃ ὁ σάλος, ξεσπάει μιὰ μεγαλοπρεπέστατη τρικυμία χειροκροτημάτων, γιατὶ στὸ μεταξὺ ἐμφανίστηκε στὸ μικρόφωνο ἕνας μεγάλος φίλος τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ ἡ φιλία του μᾶς τιμᾷ, ἕνας διακεκριμένος καλλιτέχνης, τὸ ἀηδόνι τῆς Πατρίδος μας, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γλυκοὺς τραγουδιστὰς τῆς Εὐρώπης, ὁ χαμογελαστός, ὁ εὐγενέστατος, ὁ πνευματωδέστατος Πιέρρο Λοβάττη ποὺ ἀνανεώνει τὸ κέφι καὶ μαγεύει τοὺς ἀκροατές του, καταχειροκροτούμενος μὲ τρελλὸ ἐνθουσιασμό. Μὰ οἱ φωνὲς κάποτε σταματῆσαν. 'Ακόμα καὶ οἱ ἀναπνοές. "Ορθια στὸ μικρόφωνο μιὰ εὐγενεστάτη κυρία, ἡ Κυρία 'Α β α τ α γ γ έ λ ο υ ποὺ ἀπαγγέλλει ποιήματα τῆς Κύπρου. Στιγμὴ μεγάλη καὶ ὄμορφη αὐτή, στιγμὴ ἀλησμόνητη. "Ολοι φέρνουμε στὸ νοῦ τὴν σκλαβωμένη Κύπρο μας, τὴν πιὸ ὡραία ἀδελφή μας, ποὺ τόσο λαχταροῦμε νὰ τὴν ἔχουμε στὴν ἀγκαλιά μας.

Στὴ συνέχεια ἡ ὀρχήστρα καλεῖ ὅλους τοὺς καλοὺς προσκεκλημμένους μας ν' ἀγκαλιάσουν τὶς ντάμες τους καὶ νὰ στροβιλιστοῦν σ' ἕνα γλυκὸ χορὸ μεγάλης διαρκείας. "Εξω πίκρες λοιπόν. "Εξω βάσανα, προβλήματα καὶ στεναχώριες. Τὸ κέφι ξεχειλίζει...

Μά, πρὶν τελειώσω τὴν περιγραφή μου, κάνω μιὰ ἀπαισιόδοξη ἀνακάλυψη.... 'Ο χῶρος μου δὲν δέχεται ἄλλο νὰ τὸν παραβιάσω...Ξεχάστηκα.. Τὸ τράβηξα γιὰ καλὰ τὸ σκοινὶ ἀπόψε...Πρέπει νὰ διακόψω τὴν περιγραφή μου...

Συγχωρέστε με, φίλοι μου. 'Αλλὰ...ἀνωτέρα βία.

Λυπᾶμαι ποὺ σταματάω. Εἶχα πάρει φόρα. Βρισκόμουνα σὲ «φόρμα» καὶ εἶχα διάθεση νὰ συνεχίσω...νὰ γεμίσω πολλὲς ἀκόμα σελίδες...'Αλλά, δυστυχῶς, ὅλα τὰ πράγματα στὴ ζωὴ ἔχουνε ἀρχὴ καὶ τέλος...Καὶ μ' αὐτὲς τὶς γραμμές μου λύω τὴν συνεδρίαση...

Ἂς μὲ συγχωροῦν οἱ ὑψηλοὶ ἐπισκέπτες μας ποὺ δὲν τοὺς ἀνέφερα ὀνομαστικά, αὐτὴ τὴ φορά. Ἀλλὰ μερικὰ στιγμιότυπα μονάχα περιέγραψα ἀπὸ τὴν γιορτὴ τῆς Σχολῆς μου, ποὺ ἔγινε τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων, μιὰ μέρα ὅλο θρύλους καὶ παραδόσεις...

***

Λίγο πρὶν τὰ ξημερώματα...

Ὁ Οὐρανὸς δὲν εἶναι πιὰ συννεφιασμένος... Ἡ Νύχτα ἔγινε γλυκειά...

Μπροστά μου πάντα τὸ ἀνοιχτὸ γράμμα τοῦ φίλου μου...καὶ στὸ τασάκι καμμιὰ τριανταριὰ ἀποτσίγαρα....

Ἔτσι, ἀνάλαφρος, θἄθελα ν' ἀπαντήσω μ' αὐτὰ τὰ ἁπλᾶ λόγια στὸν φίλο μου:

«Ναί! τὸ γράμμα σου τὸ πῆρα νύχτα...μιὰ στιγμὴ ποὺ εἶχα γεμίσει μελα-» γχολία... Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλή σου συντροφιά...

« Τὴν ἔκανα τὴν σύγκριση ποὺ μοῦ ζήτησες. Τὴν ἔκανα ἐμπράκτως περιγρά-» φοντας τὴ γιορτή μας ὅπως μοῦ ζήτησες...

« Συμφωνάω μαζί σου σ' ὅλα...καὶ πιὸ πολὺ ὅτι μ' ἄλλαξε ὁ Μάγος Δάσκα-» λός μου...Διαπιστώνω παντοῦ μιὰν ἀλλαγή. Ἀκόμα καὶ στὸ γράψιμο. Ἡ ὄρεξή » μου δεκαπλασιάστηκε... Ξαναβρῆκα τὸν ἑαυτό μου...ἐκεῖνο τὸν παληὸ-παληό, » τὸν γνήσιο ἑαυτό μου ποὺ ἀγαποῦσες πολύ...

« Καὶ θὰ μείνω πάντα ἔτσι...Γιατὶ τὴ ζωὴ αὐτὴ δὲν τὴν ἀνταλλάζω οὔτε μ' » ὅλα τὰ πλούτη τῆς Γῆς...

«Ἔχεις δίκηο, καλέ μου Ἄλκη. Τὴν ἀντάμωσα τὴ γαλάζια κοσμικότητα » μαζὶ μὲ τὴ Δημιουργία...Βρῆκα τὴ χαρά μου. Κι' ἐγίνηκα ὁ ὑμνητής της κι' ὁ » χρονογράφος τῆς μόδας...Βρῆκα ὁμορφιὰ παντοῦ...

« Εἶναι πραγματικὰ Μεγάλος αὐτὸς ὁ Ἄνθρωπος. Εἶναι ὁ δεύτερος πατέρας » μου. Δὲν γκρεμίζει. Ποτέ του δὲν γκρεμίζει. Μονάχα δημιουργεῖ. Θὰ τὸ φωνάζω » ὅσο ζῶ. Δὲν εἶναι κακό. Τὸ νοιώθω καθῆκον μου. Ζῶ ὑποτεταγμένος ἐξ ὁλοκλήρου » στὴ θέλησή του...

«Ὅσο γιὰ τὴν περιγραφὴ τῆς γιορτῆς, ἔκανα ὅ,τι μπόρεσα...Καὶ γιὰ σένα. » Καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ποὺ τὴν περίμεναν.

« Ἦταν μιὰ πρωτοχρονιάτικη γιορτὴ ποὺ μὲ πλημμύρισε εὐτυχία...

«Γειά σου Ἄλκη. Καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ, καὶ σένα καὶ τοὺς ἄλλους » γιὰ τὰ καλά σας λόγια».

Μὲ ὁλόκληρη τὴν ἀγάπη μου

ΕΝΑΣ ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΑΣ

(Σ. Κ. Π.)

"Ἦν ἀναγκασθῇς κινδυνεῦσαι, ἑροῦ τεθνᾶναι μᾶλλον καλῶς ἢ ζῆν αἰσχρῶς,,

Ὑπὸ κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**, Δοκ. Ὑπαστυνόμου

«Ἀπὸ μιὰ ἀτιμασμένη ζωή, καλλίτερη ἡ λήθη τοῦ θανάτου».

Ὁ τῆς ἀρχαιότητος μέγας ρήτωρ Ἰσοκράτης στεντορείᾳ τῇ φωνῇ διεκήρυξεν τὸ ἀφθάστου μεγαλείου ἐκεῖνο ρητόν, ὅπερ παρέμεινεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ὑπὲρ πατρίδος ἀγώνων ὡς φωτεινὸν ἄστρον πνευματικῆς ἀνατάσεως. Οὐ μόνον διεκήρυξε τοῦτο, ἀλλὰ ὡς λέγεται, ἐτήρησε τοῦτο αὐτὸς οὗτος ὅτε μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην καὶ τὴν κατάρρευσιν τῆς πατρίδος του, τῶν Ἀθηνῶν, ὑπέβαλεν ἑαυτὸν εἰς ἑκούσιον ἐξ ἀσιτίας θάνατον, μὴ θέλων νὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τὴν ὡς ἄνω ἧτταν τῆς πατρίδος του. Εἶναι προτιμώτερον νὰ ἀποθάνῃ τις ἐνδόξως, ἐὰν ἤθελε εὑρεθῇ εἰς κατάστασιν κινδύνου, παρὰ νὰ ζῇ ἀτίμως καὶ αἰσχρῶς. Ἡ θεία αὕτη τοῦ Ἰσοκράτους διδασκαλία, ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν τὸ κίνητρον τῶν ὑπερόχων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πνευματικῶν ἐκδηλώσεων, ἀπετέλεσε τὴν πηγὴν ἐμπνεύσεως καὶ δημιουργίας τῶν ἐνδόξων καὶ ἱερῶν τῆς Ἑλλάδος ἀγώνων.

Ἀείποτε ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὁ περιούσιος οὗτος τοῦ Θεοῦ λαός, πένης καὶ ρακένδυτος καὶ αἱμασσούσας ἔχων τὰς πληγάς, ἐτήρησεν ἀπαρεγκλίτως τὴν σύστασιν ἐκείνην τοῦ Ἰσοκράτους καὶ πάντοτε εὑρεθεὶς πρὸ τοῦ οἱουδήποτε κινδύνου, προὐτίμησε ν' ἀποθάνῃ ἡρωϊκῶς ἀγωνιζόμενος ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν, παρὰ νὰ ζήσῃ ὑπόδουλος μίαν αἰσχρὰν καὶ ἠτιμασμένην ζωήν. Εἶναι ἡ μοῖρα τοιαύτη τῶν Ἑλλήνων ν' ἀγωνίζωνται ὑπὲρ τοῦ πατρίου ἐδάφους των, ἵνα οὕτω διασώσωσι τὴν πτωχὴν καὶ ἄγονον γῆν των, συγχρόνως δὲ καὶ τὰ ἀκατάλυτα ἰδανικὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς Ἐλευθερίας. Ἀνέκαθεν οἱ Ἕλληνες ὑπῆρξαν οἱ θεματοφύλακες παγκοσμίου κληρονομίας, τὴν κληρονομίαν δὲ ταύτην πάντοτε ἐφρόντισαν ὅπως διατηρήσωσι ἀνέπαφον ἐκ τῆς οἱασδήποτε καὶ ἐξ οἱουδήποτε ἐχθροῦ προσβολῆς.

Ἂν πᾶσαι αἱ ἱστορίαι δύνανται νὰ σβεσθῶσι εὐκόλως, ἡ ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς θὰ μείνῃ αἰωνίως, διότι εἶναι «μαρμαρωμένη» μὲ τοιαύτην πνευματικότητα, τὴν ὁποίαν δὲν δύνανται νὰ σβύσωσι ὅσοι αἰῶνες καὶ ἂν παρέλθωσι. Τοῦτο ὀφείλεται ὡσαύτως εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι περισσότερον ἀπὸ τοὺς βωμοὺς καὶ τὰς ἑστίας ἡμῶν, ἀγωνιζόμεθα ἵνα σώσωμεν τὴν μεγάλην πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν κληρονομίαν, ἣν οἱ ἀθάνατοι ἡμῶν πρόγονοι κατέλιπον. Ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄρχεται ἡ ἱστορία ἡμῶν, ἄρχεται καὶ ὁ δρόμος πρὸς τὴν θυσίαν.

Ἐὰν φυλλομετρήσωμεν τὴν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἱστορίαν ἡμῶν, ἀναντιρρήτως θὰ ἴδωμεν ὁποίαν σημασίαν εἶχε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ ὁ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἔνδοξος θάνατος καὶ ὁποίαν περιφρόνησιν ἠσθάνοντο πάντοτε οἱ Ἕλληνες ἔναντι ἐκείνων, οἵτινες εὑρεθέντες πρὸ τῶν δυσκόλων καὶ ἐπικινδύνων περιστάσεων, προὐτίμησαν νὰ ζῶσι αἰσχρῶς παρὰ νὰ ἀποθάνωσι τιμίως.

Εἰς τὴν σύρραξιν τῶν διαφόρων ἰδεωδῶν, ἅτινα κατὰ καιροὺς διασταυρώνουν τὰ ξίφη των, ὁ Ἑλληνισμός, χάριν τῆς προσδοκίας ἑνὸς τιμίου θανάτου καὶ οὐχὶ μιᾶς καλῆς ἀλλ' ἠτιμασμένης ζωῆς, διατηρεῖ τὴν ἔνστικτον προγονικήν του δύναμιν καὶ ἀντὶ οἱασδήποτε θυσίας, ἐκλέγει πάντοτε τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας θάνατον, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων ἀγαθῶν.

Αἱ προαιώνιοι ἀρεταὶ τῆς Φυλῆς ἡμῶν καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀρετῶν καὶ προϋπόθεσις τῶν λοιπῶν, ἡ Φιλοπατρία, ὑπῆρξεν πάντοτε ὁ σπινθὴρ ὅστις ἥναπτε εἰς τὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων τὴν μεγάλην πυρκαϊὰν καὶ ἀλλόφρονες πλέον οὗτοι ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἐρρίπτοντο εἰς τὸν ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν ἀγῶνα, βέβαιοι ὄντες ὅτι οὕτω ἐπιτελοῦν τὸ ἱερώτερον καθῆκόν των. Οὐδέποτε ὁ Ἕλλην ἠδυνήθη

ν' ἀνθέξῃ κάτω ἀπὸ τὴν τυραννίαν καὶ τὴν ἄτιμον ζωήν, τούτου δ' ἕνεκεν ἐσαεὶ ἐξανίσταται, ἀγωνίζεται πίπτει ἡρωϊκῶς καὶ ἐνδόξως, ἵνα διὰ τῆς θυσίας του ταύτης δυνηθῶσι νὰ ζήσωσι τιμίως καὶ ἐλευθέρως οἱ ἐπιζῶντες. Ὁ βαθὺς τῆς τρισχιλιετοῦς ἡμῶν ἱστορίας μελετητὴς ἀνευρίσκει τὴν θέλησιν τῶν Ἑλλήνων διὰ μίαν ζωὴν τιμίαν, ὡς τὴν κινητήριον καὶ θαυματουργὸν δύναμιν δι' ἐπιτέλεσιν ἔργων καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ.

Ἀλλὰ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ προτιμώτερον ν' ἀποθάνῃ τις ἐνδόξως, παρὰ νὰ ζῇ αἰσχρῶς; Δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἀπεριφράστως ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἶναι τῷ ὄντι καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ ἡμῶν ἓν γεγονὸς ὅπερ δέον νὰ τηρῶμεν; Ἀναντιλέκτως καὶ ἄνευ οὐδενὸς ἐνδοιασμοῦ, ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴμεθα ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ νὰ θεωρῶμεν ἑαυτοὺς ὡς ὄντα πεπολιτισμένα, δυνάμεθα νὰ βροντοφωνήσωμεν καὶ νὰ διακηρύξωμεν τοῖς πᾶσι ὅτι οὐ μόνον τὸ ὡς ἄνω ἀξίωμα ἀποτελεῖ τῷ ὄντι ἐκδήλωσιν ἐλευθέρου πνευματικῶς ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἐπάναγκες τυγχάνει ὅπως γίνῃ δόγμα εἰς τὰς ἑκάστοτε παρουσιαζομένας περιστάσεις. Πῶς δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐλεύθερος πνευματικὸς ἄνθρωπος, τὸ ἄτομον ἐκεῖνο ὅπερ ἀρέσκεται νὰ διαβιοῖ ἐν μιᾷ μεμολυσμένῃ ἀτμοσφαίρᾳ αἰσχρᾶς καὶ ἀτίμου ζωῆς; Εἶναι δυνατὸν νὰ συγκαταλέξωμεν τοῦτο μεταξὺ τῶν ὑγιῶν καὶ ἀνωτέρων πνευματικῶς ἀνθρώπων; Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀνέχεταί τις νὰ κυλίηται ἐν τῷ βορβόρῳ ὅπως ὁ χοῖρος; Δύναταί τις νὰ κάμνῃ σύγκρισιν τῆς τιμίας καὶ ἐναρέτου ζωῆς ἀπὸ τῆς ἀτίμου τοιαύτης; Δὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ προτιμώτερος ὁ θάνατος παρὰ ἡ ζωὴ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας; Ποῖος δύναται νὰ συγκρίνῃ τὴν ἀθῷαν καὶ κατάλευκον περιστερὰν ἥτις κτίζουσα τὴν φωλεάν της ὑψηλά, πλέει εἰς πελάγη εὐτυχίας, χαίρουσα τὴν ἐλευθερίαν της; Ἢ τὴν καλλικέλαδον ἀηδόνα, μὲ τὴν ζωὴν τοῦ χοίρου: Ποῖος ἀρέσκεται εἰς τὸ σκότος καὶ μισεῖ τὸ φῶς; Ποῖος προτιμᾷ τὴν νύκτα, τῆς ἡμέρας; Ἀναμφιβόλως μόνον ἄνθρωποι πνευματικῶς ἀνάπηροι καὶ ἐγκληματίαι, ἄτομα τῆς κατωτάτης κοινωνικῆς στάθμης.

Ἀναμφισβητήτως λοιπὸν ἀξίζει ν' ἀποθάνῃ τις ἐνδόξως παρὰ νὰ ζῇ ζωὴν αἰσχρὰν καὶ κενὴν περιεχομένου. Ἰδοὺ διατὶ ὁ Ἰσοκράτης εἶπεν ἐκεῖνο τὸ «ἦν ἀναγκασθῇς.....». Ἰδοὺ διατὶ οἱ Ἕλληνες ἀνέκαθεν ἐπολέμησαν καὶ πολεμοῦν, προτιμῶντες τὸν θάνατον τὸν ἔνδοξον ἀπὸ τὴν ζωὴν τὴν ταπεινήν. Ἰδοὺ διατὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐθέσαμεν τὰ θεμέλια τοῦ ἐλευθέρου διανοητικοῦ καὶ πνευματικοῦ βίου, κατὰ τὸν μεσαίωνα ὑπήρξαμεν οἱ κύριοι ἀπόστολοι καὶ πρόμαχοι τοῦ Θείου λόγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους δὲ χρόνους ἐδοκιμάσθημεν μὲν σκληρῶς, ἀλλὰ διεσώθημεν καὶ πρωτεύοντες συνεχῶς εἰς τὰ Ὀλύμπια τῆς Ἱστορίας ἐδιδάξαμεν τὸν κόσμον μὲ τὸ παράδειγμα ἡμῶν, τίνι τρόπῳ οἱ ὑπόδουλοι λαοὶ ἀποκτοῦν τὴν ἐλευθερίαν των. Εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν γωνίαν τῆς γῆς, ἥτις ἀκούει εἰς τὸ ὄνομα Ἑλλάς, ἐγεννήθη καὶ ἐγαλουχήθη τὸ πανέμορφον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς τέκνον, ἡ Ἐλευθερία καὶ χάριν αὐτῆς τὸ ἱερὸν χῶμα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ποτίζεται διαρκῶς μὲ ποταμοὺς αἱμάτων. Οἱ Ἕλληνες εἰς τὰς πλέον δυσκόλους περιστάσεις, ὅτε ἡ βία καὶ τὸ ἔρεβος ἐκάλυπτον τὸν ὁρίζοντα καὶ ὅτε ἡ παγκόσμιος ἀτμοσφαίρα ἦτο τεταραγμένη ἀπὸ τὰς ὑλιστικὰς καὶ κατακτητικὰς διαθέσεις τῶν ἐχθρῶν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς, πάντοτε ἀντέταξαν τὰ στήθη των καὶ προὐτίμησαν νὰ ζήσωσι «καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή, παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή».

Οἱ προαιώνιοι τῆς Ἑλλάδος ἐχθροί, οἱ ἄνθρωποι τῆς βίας καὶ τοῦ μίσους ἀνέκαθεν ἐπεζήτησαν νὰ καταπνίξωσι τὸ Ἑλληνικὸν στοιχεῖον, νὰ διαγράψωσι τοῦ χάρτου τῆς γεωγραφίας τὴν μικρὰν Ἑλλάδα, νὰ κρημνίσωσι καὶ πυρπολήσωσι ὅ,τι πολιτισμὸς τριάκοτα αἰώνων εἶχε δημιουργήσει. Ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ πάλαι ποτὲ ἐχθροὶ καὶ ὅσοι ἐν τῷ μέλλοντι ἤθελον τοῦτ' αὐτὸ πράξει, φαίνεται ὅτι ἀγνοοῦν τὴν ἱστορίαν καὶ δὲν γνωρίζουν εἰμὴ μόνον νὰ πιστεύωσι, ὅτι εἶναι δυνατὸν ἡ ὕλη καὶ ἡ βία νὰ καθυποτάξωσι τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Λησμονοῦν ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν, ἐποχήν τινα, ἐλατρεύετο ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ Θεὰ τῆς Σοφίας, ἡ φυτεύσασα τὴν ἐλαίαν ἀλλὰ καὶ τὸ δόρυ πάλλουσα. Ὑπάρχουν ἐν παντὶ λαῷ στοιχεῖα Ἐθνικῆς παραδόσεως,

ἅτινα δοκιμασθέντα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, διετήρησαν τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ καὶ ἐγένοντο οὕτως εἰπεῖν μόνιμα ἐθνικὰ γνωρίσματα. Ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐχαλκεύθησαν τὸ πρῶτον τὰ αἰώνια ἰδανικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τούτου δ' ἕνεκεν αὐτὸς οὗτος ὁ Κικέρων ἀνεφώνησεν «οὐδὲν ἀνθρωπινότερον καὶ ἱερώτερον τῆς Ἑλλάδος».

Τί ἦτο ἆρά γε ἐκεῖνο ὅπερ ἠνάγκασε τὸν Λεωνίδα νὰ εἴπῃ τὸ πολυθρύλητον «μολὼν λαβὲ» ἢ τὸν Ἀθανάσιον Διάκον «οὔτε μιὰ χούφτα ἀπὸ τὸ χῶμα μας δὲν δίνουμε καὶ οὔτε μιὰ σταλαγματιὰ ἀπ' τὰ νερά μας»;

Τί ἦτο ἐκεῖνο ὅπερ ἐδημιούργησε τὴν ἡρωϊκὴν τοῦ Μεσολογγίου ἔξοδον, τὴν καταστροφὴν τῶν Ψαρῶν καὶ τόσα ἄλλα ἱστορικὰ γεγονότα τῆς αἰωνίας ἱστορίας ἡμῶν; Διατὶ ὁ Μιλτιάδης ἐν Μαραθῶνι ἠγωνίσθη ἡρωϊκῶς καὶ κατετρόπωσε τοὺς Πέρσας; Ποῦ ὀφείλεται ἡ ἐν Σαλαμίνι Ναυμαχία; Ἀλλὰ καὶ ποῦ ὀφείλονται τὰ μεγαλόπνοα κατορθώματα τῆς δρακὸς τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν τιτανομαχίαν τοῦ 1940; Πῶς ἐδημιουργήθη ἡ Πίνδος, τὸ Πόγραδετς, τὸ Μοράβα καὶ τὸ Ἰβάν, τὸ Ρίμινι καὶ τὸ Ἐλ—Ἐλαμέϊν; Ποῦ ὀφείλονται τὰ νέα κατορθώματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1948; Ὁ Γράμμος καὶ ἡ Κόνιτσα, ἡ Μουργκάνα καὶ τὸ Βίτσι θὰ μείνωσι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος ἡμῶν ὡς φωτεινοὶ ἀστέρες καὶ φωτεινὰ μετέωρα τῶν ἀγώνων τῆς Ἑλλάδος διὰ μίαν ζωὴν τιμίαν καὶ ἐλευθέραν παρὰ μίαν ζωὴν αἰσχρὰν καὶ ἄτιμον κάτω ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ αἱμοδιψοῦς θηρίου, τοῦ τέρατος τοῦ κομμουνισμοῦ.

Πάντα τ' ἀνωτέρω δὲν εἶναι ἀσήμαντα ἱστορικὰ γεγονότα. Εἶναι ἱστορικοὶ σταθμοί, ὁρόσημα τῆς Παγκοσμίου ἱστορίας, ἅτινα τῶν ἐτῶν παρερχομένων θὰ σελαγίζωσι ὡς φωτεινοὶ ἥλιοι εἰς τὸ Παγκόσμιον στερέωμα καὶ θὰ διαλαλῶσι εἰς ὅλον τὸν ἐλεύθερον κόσμον ὅτι εἶναι προτιμώτερον νὰ ἀποθάνῃ τις τιμίως, παρὰ νὰ ζῇ αἰσχρῶς. Τὸ «ἢν ἀναγκασθῇς κινδυνεῦσαι...» στερρῶς συνδεδεμένον μὲ τὴν ἀγάπην τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τὸ Φῶς, ἀπετέλεσεν ἀνέκαθεν τὸ ὁρμητήριον τῶν πλέον νικηφόρων καὶ ἐνδόξων ἀγώνων.

Ἀείποτε ἡ Ἑλλὰς μεταβάλλεται εἰς στρατόπεδον μέγα ὅπερ συσπειρούμενον περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἐλευθερίας λάβαρον, ζητεῖ ἢ νὰ μείνῃ ἐλεύθερον ἢ ν' ἀποθάνῃ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν χώραν αὐτὴν τοῦ τετιμημένου θανάτου, βαρὺς ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας ἀνετέθη προορισμός, ἵνα ὑψώνηται πάντοτε ὡς ἀσπὶς καὶ ξῖφος ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Τὰ σύγχρονα κατορθώματα τῆς Ἑλλάδος, βροντοφωνοῦν εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ὅτι τὸ ἦθος τῶν Θερμοπυλῶν οὐ μόνον δὲν ἠμαυρώθη, ἀλλὰ ἀντιθέτως κατέστη πλέον ζωηρόν, κατευθῦνον καὶ σήμερον ἀνταξίως τοὺς ἐπιγενεστέρους. Ἀναντιρρήτως καὶ χωρὶς νὰ θεωρηθῶμεν ὡς ὑπεροπτικοί, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ ὀγκόλιθος τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας θὰ ἐστερεῖτο νοήματος καὶ ὑποστάσεως, ἐὰν ἀφῃρεῖτο ἀπὸ αὐτὴν ὁ ἀγὼν τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τὴν Ἐλευθερίαν, θεμέλια ἤγουν ἅτινα τὸν στηρίζουν, τὸν δημιουργοῦν τὸν ἑρμηνεύουν. Χωρὶς τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς θὰ παρουσιάζετο ὡς ἀνεδαφικὸν μετέωρον.

Πηγὴ ὅμως καὶ ὁρμητήριον τῶν ἱερῶν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ἀγώνων ὑπῆρξεν ἡ πίστις καὶ ἡ θέλησις τῶν Ἑλλήνων νὰ ζῶσι μίαν ζωὴν ἐλευθέραν καὶ τιμίαν παρὰ νὰ ζῶσι ὡς ζωντανοὶ—νεκροὶ μίαν ἀτιμασμένην ζωήν.

Ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν τοῦ Ἰσοκράτους φωνήν, διδαχθῶμεν ἐκ τῶν ἡρωϊκῶν τῶν προγόνων ἡμῶν ἐπιτευγμάτων, πορευθῶμεν τὴν ὁδὸν τοῦ ἐνδόξου καὶ τιμίου θανάτου, φανῶμεν γνήσιοι ἀπόγονοι ἐνδόξων προγόνων καὶ ἔχοντες πάντοτε ἐν νῷ τὸ **«ἢν ἀναγκασθῇς κινδυνεῦσαι, ἐροῦ τεθνᾶναι μᾶλλον καλῶς ἢ ζῆν αἰσχρῶς»**, ἂς ὑπερασπισθῶμεν τὴν πατρῴαν ἡμῶν γῆν κατὰ παντὸς ταύτην ἐπιβουλευομένου. Τοῦτο εἶναι στοιχειώδης ὑποχρέωσις πρὸς τὰς ἱερὰς τῶν προγόνων ἡμῶν θυσίας καὶ καθῆκον ἐπιβεβλημένον ὑπὸ τῆς ἱστορίας ἡμῶν.

«Ἀπὸ μιὰ ἀτιμασμένη ζωή, καλλίτερη ἡ λήθη τοῦ θανάτου».

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ
ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ι. Διαταγὴ 'Αρχηγείου 'Αστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 9007Φ126/1 ἀπὸ 27-7-1954, «Περὶ διοικητικῶν ἀνακρίσεων». (Κανονισμὸς 19).

Πρὸς
Τὴν 'Αστυνομικὴν Διεύθυνσιν 'Αθηνῶν

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 118945 Φ 63/19 ἐ.ἔ. ὑμετέρας ἀναφορᾶς ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι ἀνεξαρτήτως τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 51 ἐδ. 3 παραγρ. 3 τοῦ Α.Ν. 1854/51 «περὶ ἁρμοδιότητος τῆς Τριμελοῦς Ὑγειονομικῆς 'Επιτροπῆς νὰ γνωματεύῃ κατὰ τὴν ἀνεξέλεγκτον ἐπιστημονικὴν αὐτῆς κρίσιν διὰ πλήρους καὶ ἐπαρκῶς ἠτιολογημένης γνωματεύσεώς της περὶ τοῦ εἴδους καὶ τῶν συνεπειῶν τοῦ παθήματος, ἐὰν τοῦτο προῆλθε προδήλως καὶ ἀναμφισβητήτως ἐξ αἰτίας τῆς ὑπηρεσίας του ἢ μὴ κλπ.» κατὰ τὴν παρ. 2 ἐδαφ. 3 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου καὶ Νόμου «ὁ ἐνεργῶν τὰς ἀνακρίσεις 'Αξιωματικός, δύναται νὰ καλῇ πρὸς ἐξέτασιν πάντα δυνάμενον νὰ γνωρίζῃ τὰς περιστάσεις ὑφ' ἃς ἔπαθεν ὁ στρατιωτικὸς καὶ νὰ ζητῇ πᾶσαν ἀναγκαίαν πρὸς μόρφωσιν γμώμης πληροφορίαν, διατυπώνει δὲ λεπτομερῶς ἐν ἐκθέσει, ἠτιολογημένον πόρισμα κλπ.».

Κατὰ ταῦτα ἐξακολουθεῖ ἰσχύουσα ἡ ὑπ' ἀριθ. 3527 Φ 126/2 ἀπὸ 30-3-1939 Διαταγὴ ἡμῶν, ἥτις ἐκδοθεῖσα κατόπιν τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Α.Ν. 1635/1939 ἐτροποποίησε τὸ ἄρθρον 4 ἐδαφ. ΙΥ παραγρ. 2 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19 Κανονισμοῦ «περὶ διοικητικῶν ἀνακρίσεων» ἀπαιτοῦσα ὅπως ὁ ἐνεργῶν ἀνάκρισιν περὶ αἰτίων παθήσεως δέον ν' ἀναφέρῃ ἐν τῷ πορίσματι ρητῶς τὴν γνώμην αὐτοῦ περὶ τῆς σχέσεως τῆς παθήσεως πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, ἤτοι ἂν ἡ πάθησις προῆλθεν προδήλως καὶ ἀναμφισβητήτως ἐξ αἰτίας τῆς ὑπηρεσίας του ἢ μή.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
ΑΓΓ. Μ. ΕΒΕΡΤ

ΙΙ. Διαταγὴ 'Αρχηγείου 'Αστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 15441Φ27/1 ἀπὸ 6-10-1955, «Περὶ ὁπλοφορίας, χρήσεως ὅπλων καὶ ράβδων ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων». (Κανονισμὸς 36).

Πρὸς
'Απάσας τὰς 'Αστυνομικὰς 'Υπηρεσίας

Κοινοποιοῦμεν κατωτέρω τὴν ὑπ' ἀριθ. 9850/32/2 ἀπὸ 30-9-1955 Διαταγὴν 'Υπουργείου 'Εσωτερικῶν καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐν αὐτῇ διαλαμβανομένων.

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ — 'Αθῆναι τῇ 30-9-1955
'Αριθ. Πρωτ. 9850/32/2

Πρὸς
Τὸ 'Αρχηγεῖον 'Αστυνομίας Πόλεων

'Αναφορά σας ὑπ' ἀριθ. 13835/27/1 ἀπὸ 21-9-1955
Θέμα : «Περὶ παραδόσεως τῶν ὑπηρεσιακῶν περιστρόφων ὑπὸ τῶν ἐπ' ἀδείᾳ ἀπερχομένων κατωτέρων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων».

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὡς ἄνω ἀναφορᾶς σας γνωρίζομεν ὅτι συμφωνοῦντες πρὸς τὰς ἀπόψεις

ὑμῶν ἐγκρίνομεν, ὅπως οἱ ἀπερχόμενοι εἰς ἄδειαν Ἀρχιφύλακες, Ὑπαρχιφύλακες καὶ ἀστυφύλακες, παραδίδωσιν εἰς τὸν οἰκεῖον ἀξ/κὸν καὶ τὸ ὑπηρεσιακὸν αὐτῶν περίστροφον, συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 188ῳ παρ. ΥΙΙΙ ἐδ. 2 τοῦ Κ.Α.Σ.

Ἡ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ὑπ' ἀριθ. 116777Φ41/13 ἀπὸ 17-1-1949 διαταγὴ ἡμῶν καταργεῖται. Παρακαλοῦμεν ὅθεν διὰ τὰ καθ' ὑμᾶς.

Ὁ Ὑφυπουργὸς
Ε. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

ΙΙΙ. Διαταγὴ Ἀρχηγείου Ἀστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 17091Φ2/2 ἀπὸ 2-11-1955, «Περὶ προσαγορεύσεως καὶ χαιρετισμοῦ». (Κανονισμὸς 45).

Πρὸς
Τὰς Ἀστυνομικὰς Διευθύνσεις

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15721Φ2/2 ἀπὸ 6-10-1955 διαταγῆς, περὶ τῶν ἐντὸς τῶν Ἱερῶν Ναῶν ἐκτελούντων ὑπηρεσίαν ἀστυνομικῶν, κοινοποιοῦμεν κατωτέρω τὸ ὑπ' ἀριθ. 1232/456/13-10-1955 ἔγγραφον τοῦ Στρατιωτικοῦ Οἴκου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, πρὸς γνῶσιν καὶ περαιτέρω κοινοποίησιν.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ — Ἐν Ἀθήναις τῇ 13-10-1955
Ἀρ. Πρωτ. 1232/456

Πρὸς
Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν
Γ.Ε.ΕΘ.Α/Β.Μ.Η.Ο.Σ.Ε.Π.Σ.Ε.Α.

Ὑψηλῇ Βασιλικῇ Ἐπιταγῇ

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν ὅτι ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως μὴ φέρηται οἱονδήποτε κάλυμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (Πηλίκιον, κράνος κλπ.) ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν Ἱερῶν Ναῶν παρ' οὐδενὸς ἐν στολῇ εὑρισκομένου Στρατιωτικοῦ, Ἀστυνομικοῦ, Πυροσβέστου καὶ Προσκόπου, ἔστω καὶ ἂν ἐκτελῇ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Ναῷ (ὡς Τελετάρχαι, Βοηθοὶ Τελετάρχου, ἐπὶ τῆς τάξεως φρουροὶ κλπ.).

ΤΑΞΙΑΡΧΟΣ ΑΓΟΡΟΣ Γ.
Α/Σ.Ο.Α.Μ.

ΙΥ. Διαταγὴ Ἀρχηγείου Ἀστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 4285/94/1 ἀπὸ 11-1-1956, «Περὶ προσαγορεύσεως καὶ χαιρετισμοῦ». (Κανονισμὸς 45).

Πρὸς
Ἁπάσας τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας

Κοινοποιοῦμεν προσηρτημένως, ἐν ἀντιγράφῳ τὸ ὑπ' ἀριθ. 809 ἀπὸ 21-12-1955 ἔγγραφον τοῦ Μεγάλου Βασιλικοῦ Αὐλαρχείου, περὶ τοῦ τρόπου ἀπονομῆς χαιρετισμοῦ πρὸς τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως τὸ περιεχόμενον τούτου ἀνακοινωθῇ εἰς ἅπαντας τοὺς ὑφ' ὑμᾶς κ.κ. Ἀξ/κούς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ ἡ ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἀναφερομένη ἀνομοιομορφία εἰς τὴν ἀπονομὴν τοῦ χαιρετισμοῦ.

ΜΕΓΑ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΑΥΛΑΡΧΕΙΟΝ — Ἀνάκτορα τῇ 21ῃ Δεκεμβρίου 1955
Ἀρ. Πρωτ. 809

Πρὸς
Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων

Κύριε Ἀρχηγέ,

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ παρελθὸν παρετηρήθη ποιά τις ἀνομοιομορφία εἰς τὴν ἀπονομὴν τοῦ χαιρετισμοῦ πρὸς τὰ Μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας—πιθανῶς—διότι οἱ ἐν ἰσχύει Κανονισμοὶ δὲν διαλαμβάνουσιν ἐν λεπτομερείᾳ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, Ὑψηλῇ Ἐπιταγῇ, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω ὅπως καθορισθῶσι τὰ κάτωθι :

'Εφ' ὅσον ἡ Α.Μ. ἡ Βασίλισσα ὡς καὶ αἱ Α.Α.Β.Β.Υ.Υ. αἱ Πριγκίπισσαι προτείνωσι τὴν χεῖρά Των πρὸς χειραψίαν, ταύτην θὰ ἀκολουθῇ χειροφίλημα.

Οἱ 'Αξιωματικοὶ—ΕΝ ΑΝΟΙΚΤΩ ΧΩΡΩ—δὲν θὰ ἀποκαλύπτωνται ἐνῷ θὰ χειροφιλῶσι τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσαν καὶ τὰς Α.Α.Β.Β.Υ.Υ. τὰς Πριγκιπίσσας.

Οἱ 'Αξιωματικοὶ—ΕΝ ΚΛΕΙΣΤΩ ΧΩΡΩ—ἔνθα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχωσι τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην, θὰ χειροφιλῶσιν ἀσκεπεῖς.

Αἱ Πριγκίπισσαι δικαιούμεναι τοῦ χαιρετισμοῦ τούτου εἶναι ἡ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκίπισσα Σοφία ὡς καὶ ἅπασαι αἱ Πριγκίπισσαι τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου τῆς 'Ελλάδος.

Οἱ 'Αξιωματικοὶ οὐδέποτε προτείνωσι τὴν χεῖρά των πρὸς χαιρετισμὸν ἀλλὰ ἀναμένωσι τοιαύτην ἐκδήλωσιν ἐκ μέρους τῶν Μελῶν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας.

Δὲν νομίζομεν ἄσκοπον ὅπως ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω λάβωσι χώραν καὶ σχετικαὶ διδασκαλίαι, ἰδίᾳ εἰς τὰς παραγωγικὰς Σχολὰς 'Αξιωματικῶν.

Μετὰ τιμῆς
ΔΗΜ. ΛΕΒΙΔΗΣ
Μέγας Αὐλάρχης

Υ. Διαταγὴ 'Αρχηγείου 'Αστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 891Φ134/5 ἀπὸ 20-1-56, «Περὶ τελούντων μνηστείαν ἢ γάμον ἄνευ ἀδείας κατωτέρων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων».
((Κανονισμὸς 3).

Πρὸς
'Απάσας τὰς 'Αστυνομικὰς 'Υπηρεσίας

Δι' ἐπανειλημμένων μέχρι τοῦδε διαταγῶν ἔχει τονισθῇ, ὅτι ἡ τέλεσις γάμου ἄνευ ἀδείας ἡμῶν ὑπὸ τῶν κατωτέρων ἀστυν. ὑπαλλήλων, κατὰ παράβασιν τῆς κειμένης νομοθεσίας, ἤτοι χωρὶς νὰ ἔχωσι συμπληρώσει 5ετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Σώματι ὡς τακτικοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ τὸ 29ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀποτελεῖ βαρὺ παράπτωμα, τὸ ὁποῖον συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 21 τοῦ Ν. Δ. 2458/53 ἐπισύρει τὴν παραπομπὴν εἰς τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον μὲ πρότασιν ἐπιβολῆς τῆς ποινῆς τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως ἐκ τοῦ Σώματος.

Παρακαλοῦμεν ὅπως ἐπαναληφθῇ τοῦτο εἰς ἐπανειλημμένας συγκεντρώσεις τῶν κατωτέρων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, διότι δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἀντιμετωπίσωμεν ἐπιεικῶς τὴν σοβαρὰν ταύτην παράβασιν νέων ἰδίως ἀστυφυλάκων, τινὲς τῶν ὁποίων συνέρχονται εἰς γάμον εὐθὺς ὡς καταταγῶσιν εἰς τὸ 'Αστυν. Σῶμα, ἀδιαφοροῦντες παντελῶς διὰ τ' ἀποτελέσματα καὶ τὰς συνεπείας τῆς τοιαύτης ἀστόχου ἐνεργείας των, ὡς καὶ τὰς ἐπακολούθους κυρώσεις.

Τὸ ὅτι ὁ Νομοθέτης καθώρισεν ὡρισμένον χρόνον ὑπηρεσίας ἐν τῷ Σώματι καὶ ἡλικίαν, προκειμένου νὰ ἐπιτραπῇ ἡ σύναψις γάμου ὑπὸ ἀστυνομικοῦ, ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἠθέλησε νὰ προασπίσῃ, κατὰ πρῶτον λόγον τὸν ὑπάλληλον, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀποκτήσῃ τὴν ἀπαιτουμένην πεῖραν εἰς τὴν ζωὴν καὶ νὰ δύναται ν' ἀναμετρήσῃ τὰς βαρείας εὐθύνας, ἃς συνεπάγεται ἡ δημιουργία οἰκογενείας.

Κατὰ δεύτερον δὲ καὶ ἴσως κυριώτερον λόγον, ἠθέλησε νὰ διασφαλίσῃ τὴν 'Υπηρεσίαν. Οἱ νέοι ἀστ/κες ἔδει νὰ ἀφοσιώνωνται ἀπερίσπαστοι μετὰ προσηλώσεως, ζήλου καὶ αὐταπαρνήσεως εἰς τὰ νέα καθήκοντά των καὶ οὐχί, ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων εἰς τὸ νέον ἐπάγγελμά των, νὰ ἐπωμίζωνται ὅλας τὰς εὐθύνας καὶ τὰ βάρη τῆς δημιουργίας οἰκογενείας, βάσει τῆς πρώτης τυχὸν παροδικῆς συμπαθείας.

'Εκ τῆς τοιαύτης παραλείψεως παριστάμεθα μάρτυρες καθημερινῶς εἰς τὰ συντόμως ἐπερχόμενα οἰκτρὰ ἐπακόλουθα τῆς τοιαύτης ἐπιπολαιότητός των, ἐκ τῶν ὁποίων πρῶτον εἶναι ἡ δημιουργία χρεῶν, αἱ αἰτήσεις παροχῆς εὐκολιῶν καὶ συνεπακολουθοῦν τὰ παραπτώματα, ἀναγόμενα εἰς ἀπουσίας, βραδεῖαν προσέλευσιν, μὲ φυσικὴν συνέπειαν τὴν μείωσιν τοῦ ὑπηρεσιακοῦ ζήλου καὶ ἐνδιαφέροντος πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ γενικῶς τὴν πλημμελῆ ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των.

Αἱ οἰκογενειακαὶ εὐθῦναι, τὰ βάρη καὶ αἱ οἰκονομικαὶ συνέπειαι ἀκολουθοῦσι ταχέως τὸν ὑπάλληλον εἰς τὸν δύσκολον δρόμον τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον μόνος ἐδημιούργησε, διότι ἐν γνώσει τῶν συνεπειῶν ἠδιαφόρησε πρὸς τὰς συστάσεις καὶ νουθεσίας τῆς ὑπηρεσίας του καὶ οὕτω περιεπλέχθη εἰς τὸν ἴλιγγον τῶν βιωτικῶν συνθηκῶν.

Ἡ Ὑπηρεσία προσπαθεῖ νὰ διευκολύνῃ τοὺς ὑπαλλήλους της, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων της καὶ νὰ τοῖς παρέχῃ πᾶσαν ἠθικὴν ὑποστήριξιν καὶ συμπαράστασιν.

Διὰ τοὺς συνάπτοντας ὅμως προώρως γάμον ἐπειδὴ ἐκ τῶν προτέρων εἶναι γνωσταί, ὡς προείπομεν, αἱ συνέπειαι εἰς βάρος καὶ τῆς Ὑπηρεσίας καὶ τῆς ἀτομικῆς ζωῆς τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦμεν νὰ προστατεύσωμεν τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ποὺ δημιουργοῦν αἱ οἰκονομικαὶ δυσχέρειαι, θὰ προτείνωμεν πάντοτε τὴν ἀπόλυσιν τοῦ παραβάτου τούτου, συγχρόνως δὲ θὰ ἐφαρμόζηται τὸ μέτρον τῆς μεταθέσεως εἰς ἑτέρας Ἀστυν. Δ/νσεις καὶ ἡ στέρησις τῆς οἴκοι διαμονῆς.

Αἱ Ἀστυν. Δ/νσεις, Ὑπηρεσίαι καὶ ἡ Ἀστυν. Σχολὴ νὰ μεριμνήσωσιν, ὅπως εἰς ἐπανειλημμένας συγκεντρώσεις λάβωσι γνῶσιν τῆς παρούσης πάντες οἱ κατώτεροι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς αὐτήν, διατάσσοντες ἅμα τὴν αὐστηρὰν καὶ ἐντατικὴν παρακολούθησιν τῶν νέων ἀστ/κων εἰς πάσας αὐτῶν τὰς ἐκδηλώσεις, τόσον εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, ὅσον καὶ εἰς τὰς κοινωνικὰς καὶ ἀτομικὰς αὐτῶν σχέσεις, διότι δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον ἡ Διοίκησις νὰ ἀγνοῇ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τῶν ὑπαλλήλων της, ἐφ' ὅσον ἔχει ὁπωσδήποτε ὑποχρέωσιν νὰ παρακολουθῇ καὶ καθοδηγῇ τούτους.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ν. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΙΥ. Διαταγὴ Ἀρχηγείου Ἀστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 1013Φ181/1 ἀπὸ 24-1-56, «Περὶ παραιτήσεων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων». (Κανονισμός 41).

Πρὸς
Ἁπάσας τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας

Ἐπειδὴ τόσον ἐκ τῆς κειμένης νομοθεσίας, ὅσον καὶ τῶν Κανονισμῶν τοῦ Ἀστυν. Σώματος αἱ ὑποβαλλόμεναι αἰτήσεις τῶν ἀστυν. ὑπαλλήλων περὶ παραιτήσεώς των δὲν ἀναγράφουσιν ἐν αὐταῖς τὸν λόγον, δι' ὃν ὁ ἀστυν. ὑπάλληλος παραιτεῖται καὶ πρὸς τὸν σκοπόν, ἵνα ἡ ὑπηρεσία εἶναι εἰς θέσιν καὶ κρατῇ στατιστικὰς τῶν αἰτιῶν τούτων, βάσει τῶν ὁποίων θὰ δυνηθῇ νὰ ρυθμίσῃ ὡρισμένα θέματα σχέσιν ἔχοντα μὲ τὸ αἰτιολογικὸν τῶν παραιτήσεων, παρακαλοῦμεν ὅπως τοῦ λοιποῦ διατάξητε ἵνα αἱ ἱεραρχικῶς ὑποβαλλόμεναι ὑμῖν παραιτήσεις παρὰ τῶν κ.κ. Διοικητῶν Ἀστυν. Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν, ἀναγράφωσι τὸν λόγον οὗ ἕνεκεν ὁ ὑπάλληλος των ἠτήσατο τὴν παραίτησιν (λόγοι οἰκογενειακοὶ καὶ τίνες, ἐξεύρεσις ἐργασίας, καὶ ποίας, ἀναχωρήσεις εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ αἰτία κλπ.) ὡς καὶ ἐὰν πρέπει νὰ γίνῃ ἀμέσως ἀποδεκτή.

Αἱ Ἀστυν. Δ/νσεις καὶ Ὑπηρεσίαι αἵτινες θὰ ὑποβάλωσιν ἡμῖν τελικῶς τὴν παραίτησιν θὰ ἀναγράφωσι βάσει τῶν ἀνωτέρω στοιχείων τὸν λόγον, ὡς καὶ ἂν ἡ παραίτησις δέον νὰ γίνῃ ἀμέσως ἀποδεκτὴ ἢ μετὰ τρίμηνον, ὡς καὶ ἂν ὑφίσταται ἐκκρεμὲς παράπτωμα.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
ΝΙΚ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Β. Δ. ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ ὑπὸ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Δ/ντοῦ κ. Πολιτοπούλου Σπυρ. ὑποβληθεῖσα παραίτησις ἐκ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

—Παρῃτήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ Ὑπαρχιφύλαξ Κατσαρὸς 'Αλ. καὶ οἱ ἀστυφύλακες Χανδρινὸς Γ., Σταυρέας Π., Μακρανδρέας Κ., Στράτος Σπ., Καψόπουλος Ι., Λύκος 'Αρ., Μπέλλος Γ., Βάπτισμας Ι., Σέγκος Κ., Πανταζῆς Στ., Δρακόπουλος Λεων., Γαλανόπουλος Χρ., Καραγιάννης Δ., 'Ηλιοῦ Εὐάγγ. καὶ Κανελλόπουλος Θεόδωρος.

—'Απελύθησαν διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ ἀστυφύλακες Τσατσαλίδης Δ. καὶ Παπακωνσταντίνου Πέτρος, διὰ λόγους δὲ ὑγείας, ὁ ἀστυφύλαξ Φιλιππακόπουλος Κ.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

—Διὰ Β.Δ. προήχθησαν κατ' ἀρχαιότητα ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων προακτέων ἔτους 1955, οἱ Ὑγειονομικοὶ 'Αξ/κοὶ 'Αστυνομικοὶ Δ/νταὶ Β' τάξεως κ.κ. Χανιώτης Νικ. καὶ Κάρκας 'Αλ. εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Δ/ντοῦ Α' τάξεως, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων.

—'Επίσης, προήχθησαν ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων ἔτους 1955, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, οἱ κάτωθι 'Αξιωματικοί:

α) 'Αστυνόμοι Β' εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Α' τάξεως: 1) Κατ' ἐκλογήν, Παρίσης Λεων., κατ' ἀρχαιότητα, Χατζηλάου Κωνσταντῖνος.

β) Ὑγειονομικοὶ 'Αξ/κοὶ 'Αστυνόμοι Β' τάξεως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Α': 1) Κατ' ἐκλογήν, κ. Πάγκος Νικ., κατ' ἀρχαιότητα, κ. 'Ολύμπιος 'Αλκ.

γ) Ὑπαστυνόμοι Α' τάξεως εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αστυνόμου Β' τάξεως: 1) Κατ' ἐκλογήν, κ. Φράγκος Βασ. καὶ κ. Παναγάκος Θεοδ. κατ' ἀρχαιότητα, κ. κ. Τσόκανος Φώτ. καὶ Πολιτάκης 'Ιωάννης.

δ) 'Αρχιφύλακες εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Ανθυπαστυνόμου: 1) Κατ' ἐκλογήν, Καλονάρος Π., Μπούμπουκας Νικ., Χατζηγιάννης 'Ασ., Παπαϊωάννου Παναγ., Γούλας Εὐάγγ. καὶ Κατάκαλος Πέτρ., 2) Κατ' ἀρχαιότητα, Μιχαλόλιας Παναγ., Γεωργίου 'Αλέξ., Λέλας Παν. καὶ Μαυρουδέας Κωνσταντῖνος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Αρχ/κος, ὁ ἐν Μ.Δ. Ὑπαρχιφύλαξ Φραγάκης 'Εμμ. ἀναδρομικῶς ἀπὸ 16-9-54 δεδομένου ὅτι νεώτερός του Ὑπαρχιφύλαξ προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν Ὑπαστυνόμον Α' κ. 'Αθανασόπουλον Νικ., διότι διατεθεὶς ὑπὸ τῆς 'Αστυνομικῆς Δ/νσεως Πειραιῶς ὡς διαχειριστὴς τῆς ἐν Αἰγίνῃ Παιδικῆς Κατασκηνώσεως κατὰ τὴν θερινὴν περίοδον τοῦ 1955, εἰς τὴν ὁποίαν παρεθέρισαν καὶ 152 τέκνα ἀστυνομικῶν, εἰργάσθη μετὰ ζήλου, προθυμίας καὶ ἐνεργητικότητος κατορθώσας νὰ ἀξιοποιήσῃ εἰς μέγιστον βαθμὸν τὰς παροχὰς τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ τοῦ ΟΚΦΑ Πειραιῶς, ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν μικρῶν κατασκηνωτῶν, συντελέσας οὕτω τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὅλου ἔργου τῆς κατασκηνώσεως μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δημιουργίαν εὐμενῶν σχολίων καὶ κρίσεων ὑπὲρ αὐτοῦ.

—Ὁμοίως δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ ἐξεφράσθη εὐαρέσκεια

πρὸς τὸν 'Αστυνομικὸν Δ/ντὴν Πατρῶν καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν 'Αξ/κοὺς καὶ κατωτέρους ἀστ/κοὺς διὰ τὴν συμβολήν των εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐράνου τῆς 16-12-55 διὰ τὰ μάλλινα τῶν γενναίων φρουρῶν τῆς Πατρίδος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν ἀστ/κα Γκλάβαν Μιχαήλ, διότι ὑπηρετῶν εἰς τὴν Δ/νσιν Τουριστικῆς 'Αστυνομίας ἀπὸ 13-8-45 διακρίνεται μεταξὺ τῶν συναδέλφων του διὰ τὸ ἦθος, τὸν χαρακτῆρα, τὴν τιμιότητα, τὴν σεμνότητα, τὴν προσήνειαν τῶν τρόπων καὶ γενικώτερον τὴν πολιτισμένην καὶ εὐσυνείδητον ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἐχορηγήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστ/κοὺς τῆς Δ/νσεως Πειραιῶς, 'Αρχ/κας 'Αγγελόπουλον Σ. καὶ Δελακούραν Χρ., ἀστ/κας Γιαννακουδάκην 'Εμμ., Πηνιώτην Γ., Συρίγον Στ., Δημουλέαν Ι., Λαζάρου Λ., Κύρκον 'Αρ., 'Ηλιόπουλον 'Αθ., 'Αρναουτάκην Εὐ., Παναγιωτόπουλον Παν., 'Αγγελόπουλον Βασ., Δελημάρην Στ., Νιαράκην Βασ., Γεωργόπουλον Διον., Παναγόπουλον Ν., Θεοδωρόπουλον 'Αθ., Τσιρώνην Λ., Βλαχόπουλον Νικ., Πεταλῆν Βασ., Καπερώνην Γ., Μηλιώνην Β., Στάην 'Αρ., 'Αλεξέαν Παρ., Τσαλκάνην Σπ., Ρέτσαν 'Αν., 'Ηλιόπουλον 'Ηλ., Μπαντούνην 'Αν., Κακλαμάνον Ἰ., Κολεύρην Κ., Κοκκινάκην Ζαχ., Καλογερόπουλον Δημ., Κυριάκου Παν., Λαϊνᾶν Σπ., Καλαμαρᾶν Βασ., Νιαράκην 'Αν., Μαυροδῆμον Κων., Κουράκην Ἰ., Δαμηλᾶν Βασ., Βαγγελάτον Ν., 'Αργυρέαν Χρ., Βλαζάκην Δ., Κουρῆν Βασ., Γιαννακὸν 'Αντ., Πανοῦτσον Χρ., Λερούνην Ἰ., Ραγκαβᾶν Γ., Τριγωνόπουλον Ν., Κοντὸν Δ., Κοῦκον 'Αν., Παττακὸν Ἰάκ., 'Αγοράκην Βασ., Κασσιανὸν Διον., Διοκάρην Σταμ., Μπούζαν Φ., Μυγδάλην Χρ., Τσόπαλην Χρ., 'Αδικημενάκην Νικ., Βούλγαρην Θ., Δερουκάκην 'Αλ., Ζάγουραν Κ., Κοκκονὰν Ἰ., Λανδράκην 'Αντ., Λικομυάλην Λεων., καὶ Χρηστίδην Χριστόφ., διότι οὗτοι κατὰ τὰς ἐπισυμβάσας πλημμύρας εἰς τὴν περιοχὴν τῆς πόλεως Πειραιῶς, ἐπεδείξαντο αὐτοθυσίαν καὶ προσήλωσιν εἰς τὸ καθῆκον καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν διάσωσιν προσώπων καὶ πραγμάτων εἰς τὰς πληγείσας περιοχάς, ἔτι δὲ ἐξέθεσαν πολλάκις τὴν ζωήν των εἰς κίνδυνον προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ τύπου, ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

Ὕστερα ἀπὸ κάθε ραδιοφωνικὴ ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας, τὸ γραφεῖο Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς κατακλύζεται κυριολεκτικὰ ἀπὸ δεκάδες συγχαρητήρια γράμματα ἀκροατῶν τοῦ ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ 'Ενόπλων Δυνάμεων, οἱ ὁποῖοι ἐκδηλώνουν ἀνεπιφύλακτα τὸ θαυμασμό τους γιὰ τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς 'Αστυνομίας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, γράφουν, μένουν γοητευμένοι.

Στὸ ἑπόμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ θὰ δημοσιευθῇ ἐπιστολὴ ἀκροατρίας, ἡ ὁποία δὲν βρίσκει λόγια νὰ ἐκφράσῃ τὰ συγχαρητήριά της πρὸς τὸν Διευθυντὴ τοῦ Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς, γιὰ τὸ σοβαρὸ καὶ ἄριστο ἔργο του. 'Επίσης μιὰ ἄλλη ἀκροάτρια τῶν ἀστυνομικῶν ἐκπομπῶν ἀπέστειλε τὸ πάρα κάτω γράμμα :

'Αγαπητὴ ὥρα τῆς 'Αστυνομίας

Δὲν σᾶς κρύβω πὼς μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ τρέχω πάντοτε κάθε Τετάρτη κοντὰ στὸ ραδιόφωνο γιὰ ν' ἀκούσω τὴν τόσο ἀγαπημένη τοῦ κοινοῦ ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Εἶναι μία ἐκπομπὴ ποὺ μᾶς κάνει νὰ εἴμεθα ὅλοι ὑπερήφανοι γιὰ τὸ Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ πάντοτε βρίσκεται στὸ πλευρὸ τῆς πατρίδος μας, ἕτοιμο σὲ κάθε στιγμὴ νὰ προσφέρῃ τὶς πολύτιμες ὑπηρεσίες του ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες καὶ ἄξιες θαυμασμοῦ.

Σᾶς συγχαίρω.

Μὲ ἐκτίμηση
Δεσπούλα Φ.

Λόγῳ ἐλλείψεως χώρου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθοῦν ὅλα τὰ ἐνθουσιώδη γράμματα ποὺ φτάνουν κατὰ δεκάδες κάθε βδομάδα στὴ Σχολή. Αὐτὰ ὅμως τὰ δύο καὶ τὸ πάρα κάτω δημοσιευόμενο εἶναι ἀρκετὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὑποδοχῆς ποὺ ἔχουν στὸ κοινὸ τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς 'Αστυνομίας, τὰ ὁποῖα ἔγιναν πιὰ τὸ θέμα τῆς ἡμέρας στοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους τῶν 'Αθηνῶν :

Πρὸς
Τὴν ἄριστη, ἐξαιρετική, εὔθυμη καὶ διδακτικὴ
ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων

'Ακοῦμε κάθε Τετάρτη τὴν ἐξαιρετικὴ ἐκπομπή σας, ἡ ὁποία μᾶς ἐνθουσιάζει τόσο μὲ τὰ ὄμορφα τραγούδια της, ὅσο καὶ μὲ τὰ ἀστυνομικὰ σκιτσάκια της, ποὺ περιγράφουν τόσο ζωντανὰ τὶς χριστιανικὲς πράξεις τῶν ἀνδρῶν τῆς ἔνδοξης 'Αστυνομίας τῶν Πόλεων.

Σᾶς παρακαλοῦμε δεχθῆτε τὰ πολλὰ καὶ θερμὰ συγχαρητήριά μας. Οἱ τακτικές σας ἀκροάτριες

Μαρίκα καὶ Τασούλα Κουναλάκη
Μίνα καὶ 'Ασπασούλα Σίμου
(Νικοπόλεως 8—Ζωγράφου)

—Ὑπὸ τὶς προϋποθέσεις αὐτὲς καὶ ἀνάμεσα πάντα σὲ συγκινητικὲς ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ, τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς 'Αστυνομίας, παρουσίασαν, στὸ δεκαπενθήμερο ποὺ πέρασε, δυὸ ἀκόμη πανηγυρικὲς ἐπιτυχίες, δυὸ ἐκπομπὲς ἄριστες ἀπὸ κάθε πλευρά.

★

—Ἡ μία τῆς 25-1-1956, πλούσια, εὐχάριστη, συναρπαστικὴ σὲ μερικές της στιγμές, ἄφησε ἐποχὴ στὸ Σταθμὸ τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ θεωρήθηκε ἀπ' τὶς καλλίτερες ἐκπομπὲς τῆς 'Αστυνομίας.

Μὲ ἔναρξη καὶ φινάλε γλυκειᾶς κινηματογραφικῆς μουσικῆς καὶ λογοτεχνικὰ κείμενα, ἐπλαισιώθηκε ἀπὸ ἐκλεκτοὺς καλλιτέχνες καὶ ὄμορφα τραγούδια, δεμένη, ὁλόκληρη μὲ μικρὲς ἱστοριοῦλες, σὰν ἕνα εὐχάριστο, ἁρμονικὸ σύνολο. Σ' αὐτὴν τραγούδησε καὶ ὁ ἀστυφύλαξ τῆς Σχολῆς Ματθαῖος Φελώνης, ἕνα ὑπέροχο δημοτικὸ τραγουδάκι καὶ μεταδόθηκε καὶ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο τῆς 'Αστυνομίας» γραμμένο ἀπὸ τὸν δόκιμο 'Αρχ/κα Σπῦρο Πηλό, μὲ τίτλο «ἐὰν δὲν ὑπῆρχε θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐφεύρωμεν», μὲ ἀφηγητὴ τὸν Τᾶσσο Γκούβα καὶ μὲ σπάνια μουσικὴ ὑπόκρουση. Ἔλαβεν ἐπίσης μέρος ἡ ὑπέροχη πρωταγωνίστρια τοῦ Θεάτρου Μπουρνέλλη, δὶς Μ. Αἰγιπίδου.

★

—Ἡ δεύτερη, τῆς 1-2-56, ἦταν ἐξ ὁλοκλήρου ἀφιερωμένη στοὺς νέους καὶ τὶς νέες, μὲ γλυκειὰ μουσικὴ καὶ ζωντανὲς συμβουλὲς γύρω ἀπὸ τοὺς διάφορους κινδύνους ποὺ ἀπειλοῦν τὴν νεαρὰ ἡλικία. Σ' αὐτὴν μεταδόθηκαν συγχαρητήρια γράμματα ἀκροατῶν τῆς 'Αστυνομικῆς ἐκπομπῆς καὶ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο τῆς 'Αστυνομίας» γραμμένο ἀπὸ τὸν δόκιμο 'Αρχ/κα Σ. Πηλό, μὲ τίτλο «Ἡ 'Αστυνομία εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ» μὲ ἀφηγητὴ τὸν Τᾶσσο Γκούβα καὶ μὲ ἀριστουργηματικὴ μουσικὴ ὑπόκρουση. Στὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ τοῦ ἡμερολογίου ἔλαβαν μέρος, εὐγενικὰ προσφερθέντες, ἡ Μεγάλη Πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου καὶ τοῦ Θεάτρου Σμαρούλα Γιούλη καὶ ὁ γνωστὸς συνεργάτης μας, ραδιοσκηνοθέτης Γιῶργος Ντούμας.

—Τὰ ραδιοφωνικὰ προγράμματα τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ γράφονται, ἐπιβλέπονται καὶ ἐπιμελεῖται τὸ Τμῆμα Πνευματικῆς 'Αγωγῆς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, ἐπεξεργάζεται τεχνικὰ ὁ θερμὸς φίλος τῆς 'Αστυνομίας, θαυμάσιος ἠχολήπτης τοῦ Σταθμοῦ Γιάννης Πορετσᾶνος καὶ τὰ παρουσιάζει ὁ ὀνομαστὸς κομφερασιὲ Μίμης Φραγκιουδάκης, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου καὶ συγχαρητηρίων.

Στὴν τεχνικὴ ἐπεξεργασία τῶν ἐκπομπῶν συμβάλλει ἐπίσης καὶ ὁ ἀστυφ. 'Αλέκος 'Αγγελόπουλος εἰδικευμένος εἰς ἠχογραφήσεις διὰ τοῦ μαγνητοφώνου τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.